

An Online, Peer Reviewed, Refereed and Quarterly Journal

EISSN 2456-5571

BODHI

INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN
HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE

E-ISSN: 2456-5571

VOLUME 8

OCTOBER 2023

Special

Issue 3

Special Issue on

RECENT DEVELOPMENTS IN
SOCIAL SCIENCES, ARTS AND SCIENCES

Special Issue Editors

Rev. Sr. Dr. MARY PRAMILA SANTHI | Rev. Sr. Dr. A. VANITHA JAYA RANI

Mrs. V. RAJESWARI

BODHI

International Journal of Research in Humanities, Arts and Science

An Online, Peer Reviewed, Refereed and Quarterly Journal

Vol.8

Special Issue 3

October 2023

E-ISSN: 2456-5571

**CENTRE FOR RESOURCE, RESEARCH &
PUBLICATION SERVICES (CRRPS)**

www.crrps.in | www.bodhijournals.com

BIJRHAS

The **BODHI International Journal of Research in Humanities, Arts and Science** (E-ISSN: 2456-5571) is online, peer reviewed, Refereed and Quarterly Journal, which is powered & published by **Center for Resource, Research and Publication Services, (CRRPS)** India. It is committed to bring together academicians, research scholars and students from all over the world who work professionally to upgrade status of academic career and society by their ideas and aims to promote interdisciplinary studies in the fields of humanities, arts and science.

The journal welcomes publications of quality papers on research in humanities, arts, science. agriculture, anthropology, education, geography, advertising, botany, business studies, chemistry, commerce, computer science, communication studies, criminology, cross cultural studies, demography, development studies, geography, library science, methodology, management studies, earth sciences, economics, bioscience, entrepreneurship, fisheries, history, information science & technology, law, life sciences, logistics and performing arts (music, theatre & dance), religious studies, visual arts, women studies, physics, fine art, microbiology, physical education, public administration, philosophy, political sciences, psychology, population studies, social science, sociology, social welfare, linguistics, literature and so on.

Research should be at the core and must be instrumental in generating a major interface with the academic world. It must provide a new theoretical frame work that enable reassessment and refinement of current practices and thinking. This may result in a fundamental discovery and an extension of the knowledge acquired. Research is meant to establish or confirm facts, reaffirm the results of previous works, solve new or existing problems, support theorems; or develop new theorems. It empowers the faculty and students for an in-depth approach in research. It has the potential to enhance the consultancy capabilities of the researcher. In short, conceptually and thematically an active attempt to provide these types of common platforms on educational reformations through research has become the main objective of this Journal.

Dr. S. Balakrishnan

Publisher and Managing Editor

bodhijournal@gmail.com

www.bodhijournals.com

09944212131

BODHI INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE

An Online, peer reviewed, refereed and quarterly Journal with Impact Factor
www.bodhijournals.com, bodhijournal@gmail.com, 7540077733
4/27, Achampathu, Madurai-625019, Tamil Nadu, India

SPECIAL ISSUE EDITORS

Rev. Sr. Dr. MARY PRAMILA SANTHI

Principal

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

Rev. Sr. Dr. A. VANITHA JAYA RANI

Assistant Professor & Head

Department of English

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

V. RAJESWARI

Assistant Professor & Head

Department of Tamil

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

ST.ANTONY'S COLLEGE OF ARTS AND SCIENCES FOR WOMEN

Amala Annai Nagar, Thamaraijadi, Dindigul - 624 005, Tamilnadu, India.

Approved Under 2 (f) & 12 (B) status of UGC Act, 1956.

Secretary

FOREWORD

I am pleased to provide the foreword for the manuscript volumes presented at the BODHI Hybrid International Interdisciplinary Conference on Recent Trends in Social Sciences, Arts and Sciences, held on Tuesday 17 October 2023. This conference was a collaborative effort organized by St. Antony's College of Arts and Science for Women in Dindigul and Oriental College in Kohima, Nagaland. Notably, this event marks the third consecutive international conference organized by SAC in recent times.

SAC always firmly believes that collaboration between institutions to conduct conferences and seminars offers numerous advantages, including a broader range of expertise, increased resources, enhanced program content, networking opportunities, and more. Such collaborative efforts contribute to the advancement of knowledge and facilitate interdisciplinary and international connections, ultimately benefiting the academic and professional community at large.

SAC never fails in its commitment to research by the faculty and the students. Presenting research papers at conferences is a critical aspect of faculty research that supports the dissemination of knowledge, peer engagement, networking, and professional development while contributing to the academic community and enhancing the researcher's own work.

At the same time, it recognizes that student research is not only a valuable component of higher education but also a meaningful way for students to grow academically and personally, contribute to the academic community, and prepare for future academic or professional endeavors. It fosters a culture of inquiry and discovery that is fundamental to the advancement of knowledge and society.

I wish to express my sincere gratitude and appreciation to Dr. S. Balakrishnan, Publisher & Managing Editor of BODHI Journal. The objective of organizing conferences extends beyond the presentation of research papers; it is to incorporate valuable suggestions from the scholarly audience and to publish these papers, making them accessible to a wider readership who may not have had the opportunity to attend the conference. Ultimately, the impact and success of a manuscript are measured by its citation, and BODHI, being an indexed journal, plays a pivotal role in facilitating this significant service.

I commend the commendable efforts led by the principal, the conference convenor, coordinators, and the enthusiastic student participants. I extend my best wishes to all of them for their future endeavors.

God Bless!

Sr. Arul Devi 17.10.2023
Sr. Arul Devi
SECRETARY
St. Antony's College of Arts & Sciences for Women
Amala Annai Nagar, Thamaraijadi,
DINDIGUL - 624 005.
Tamilnadu, INDIA.

ORIENTAL COLLEGE, KOHIMA

East Circular Road, P.B 82

Affiliated To Nagaland Board of School Education & Nagaland University

Recognized by: University Grants Commission

Email: orientalcollege96@yahoo.in

Website : www.orientalcollegekohima.in

Date: 27.10.2023

I am writing to express my enthusiastic endorsement for the book publication of the International Multidisciplinary Conference on "Recent Developments in Social Sciences, Arts, and Sciences", jointly organized by ST. ANTONY'S COLLEGE OF ARTS AND SCIENCES FOR WOMEN DINDIGUL, ORIENTAL COLLEGE KOHIMA & BODHI INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE, INDIA.

The conference, which brought together scholars, researchers, and practitioners from diverse disciplines, served as a platform for meaningful interdisciplinary dialogue. The papers presented showcased the latest developments and advancements in social sciences, arts, and sciences, highlighting the interconnectedness of these fields and the collaborative spirit of the academic community.

I extend my heartfelt gratitude to the authors for their scholarly contributions and to the organizing committee for their meticulous efforts in ensuring the success of the conference. I trust that this book will find its place among the distinguished publications and catalogs, reflecting the high academic standards and the spirit of interdisciplinary collaboration upheld by the conference.

I wish the co-organizers, professors and scholars the very best in all the future events.

(Mr. Viu Belho)

Chairman,
Sponsoring Body,
Oriental College Kohima

Editorial

BODHI's multidisciplinary international conference conducted through a hybrid mode, collaborated and organized by St. Antony's College of Arts and Science for Women, Dindigul, TN and Oriental College, Kohima, Nagaland aims to leverage the benefits of both in-person and virtual participation to promote inclusivity, knowledge sharing, collaboration, and sustainability while accommodating the diverse needs and circumstances of participants. Hybrid conferences enable participants from around the world to attend and present their research, regardless of geographical constraints. This inclusivity promotes a broader exchange of ideas and collaboration. Moreover, virtual participation allows individuals who may have limitations related to travel, finances, or physical disabilities to access conference content and engage with the academic community.

The purpose of a multidisciplinary conference is to create a platform for cross-disciplinary collaboration, problem-solving, and knowledge exchange. It plays a vital role in advancing research, innovation, and the collective understanding of complex global challenges. This conference served as a collaborative platform for two host institutions, each offering a wide range of academic disciplines, including arts, sciences, social sciences, and the humanities. Students from diverse academic backgrounds had the opportunity to attend a keynote address that transcended the traditional boundaries of academic disciplines. Moreover, they could enrich their knowledge in their respective fields by participating in two concurrent technical sessions. The closing valedictory address emphasized the importance of human values.

BODHI stands out by publishing both in-person and online papers after conducting thorough plagiarism checks. Some papers are sent back to authors for revisions, while others are declined due to issues with originality. BODHI actively promotes student involvement, regardless of their academic year, as it is dedicated to fostering a culture of research among them. The journal firmly holds the belief that academic paper writing should not be limited to a select few academic elites.

Rev. Sr. Dr. Mary Pramila Santhi

Rev. Sr. Dr. A. Vanitha Jaya Rani

Mrs. V. Rajeswari

BODHI
INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE
An Online, Peer-reviewed, Refereed and Quarterly Journal

Vol: 8

Special Issue 3

October 2023

E-ISSN: 2456-5571

Aim & Objectives

Academic Excellence in research is sustained by promoting research support for young Scholars. Our Journal on Humanities, Arts and Science of research is motivating all aspects of encounters across disciplines and research fields in a multidisciplinary view, by assembling research groups and consequently projects, supporting publications with this inclination and organizing programmes. Internationalization of research work is the unit seeks to develop its scholarly profile in research through quality of publications. And visibility of research is creating sustainable platforms for research and publication, such as series of books; motivating dissemination of research results for people and society.

Disclaimer

Contributors are advised to be strict in academic ethics with respect to acknowledgment of the original ideas borrowed from others. The Publisher & editors will not be held responsible for any such lapse of the contributor regarding plagiarism and unwarranted quotations in their manuscripts. All submissions should be original and must be accompanied by a declaration stating your research paper as an original work and has not been published anywhere else. It will be the sole responsibility of the authors for such lapses, if any on legal bindings and ethical code of publication.

Communication

Papers should be mailed to
bodhijournal@gmail.com

CONTENTS

S.No.	Chapters	Page No.
1	Struggles of Educated Women in Our Modern Society as Depicted in <i>That Long Silence</i> Mrs. P. Jenitha	1
2	Aspiration and Frustration from Shashi Deshpande's <i>Small Remedies</i> Mrs. A. Angayarkanni & Dr. R. Soundararajan	3
3	The Concept of Inequality in Bama's <i>Just One Word</i> Mrs. B. Sinthiya	6
4	Revolution of Modern Women and Pith of Women's Liberation as Explored in the Select Novels of Anita Desai: An Appraisal Dr. A. Vanitha Jaya Rani	9
5	Corruption and Abuse of Power in Chinua Achebe's: <i>The Anthill of Savannah</i> Mrs. J. Gracy & Dr. K. Malarmathi	14
6	Stereotypical Ideas That Rule Society M. Irfana Begum	17
7	Transgender as a Third Gender are Despised and not Admired in the Society Mrs. J. Fevina Renisha Mary	19
8	Feminism and its Social Relevance in The 21st Century P. Kavya	22
9	Betrayal, Hypocrisy and About the Triumph of Corruption Over Humanity in <i>Petals of Blood</i> by Ngugi Wa Thiong'o Ms. A. Princy & Dr. S. Latharani	25

10	Reposition of Immigrant Woman's Psyche as illustrated in The Select Novels of Bharati Mukherjee: An Analysis Mrs. R. Sharlin	28	16	பண்பாடு கலாச்சார மாற்றங்கள் முனைவர் செ. லதா ஈஸ்வரி செண்பகம்	54
11	Theme of Self-Actualization in Margaret Atwood's Journey to The Interior: An Analysis S. Anbu Christa	33	17	பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் மருத்துவம் மு. பாண்டிமீனா	59
12	Strategies to Enhance Learning Skills Through Technology Mrs. S. Rajeswari	36	18	மட்பாண்டக்கலை தோற்றம் வளர்ச்சி பொ. சுபாலெட்சுமி	64
13	கடையெழு வள்ளல் காட்டும் கொடைமடம் சி. சரண்யா	39	19	நீதி வெண்பா கூறும் மானுடம் செல்வி. வீ. ராஜேஸ்வரி	68
14	முல்லை நில மக்களின் வாழ்வியல் டே. சோபியா அன்புச் செல்வி	43	20	கம்ப இராமாயணத்தில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் க. தனலெட்சுமி	71
15	வாஸந்தியின் புதினங்களில் நடையியல் உத்திகள் முனைவர் மு. கவிதா	48	21	வாழ்வியலை வகுத்த திருக்குறளும் இலக்கியமும் வெ. ராமத்திலகம்	75
			22	அறத்தின் அரண் அ. மலர்விழி	78
			23	உளவியல் A. ஆரோக்கியமேரி	82

STRUGGLES OF EDUCATED WOMEN IN OUR MODERN SOCIETY AS DEPICTED IN *THAT LONG SILENCE*

Mrs. P. JENITHA

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

Abstract

The aim of this paper is to analyze the position of oppressed educated women in India and to highlight their physical – psychological sufferings of women in ShashiDeshpande's That Long Silence. The novelist picturizes how educated women are physically, psychologically suffer after their marriage. ShashiDeshpande exposes marital life and struggles of educated women in a male dominate society. ShashiDeshpande is a well-known author and writer in Indian literature. She was born in Dharwad, Karnataka, the daughter of a well-known Kannada dramatist and a brilliant Sanskrit scholar. ShashiDeshpande stands out as an Indian English novelist because she writes about specific issues in her own unique style.

Key Words: *Discrimination, predicament, dilemma, patriarchy, subjugation.*

Jaya is a modern woman with traditional roots, but her husband, Mohan, is a traditionalist with traditional roots. Their perspectives are so dissimilar that they repeatedly fail to understand each other. The real "strength" of a woman, according to Mohan, is sitting in front of the fire, waiting for her husband to return home and eat hot meal, but Jaya views it as nothing more than misery. After her marriage, Jaya, who considers herself independent and intelligent, shapes herself to suit to her husband's model of a wife. She gets transformed into "stereotype of woman: nervous, incompetent, needing male help and support. In fact, Jaya keeps on changing herself according to her husband's likes and dislikes. As a result, her uniqueness is obliterated. After marriage, Mohan renames Jaya as Suhasini.

The name "Jaya" means "Victory" and "Suhasini" means "a soft, smiling, placid, motherly women". A wife should not be angry with her husband because that undoes his position of authority. She knows how to successfully survive within marriage, one has to learn many tricks, and silence is one of these tricks. As a result, she mutes both her emotions and her physical wants. The difference in their attitude is the main cause of their failure to understand each other. In her suffering she urges for a new life. Her life with Mohan was worse

day by day. But Jaya broke her silence and expresses her feelings to her husband and society. She takes her own decisions and enters new life. The character protagonist, Jaya who was torn between the traditional female role and her profession as a writer. Her identity is cramped between the social and cultural construct as wife and mother, and her carving to become an independent writer.

That *Long Silence* seeks to emphasize significant causes of oppression of Indian women in the household setting, as well as the potential for resolution in their desire for female self-hood. The novel depicts the narrator's inner fight between becoming a writer and a housewife. Due to a lack of physical, mental, and geographical space, she feels smothered. According to Indian culture, a woman must defer to her husband in every way possible, including making the marital house comfortable for him. She is responsible for cooking the meals, washing the dishes, and caring for the children. She must never give in to her husband's every request. Immediately after graduating, Jaya plays the character of a devout wife, loving mother, and devout relative in *That Long Silence*. While playing the character of a devoted Indian spouse, her husband Mohan is a traditionalist who dislikes contemporary living. Hindu women fast according to Indian

tradition for their husbands' health. Her spouse and children's health came first when performing the fasting ritual, not her own. These traditions were observed in order to prevent becoming a widow. Jaya felt alone without Mohan and the kids, but she yearns for her own identity. She desired to live her life with Mohan and her kids. She was never able to live the life she desired.

Jaya's thoughts are continually turned to her husband, kids, and other family members. She remembers the pujas and fasting of Vanitamani. Kusum suffers, as do other characters. Silence turns into a terrible tool for herself. It suggests suffering, guilt, shame, and perhaps death. Because of her repression, Jaya experiences psychological stress. She was afraid to say anything in front of her family since she believes that women shouldn't express their opinions. She also believed that men are revered as gods by women. Jaya became ill and appeared dead in her dream. The anguish and underlying desire for freedom of Jaya are also alluded to in the dream. Because Jaya was a native English speaker, Mohan wed her. She was an educated woman, but her husband did not see her as a caring human being. After her father passed away, she experienced loneliness during her adolescent years and needed the support of her family. They made the decisions about her marriage; she was not allowed to pick her spouse independently. Even though Jaya wanted to show her husband her love and affections, she managed her feelings and emotions. In the marital household, Jaya felt lonely. The members of the household thought Jaya was missing home.

The family didn't take Jaya's feelings into account. Jaya's work was promoted by Mohan for his own personal gain. The talent of his wife did not make him happy. Jaya noticed the family tree in her

house and was surprised as her name was missing in the tree chart so she questioned to Ramukaka. She felt that her marriage with Mohan had torn her from her family. Jaya wrote a story about husband and wife. As a write she included her emotions and feelings in her writing. Mohan knew this issue and he scolded Jaya and questioned her work of art.

Towards the end of the novel Jaya emerges as a bold and mature woman who refuses to be a mere shadow of her husband. She firmly resolves to break the silence that has been the root cause for all her troubles in her life. Jaya breaks her silence and faces her life with confidence. The novel exposes how a woman has no place in her family after her marriage and it also depicts the psychological and emotional sufferings of Indian women in the name of marriage.

References

1. Deshpande, Shashi *That Long Silence*; Penguin Books India, 1989,
2. Dwived. A.N. (ed). *Papers on Indian writing in English Vol: 2* Atlantic Publishers and Distributors, 2002.
3. Singh, R.A. Narendrakumar, VLVN (ed) "Critical studies on Indian Fiction in English": Atlantic Publishers and Distributors, 1999

Web sources

1. http://www.indianetzone.com/43/women_writer_s_indian_english_literature.htm

ASPIRATION AND FRUSTRATION FROM SHASHI DESHPANDE'S *SMALL REMEDIES*

Mrs.A. ANGAYARKANNI

*Ph.D., Research Scholar (Part-Time), Department of English
Barathidasan University, Trichy*

Dr. R. SOUNDARARAJAN

*Research Supervisor
Associate Professor of English, National College
Barathidasan University, Trichy*

Abstract

The riveting novel Small Remedies (2000) by the best-known Indian Anglican writer Shashi Deshpande traces a woman's path to self-affirmation. Her novels demonstrate her skill in postcolonial feminist literature and address the issue of women's emancipation in contemporary postcolonial India. Deshpande, who belongs to the generation of eminent Indian women writers such as Anita Desai, Arundhati Roy, Sarah Joseph and Anita Nair, explores the various aspects of womanhood and depicts the collective struggle of women in a patriarchal society. Some sources confirm that Deshpande does not call herself a feminist, but all of her writing reflects the cause of equal rights for women. Most of her works, from The Dark Holds No Terror to Small Remedies, are a testament to this. Deshpande's female protagonists such as Madhu Saptarishi in Small Remedies, Jaya in That Long Silence, and Saritha in The Dark Holds No Terror are not exceptionally strong women and yet they struggle to find their place and space in a patriarchal society.

Small Remedies is a powerful novel that illustrates the feminine sensibilities and female identities of three diverse women. In addition to the overarching theme of self-discovery, it is also about the oppression and subjugation of women in a conventional Indian social order. Regardless of hierarchical religious and financial status, women are oppressed by norms and conditions in a male-dominated world. Nineteenth-century feminist activist Tara Bai Shinde expresses her anger at the contrast between men's and women's freedom in her remarkable work *A Comparison between Women and Men*: "You imprison women endlessly in the domestic prison while you make yourself important and become Mr. Sir" (134). *Small Remedies* points out women's vulnerability to status, power, rights, privileges, and obligations. All of the main female characters in the novel are subject to gender discrimination but Savitribai Indorekar is the only one who dared to choose an independent and demanding life. Married into a wealthy Brahmin family, Bai elopes with a Muslim table player to become known as a great classical singer. For her inappropriate behaviour, she is scorned even by her

daughter. Nevertheless, Bai has not stopped following her dreams. The female characters in *Small Remedies* face marital discord. They all struggle in the domestic sphere to free themselves from the clutches of men and become independent. Marriage entails mutual obligations. For the partners, marriage entails a whole set of duties and responsibilities. Arunima Baruha describes the characteristics of the ideal wife

Shashi Deshpande's *Small Remedies*, with its purposeful rejection of sentimentality and complete control over the unpublished material, is the most self-assured declaration of her strength as a novelist arranged like a biography inside a biography. It tells the story of Savitribai Indorekar, the aging music royalty of Hindustani music who chooses to follow her brilliance over marriage and a house. Consequently, it offered a peek of the women's liberation movement. She only switches to omniscient narrative in *A Matter of Time*, one of her nine novels, but even then, the perspective of the ladies still predominates. Journalist Indu (*Roots and Shadows*), housewife and creative writer Jaya (*That Long Silence*), physician Saru (*The Dark*

Holds No Terrors), and college instructor Urmi (The Binding Vine) are among the characters (320) Although educated, Sumi (A Matter of Time) does not start working until much later in life, whereas Savitribai (Small Remedies) is a vocalist and Leela is a social worker. The narrator of Small Remedies, Madhu, is a writer and journalist besides. Hence, Deshpande appears to have the view that the intelligent, artistic woman will achieve her own liberation before actively promoting the cause of women's emancipation by her actions. The upper-class woman is a slave to material comforts, for which she makes concessions, while the working woman of the lower class is crippled by a lack of education and financial options. The terrible story of Savitribai Indoreker, the doyenne of the Gwalior Gharana, is told in Small Remedies. Although she has the most unusual life, the double standards that society upholds cause her to suffer greatly from mental anguish. She had sensed the egregious gender inequality in the culture since she was a young child, as there were laws for men and women. It also narrates the tale of Leela, who forfeits her respectability in order to go through both love and unhappiness equivalent weight. Madhu, who is narrating the stories of Savitribai Leela and Munni in an effort to get away from her own grief. Shashi Deshpande has a profound understanding of the predicament of Indian women, who feel constrained and suffocated in a patriarchal culture, as can be seen by closely examining her works. Her female characters are characterized by their ambitions, fears, aspirations, and frustrations. They are conscious of their abilities and limits, but they are impeded by societal opposition and pressure stemming mostly from a patriarchal mindset. She draws attention to their subordinate status and the ensuing humiliation in a society ruled by men. The female protagonists in Deshpande's works are victims of the heinous gender discrimination that is pervasive, both as daughters and as wives. They fight against the repressive and unfair social standards and regulations that restrict their capacity and existence as wives because they are aware of the extreme social injustice and

inequality that is directed towards them. Bound by their familial responsibilities, they contest the inferior standing bestowed upon them by the community. Her delicate and accurate portrayal of Indian middle-class women has garnered her works a great deal of praise from critics. Her genuine empathy for women and their precarious situation is evident in every one of her books. When we consider all of her books together, it becomes clear that she is deeply involved with feminism. Her protagonists are all female, and the narrative is told from their perspective as well. Madhu is also a victim of society's skewed standards. Even though Som had a full-fledged physical relationship with another married woman prior to marriage, she mistakenly tells him about her one act of sexual activity before marriage, which causes him to become completely estranged from her.

The book Small Remedies features Madhu as the protagonist and narrator, and Madhu's representation demonstrates this idea of Buddhism. Her upbringing in a solitary home and her time spent living with her aunt's restrictive family left her with heightened sensitivity. After she marries Son and gives birth to a son, the initial bewilderment fades. Just her father and Babu, a manservant, were Madhu's sole living parents. The fact that she was motherless never once worried her. Mothers are perceived by her as "drab creatures, forever working, scolding their children and it does not arouse any sense of deprivation in her." Having a son, however, completely alters her life. My place in the cosmos is now established. The self-control that was Madhu is no longer present.

Her world gets completed with her son. "What can you give me, my lord, I who have everything? Aditya's mother becomes her identity and she enjoys it." (229)

When Madhu visits her aunt, she discovers that her home and the people who live there are also not acquainted with her and the community. Madhu is going through a phase where she is losing her identity utterly. She finds it difficult to identify Joe, Leela's spouse, as her uncle and his antagonistic kids, Tony and Pavla, as her half-cousins.

She says "It was not only the knowledge that, I was merely passing through, that I would be going to the hostel in a month, it was the unreality of the situation, I found.. myself in which alienated me from my surroundings. My father dead, Babu gone, I knew not where, the home that had been mine, ever since I could remember, no longer there-these things made me suddenly a stranger to my own life, as if I had been moved sideways, away from my place. My own life had ceased to exist and I could only watch, from a distance, others living out their lives."(44)

Madhu chooses to get a job since she wants to be financially independent after graduating. She receives employment with Hamid Bai's magazine "City Views" from Joe's pal. For her, this was a really welcome chance. Her work, where she revised and edited the majority of the essay, and the modest room that Hamid Bai rented her out have all come to represent her individuality. She ignores her coworker Dalvi's animosity and his hate because she finds fulfillment in her work and at home. After many years of estrangement, she finally experiences self-fulfillment and appreciation, which not only makes her feel proud of herself and satisfied with herself but also helps her recognize her needs and goals.

Along with his two friends Chandru and Som, Tony pays a visit to Madhu. The three eventually settle into her room for the weekends. Her and Som's friendship results in their marriage. Madhu experienced being a member of a true family for the first time. Madhu is forced to define herself and establish roots in this world after the birth of her son Aditya. According to her, "A child's birth is a rebirth for a woman, its like becoming part of the world once again."(88) She discovers as a mother that she has a newfound sense of value and that she must adapt to its demands. She recalls, "Motherhood talces over my life, it malces me over into an entirely different person. The in control-of herself Madhu is lost, gone forever. It's my baby's dependence that changes me; my place in the universe is marked out now." (183) She gives up her career to become a loving mother as her son grows to be the center of

her world. She is so consumed with Aditya's well-being that she turns to the book *Small Remedies*, which is filled with parenting advice and serves as a kind of bible for Madhu, who is without a mother. A painting exhibition evokes all the memories of the past, particularly the one incident involving her intercourse with her father's friend. She tells Som about the occurrence while still in shock, feeling guilty about the fact that he committed suicide. Like any other regular individual, Som clings to the one and only fact of her broken virginity.

We learn from *Small Remedies* that Savitribai, Indorekar and her daughter Munni don't have a very cordial relationship. Munni experiences aversion towards her mother because she feels unloved, undesired, and rejected by her. She, in turn, distances herself from her mother as her mother distances herself from her daughter. "Joshila Sharma." Because of this, "There is no mother who could serve as a model for the daughter" in Shashi Deshpande's works.

References

1. Sue Dickman, An Interview with Shashi Deshpande, *ARIEL*, 19 January, 1998, 129-35.
2. Sue Dickman, An Interview with Shashi Deshpande, *ARIEL*, 19 January, 1998, 129-35.
3. Chandra Holm, A Writer of Substance, Interview, *Indian Review of Books*, 16 May-15 June, 2000, 5-9.
4. Chandra Holm, A Writer of Substance, Interview, *Indian Review of Books*, 16 May-15 June, 2000, 5-9.
5. Adele King, Shashi Deshpande: Portraits of an Indian Woman, *The New Indian Novel in English: A Study of the 1980s*, ed. Viney Kirpal (New Delhi: Allied, 1990) 164.
6. Chandra Holm, A Writer of Substance, Interview, *Indian Review of Books*, 16 May-15 June, 2000, 5-9.
7. Shashi Deshpande, Interview: Shashi Deshpande Talks to Lakshmi Holmstrom, *Wasafiri*, No. 17, Spring, 1993, 22.

THE CONCEPT OF INEQUALITY IN BAMA'S *JUST ONE WORD*

Mrs. B. SINTHIYA

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

Abstract

Dalit literature is the literature written by Dalits about the Dalits. It tells of the sufferings undergone by the Dalits in the Indian society. The themes in Dalit Literature include oppression, segregation, social injustice, inequality, exploitation, etc. Bama's Just One Word talks about the inequality prevailing in the society. Maadasamy, the protagonist faces this inequality in his childhood and also in his adult age. As a student he was insulted by his teacher on the day of inspection in front of the educational officer. He is treated very low. He is denied of readings he belongs to SC. Later in his workplace he faces a problem. A senior staff calls her as 'that Maadasamy'. She uses the word 'that' before his name as he belongs to the lower caste. Thus through this short story Bama traces how inequality prevails in the Indian society with her firsthand experience as a Dalit.

Keywords: Marginalized, discrimination, oppression, suffering

Dalit literature is the literature written by the Dalits about their lives. It can be termed as the protest literature with a lot of frustration, anger, hope, and suppression. It also forms a significant and discrete part of Indian literature. Dalit Literature is often compared with African-American literature especially in its portrayal of issues such as racial segregation and injustice, as seen in slave narratives. Dalit writing is a kind of literary phenomenon which relates to post-Independence. The emergence of Dalit literature has a great historical significance. The causes and effects leading to the age-old existence of oppression and despair of the lives of marginalized class of nation's vast population are also observed in many other parts of the world. Dalit literature emerged in the 1960s, starting with the Marathi language, and soon it appeared in Hindi, Kannada, Telugu, and Tamil languages, through narratives such as poems, short stories and mostly through autobiographies, which stood out due to their clear depiction of reality and the Dalit political scene in the society. Poetry was highly realistic.

'Dalit', Oppressed or broken is not a new word. It was used in the 1930s in India as a Hindi and Marathi translation of 'depressed classes', a term the British used for what are now called the Scheduled Castes. In 1970s the Dalit Panthers exploited

politically, economically and in the name of religion. So the term Dalit is not just related to a caste but it is also a symbol of change and revolution. The Primary motive of Dalit literature is to liberate the dalits from the struggle against casteist tradition has a long history. Arjun Dangle has defined Dalit literature as:

Dalit literature is one which acquaints people with the caste system and untouchability in India... It matures with a sociological point of view and is related to the principles of negativity, rebellion and loyalty to science, thus finally ending as revolutionary.

Most of the marginalized groups throughout the world have the same kind of oppression but the only thing is the titles are different according to the class and class divide. In India it was under the term 'Caste' whereas in the Western World it was under the term 'Race'. Racism in African countries can easily be associated with the situation of Dalits in India.

Inequality was the root cause of this marginality of certain groups which led to their insecurity, injustice and exploitation of the people who belong to high castes. Marginalized groups were always on the periphery and they were alienated from the centers that hold the power in the society. Dalits were always considered as the marginalized 'other' side of the Indian society. So Dalit Literature emerged as the voice of the Dalits after many centuries of silence,

about themselves representing assertion of human rights, self-pride, revolt against social injustice, records of personal and collective suffering, and hopes and desires for a new society without any discrimination.

The margins nation displaces the centre; the people of the periphery return rewrite the history and fiction of the metropolis. (Homi Bhabha. 1:6).

The expressions were not imaginative as it was all their lives and created their own sphere.

Some of the prominent writers are Mahasweta Devi, NamdeoDhasal, Daya Pawar, Arjun Dangle, Sachi Rautray, Rabi Singh, Basudev Sunani, Bama, Abhimani, Poomani, Iyamam, Mangal Rathod, Neerave Patel, Perumal Murugan, Palamalai, Sudhakar, D. Gopi and others. The writer chosen for the study is Bama. Bama, also known as Bama Faustina Soosairaj, is a Tamil, Dalit Feminist, committed teacher and novelist. She rose to fame with her auto biographical novel *Karukku* (1992), which records the joys and sorrows experienced by Dalit Christian women in TamilNadu. When the novel was published, Bama was excluded from her village for depicting it in poor light and she was not allowed to enter it for the next seven months. *Karukku* was critically celebrated and won the Crossword Book Award in 2000. She has written two more novels, *Sangati* (1994) and *Vanmam* (2002) along with two collections of short stories: *Kusumbukkaran* (1996) and *OruTattvumErumaiyum* (2003). In addition to this she has written twenty short stories. Bama's *Karukku* has been translated to English and *Kusumbukkaran* and *Sangati* to French. Bama's novels focus on caste and gender discrimination. They portray caste-discrimination practiced in Christianity and Hinduism. Bama's works are seen as expressing DalitFeminism and are famous for celebrating the inner strength of the subaltern woman.

The study about *Just One Word* aims to trace the impact of Indian Dalit Literature focusing on the issues of caste segregation, oppression by the

dominant class, turn out to be the subjects of this new genre of subaltern literature.

Maadasamy is the protagonist in *Just One Word* by Bama. The story tells of how Maadasamy faced the caste segregation in his village and how he was oppressed by the dominant class. Maadasamy faced these problems in his childhood days and he feels that the same problem is chasing him till now. Maadasamy a Senior officer, who is very sincere in his work faces some kind of dominance by a senior staff named Sundari in his office because of his caste. When he asks her for a file she uses the word 'that' in front of Maadasamy's name in order to degrade him. Maadasamy could not digest that word uttered by Sundari. He calls her at once and asks her

What does the 'that' convey? (JOW 67).

He warns Sundari for her silly behavior.

Maadasamy recalls an incident that happened in his childhood when he was in his class four in a school in Kuppachipatti village. It was the day of school inspection. He was insulted by his class teacher in front of the education officer as he belonged to the lower caste. Even before he could start his teacher interrupted and said that he could not read as he belongs to SC. As a small boy Maadasamy could not understand the words of his teacher and he felt very sad as he could not read in front of the education officer. After reaching home his mother asked him what happened in the school as he was very excited in the morning and did not even eat his breakfast and went earlier to his school though Mekalakudi Ravikumar's son left for school long after Maadasamy. Maadasamy's agitation came out through his words. He said:

They can afford to come to school later, Ma. But boys like me.....we have to go much earlier and sweep and clean the school, don't we? Otherwise the teachers will give us a caning, won't they?..... Our teacher always makes us do all the cleaning.....only the boys who live on our street. The boys who live on those streets....they don't have to do any of that work (JOW 69).

The words of Maadasamy show how the people belong to their caste are segregated and dominated by the upper caste people and how it became a scar on his mind when he asked his father 'what does SC mean'? His father told him that he would understand the meaning when he grows older.

Maadasamy feels that the same is happening today also. When Sundari uttered 'that Maadasamy', she meant 'that SC Maadasamy'. The more he brooded over that tone of voice of Sundari, the angrier he became. A wave of thoughts encircles his mind. He says,

Appa, that evening you assured me that I would understand the meaning of SC when I grew up. Yes, Ppa, I understand it all right. I understand it only too well. After all, it wasn't just once or twice that it was shoved in my face...not just in one or two places or on one or two occasions. I've lost count of the number of times I've heard the disparaging terms 'this Maadasamy' and 'that Maadasamy' (JOW 70).

The people belong to SC are considered very low. The upper caste people even comment on their knowledge and intelligence. This can be clearly seen through the words of Sundari: "These fellows have no IQs but they get in on RQs and give us hell"

(JOW 70). She says IQ is intelligent quotient and RQ is reservation quota. Her words are denied by Revathi as she says "Our sir was appointed on merit. You shouldn't assume that just because someone is from SC he must be stupid" (JOW 71). The inequality still prevails in all the places. The words of Sundari prove that "The fact remains that however high the sparrow tries to fly, it is still only a sparrow. It can never turn into an eagle" (JOW 71).

The incidents in *Just One Word* show how the people who belong to the lower caste are ill treated and dominated by the Upper Caste though they have high knowledge and will power than them. They are denied of their rights in the school and workplace and are considered as stupid. This inequality should be discarded and people should be given equal rights in order to form a better nation.

References

1. Bhabha, Homi. *The Location of Culture*. Routledge, 1994.
2. Dangle, Arjun. ed, *Poisoned Bread*. Orient Longman Publishers, 1992.
3. Seshadri, Malini. *Just One Word*. Oxford University Press, 2018.

REVOLUTION OF MODERN WOMEN AND PITH OF WOMEN'S LIBERATION AS EXPLORED IN THE SELECT NOVELS OF ANITA DESAI: AN APPRAISAL

Dr. A. VANITHA JAYA RANI

Assistant Professor of English

St. Antony's college of Arts & Sciences for Women, Dindigul

Abstract

Anita Desai's novels are highly engaging as they delve into profound and reflective subjects. She refrains from employing the sophisticated and elaborate language commonly found in private schools. She is highly proficient in speaking the language. Anita Desai delves into the inner thoughts and feelings of the characters. She places importance on people maintaining their true selves. She is frequently recognized as a writer whose primary focus lies in the realm of the mind and emotions, particularly when it comes to women's experiences. Her writings touch upon themes of isolation, the lack of interpersonal communication, individual hardships, the dynamics between genders and marital problems. The female gender is prominently featured among the main characters in her stories. The theme and situation in Anita Desai's work are complemented by her effective use of language and techniques. Utilizing her memories as a source, she shares stories in what is known as nostalgia. She has a unique way of writing, creating original characters, using language skillfully and telling realistic stories. Her involvement in the realm of literature has been highly influential. The paper discusses various subjects within her writing. She is renowned for pioneering the Indian psychological novel genre, earning herself the honorary title of its mother. Indian authors hold her in high regard due to her precise depiction of contemporary life in India. Sixteen fictional works have been written by Desai, who was also honoured with the Sahitya Academy Award.

Keywords: *Consideration, experience, alteration, reliable, predicament, compromise, isolation, rebel and liberation.*

The emergence of a fresh women's movement in the 1960s led to the significance of examining literary texts through a feminist lens. The feminist movement on a global scale has extensively influenced women's perceptions of themselves and their societal positioning, commonly dominated by men. The global popularity of feminist ideologies has introduced innovative thoughts and perspectives into post-colonial literature. The traditional restrictions in theory, politics, and literature have been altered as well. The role and standing of women have been greatly enhanced in all areas of life due to the significant contributions made by female novelists in contemporary times. Their writings bring about a big change in how women think and challenge the ideas that men have about women in society. For these writers, they primarily focus on women's experiences and try to change them through their writings. These situations Women have come a long way to reach where they are now. For a long time, women's voices have been ignored and silenced in a

world dominated by male chauvinism. To quote: Bidula Choudhary:

“Another Indo-Anglian novelist whose distinctive style and intensely individual imagery deserves mention is Anita Desai Her language is marked by three characteristics sensuous richness, a high-strung sensitiveness, and a love for the sound of words.

Anita Desai is a famous writer who has made a name for herself in the field of Indian writing in English. She is well-known for her important literary works. Anita Desai is a famous writer who explores the lives of families in a changing society after colonial rule. She often focuses on women characters in her stories. The author focuses on women's issues in most of her books, including different types of women, from traditional to modern and contemporary.

In the past and in books, women have often been prevented from expressing themselves. In Indian societies, men have more power and the role of women is generally to be quiet and not participate

actively. Anita Desai is a writer who focuses on women's experiences. She writes about how women are oppressed and suffer because of male dominance and patriarchal control.

Through the novelist's writings, one can gain insights into the intricacies of Indian social life and culture, showcasing the ways in which individuals engage with one another. Demonstrating her expertise as a novelist, Desai has gained recognition through her acclaimed works, such as *Cry the Peacock and Fire on the Mountain*. The stories of Maya and Nanda in both novels revolve around the challenges they face in their lives, which are complicated by their subjugation to men. The emotional upheaval and psychological strain experienced by both women stem from the difficulties and conflicts present in their marital relationships. *Cry, the peacock* is a great novel by Desai that shows the feelings of a sensitive educated woman from a middle-class family, who has a quiet husband.

Gautama and Maya are very different in their personalities. They represent opposite ways of thinking and feeling that control how humans live. Maya, like all married women, shows this difference. Dreams or imaginations about having a happy married life. But in reality, Maya realizes that marriage doesn't hold any value and is just an illusion. This causes her to experience emotional and physical problems and become a victim of depression. Maya is torn between her spouse's pragmatic existence and her own inner longings that revolve around her emotions and thoughts. This causes her to adopt an existential role. By killing Gautama and subsequently choosing to end her own life, she demonstrates her intense desire and drive to inflict harm upon both herself and others, thus resonating with the bleakness of life.

By delving deeply into Maya's troubled mental state, the book recounts her tireless yearning for love and understanding within her unhappy marriage to her logical spouse, Gautama. Desai's portrayal in *Cry, the peacock* delves into a person's endeavour to find purpose while confronting a frigid and apathetic

society. It is inevitable for a woman, regardless of her level of obedience and responsibility, to embrace the dominance of the male-dominated society. Traditional norms neglect a woman's urges, desires, and goals, giving priority to men instead.

"The assertion made by Simone de

Beauvoir suggests that women, similar to all living creatures, enjoy freedom and individuality." (Beauvoir 391)

However, they are forced to be seen as different by men in the world they live in. Patriarchy entails women being assigned a position below men, requiring them to submit and acquiesce to their inferior status. Indian society upholds the belief that women should primarily serve as wives, mothers, and caretakers within the framework of patriarchy. Maya's husband, who is often very busy with his job, doesn't pay attention to her interests, hopes, and dreams. Like other wives, Nanda Kaul also experiences her husband's lack of interest. Age does not determine how happy women are. Nanda Kaul is also feeling upset and embarrassed. She is being denied her rights and freedom by her insensitive and thoughtless husband.

Even though Nanda has sacrificed a lot to take care of her household duties for many years, she is still treated poorly and ignored. She is not given the respect and recognition that a wife should have. Nanda is legally wedded to an influential figure associated with a renowned University. Unfortunately, she is subjected to humiliation and disregard instead of the respect she should rightfully receive. Their relationship is purely superficial and lacks any true bond. Sometimes, when individuals are devoid of true love and emotion, their creative actions can have detrimental effects. This situation can arise not solely between their husband or wife but also with their kids, especially if there are disparities between them.

Women's ability to become autonomous and exercise freedom within marital relationships is curtailed due to the pervasive dominance of men. The emotional and cognitive consequences they face stem from the suffering and exploitation they endure

as a result of society's regulations. Maya and Nanda's husbands were only involved in their lives due to the obligations and responsibilities they held towards one another. Maya and Nanda's contribution to decision-making and attending to family matters was minimal.

The theme of confinement is prevalent in Desai's works, as she skillfully depicts the entrapment of housewives who sacrifice their own needs for their families' sake. Patriarchy requires women to completely submit and obey in all aspects of life, such as within their families. Despite being characters in Desai's novels, women still face the harsh reality of being stripped of their freedom and lacking respect from those around them. In Desai's novels, the female characters are depicted as either succumbing to or conquering the challenging circumstances imposed upon them by their families and societies.

The primary reason behind the situation of women in Desai's novels is their gender, not their societal position. Desai's novels reveal that the main male characters maintain a similar mindset of considering themselves superior to others, reminiscent of their ancestors, when scrutinized closely. Women face limitations and constraints in their life decisions, as societal norms, predominantly influenced by men's authority, curtail their freedom. Women faced the expectation of being stay-at-home moms, which resulted in a lack of opportunities to fully explore and achieve their personal goals and potential. During earlier times, women had the societal expectation of tending to household duties and considering them a top priority over other obligations. A situation that requires acknowledging the fact that males possess greater power and authority.

The good wife is someone who listens to and follows her husband's requests, even if they are unreasonable. Even under severe mistreatment and injustice, she demonstrates an admirable level of patience and understanding. Irrespective of the circumstances, she avoids engaging in conflicts with her spouse, criticizing him to third parties, or disclosing their disputes to anyone, not even her own

parents. The women portrayed in Desai's novels find themselves trapped in a life devoid of life's luxuries, devoid of self-reliance, and stripped of their own distinct identity. Desai's women characters are not to be misconstrued as passive and submissive, passively embracing male supremacy. By rebelling against male authority, women in Desai's novels demonstrate their opposition to the power held by men.

Despite their efforts, their inability to overcome societal expectations that prioritize men prevents them from effectively addressing the issue. Women in the modern era face a multitude of responsibilities and their roles have experienced considerable transformations. Increasingly, women are expanding their knowledge and obtaining higher levels of education. It is making them contemplate their own identities and the path they want to pursue. Because women writers possess a distinct perspective on literary encounters, they aspired to produce their own works of literature in order to delve into significant themes surrounding womanhood. By taking into account the rise of the feminist movement, Anita Desai's writing has undergone a transformation, enabling her to be more attuned to women's feelings and life experiences. In her stories, Desai presents a fresh perspective on Indian women. Desai's influence instils confidence in women and prompts them to contemplate the reasons behind societal expectations thrust upon them.

Desai is a firm advocate for enhancing the quality of life for women. In Desai's opinion, women have the ability to attain power and status by making choices regarding their own lives and attaining parity with men in society. In her later works, Desai uses her female characters as symbols of the aware and determined women in present-day India. They engage in a struggle against the existing power structure both internally and externally. Despite Maya's inability to resolve her issues in *Cry, the Peacock*, Desai's subsequent female characters experience a substantial transformation in their traits. Maya's failure to strongly assert herself or comprehend the significance of compromise is resulting in her falling behind and facing unresolved

problems, impeding her pursuit of a more meaningful existence.

Individuals such as Nanda, who possess a rebellious disposition and question societal regulations, attempt to lead lives that align with their own visions. In the novel *Fire on the Mountain*, Nanda undergoes a transformation where she encounters a redefined sense of both being alive and having autonomy by refusing the area allotted to her by customs. In an effort to find solace, she distances herself from her family and immerses herself in nature. Once Nanda comes to understand that she is being rejected in her traditional female role within the household, she faces the pressure of settling for a compromised life.

Nanda Kaul personifies the concept of the New Woman despite being of advanced age. When her husband mistreated her, she took a stand for herself and her cultural identity, emphasizing the crucial role of a wife in Hindu society transformed from submissive individual to a powerful and influential figure. Becoming a remarkable example, the wife sheds her stereotype and demonstrates strength by courageously leaving her unsympathetic husband and children to establish her own life in Carignano.

Anita Desai's books articulate a stance against the mistreatment faced by those whose voices have been silenced. From the perspective of women's feelings and experiences, Desai has demonstrated the various difficulties women confront today, arising not only from male authorities, but also from the societal and cultural pressures they encounter. Nanda Kaul is an important character in Anita Desai's story, even though she is an older woman. She embodies the qualities of a strong, independent woman of the current era.

By opting to live alone, she demonstrates her desire for independence, yet she remains ensnared in a realm of concern and melancholy. In the same way as Maya in *Cry, the Peacock*, Nanda Kaul makes the conscious decision to refrain from terminating her life while undergoing the demanding process of seeking her own identity. On the contrary, she flees and seeks solace in her own private domain, where

she vigorously battles for her aspirations. Desai advocates for the empowerment of women, encouraging them to defy traditional social constraints and break free from limitations that hinder their individual growth and progress. Her women, with both their faults and capabilities, confront the widely-held belief that men possess greater worth and influence in society. The first glimpse of feminism emerges as she delves into the lives of women in her novels. This is accomplished through discussions involving women's lives and the issues they confront. Dr. R.S. Singh's remarks about Anita Desai as follows:

“She is undoubtedly among the most gifted Indo-Englian's writing today, and it can be reasonably hoped that they will mature and reveal through their writings the psychic reverberations of the whole generations in the same way as the conch when blown in to, gives insight into the uncanny depths of the sea”.

Today, feminist writers rally behind Anita Desai's writings as she fearlessly challenges societal norms, making her ideas a source of inspiration. Desai's writing distinguishes itself from Shashi Deshpande and Nayantara Sahgal by focusing away from social and political themes. Rather than other aspects, her focus lies on women's emotions and feelings. Her books exemplify notions of what is deemed right or wrong, catering to a broad range of readers. The objective of Feminism is to establish equality for women in a world that largely favours men. The concept is reinforced through the normalization of the understanding that women have been subjected to oppression within societal structures.

The female characters in Desai's novels do not view economic independence as a significant concern. However, their true desire is to lead an independent life, embracing their distinctive individuality. Emotionally, the vulnerable often experience suffering and struggle to comprehend their own identities in the fight for survival. A few individuals might exhibit violent behaviour, while others decide to meet halfway and concede. Women depicted in

Indian fiction are consistently portrayed as outsiders or as individuals who deviate from societal norms, which can be attributed to the traditional patriarchal beliefs prevalent in Indian society. Desai's literary works feature formerly reserved characters who have broken their silence and are now shedding light on the ignored perspectives and experiences of others.

Through Desai's novels, readers witness the transformative nature of gender roles and their potential for reconstruction. Its significance lies in assisting individuals to redefine their understanding of gender. The primary characters in the books are perpetually seeking their individual sanctuary or independence within themselves. Strong and independent women who recognize their self-worth emerge unexpectedly in Desai's later novels, enabling them to live according to their own inclinations. Anita Desai may not be an intense or extremist feminist, but she does articulate her views. The liberation of women from control and the promotion of their independence and self-assurance is highly evident and impactful. According to Desai, the emancipation of women does not imply that they must endure suffering or completely disregard the

ideals of patriarchy. Rather, it signifies that they need to grasp their significance and achieve equilibrium between their heritage and the contemporary era.

References

1. Beauvoir, Simone de. *The Second Sex*. Trans. H.M. Parshley: Penguin, 1972. Print.
2. Choudhary, Bidula (2005). *Women and Society in the Novels of Anita Desai*. New Delhi: Creative.
3. Desai, Anita. *Cry, the Peacock*. New Delhi: Orient Paperbacks, 1980. Print.
4. Figes, Eva. *Patriarchal Attitudes: Women in Society*. London: Macmillan, 1986. Print.
5. *Fire on the Mountain*. New Delhi: Allied Publishers Private Limited, 1985. Print.
6. Rastogi, Suprita. *Contemporary Literary Criticism*. New Delhi: Swastik Publications, 2014. Print.
7. Singh, R.S. "*Aloneness Alone: Anita Desai and Arun Joshi*". *Indian Novels in English*. New Delhi: ArnoldHeinemann, 1977.
8. Suneel, Seema. *Man-Woman Relationship in Indian Fiction*. New Delhi: Prestige Publishers, 1995. Print.

CORRUPTION AND ABUSE OF POWER IN CHINUA ACHEBE'S: THE ANTHILL OF SAVANNAH

Mrs. J. GRACY

*Ph.D. Research Scholar (Part-Time), Bharathidasan University, Trichy &
Assistant Professor of English
St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul*

Dr. K. MALARMATHI

*Research Supervisor & Principal
Govt. Arts and Science College, Trichy*

Abstract

Chinua Achebe's The Anthill of Savannah portrays extend of political corruption and moral decadence in the civilian government in Nigeria. The novel exposes the political corruption of the military regime to show that neither of both forms of government is free from political and social malady. Achebe deals with the problems of Nigeria after her Independence and he criticizes the Nigerian politicians and administrators because of their wrong policies and letting corruption spread in every field of life in Nigeria. This paper explores how the military government pretends to correct the abnormalities committed by a past civilian regime in Kangan a fictitious name for Nigeria. However that military government ends up worse than the government it claims to want to correct. It surpasses the civilian government in corruption and abuse of power.

Keywords: *Political corruption, government, social malady, politicians, administrations, civilian.*

Anthills of Savannah is a 1987 novel by Nigerian writer Chinua Achebe. It was his fifth novel Achebe has a journalist's background, and he was born a member of Igbo tribe. This background is reflected in his literary works. In this novel Chinua writes about the problems facing newly independent African states. Chinua Achebe provides the glimpse of African political unrest in his novel, Anthills of Savannah. The novel tells the story of three longtime friends Sam, Chris oriko and Ikem osodi who have ascended political power in the fictitious country of Kangan. Sam the president has dictatorial dreams, but Chris commissioner of Information and Ikem editor of the national newspaper are more moderate. When Chris and Ikem protest against Sam's dictatorship, Ikem is murdered by state police and Chris is forced into hiding. Chris successfully escapes from the capital and on the way to freedom is greeted with news that Sam has been assassinated by a coup. But before Chris can reveal in his country's new leadership, he too is killed trying to prevent the rape of one of his friends.

The novel ends with a grieving Beatrice the friend of Chris as she hold a naming ceremony for Ikem and Elewa's child. Women are banned to perform the naming ceremony in their culture usually men are used to do the events but Beatrice accomplishes the rite. The child is given the name Amaechina, which is ironically a masculine name that means "May the Path Never Close".

Corruption

Anthills of Savannah reveals all forms of corruption –political, moral and social among the ruling elites. As it is in the most military administrations, Major Sam is not liable to anybody. He squanders the national resource on extravagancies and personal aggrandizement. The fund which would have been used to develop the country are squandered on the so-called Presidential Palace, which has become the seat of corruption. Again, Major Sam's engagement in public execution which has become outdated and his attempt to rape Beatrice at the party show how much moral corruption has battered the continent.

Abuse of Power

Achebe portrays the issue of power in the novel. The power without a responsibility is an abuse of power. In *Anthills of Savannah* Sam is likeable, charming, intelligent, warm social networker and a friendly general. After he became a President the people of Kangan only suffer from Sam's leadership. Sam represents the archetypal corrupted Nigerian leaders. Achebe in his novel shows the danger of chasing power for power's sake and also the impact of a dictator on a commoner.

Political Oppression

Chinua Achebe presents a view of a society pierced with greed, violence and ignorance from which there is no deceptive escape. He paints an austere picture of African society. Throughout the novel tensions began to rise due mainly to political oppression and cultural confusion and Sam's desire for power becomes a fascination for him. There is also the theme of oppressive dictatorial rule. The way Sam deals with Ikem is reminiscent of traditional totalitarian states, especially the Latin American Juntas people are now motivated by the pressure of needs. Friendship should be based on love, altruism, magnanimity and care. Because of the pursuit of power one of the trios Sam who was previously friends turns his back from his other friends and even impends to kill them. It's said that power is nothing without control. Sam doesn't control the power invested on him.

Instability in Political Condition

Anthills of Savannah shows the political fervor, it expounds the excessive of military despotism and tyranny. Political instability has been the bare of African development from the north to the south almost all African countries have has their fair share of political instability. The exit of one oppressive political administration in the continent pave's way to the entrance of another, and the cycle continues. Throughout the novel there is a radical struggle which is ongoing in the continent Major Sam becomes a monstrous despot, Ikem and Sam become activists who champion a radical struggle to free the

masses from his oppressive dictatorship. Like this two men Chris and Ikem many political activists have lost their lives in the hands of military despots in Africa.

After the coup, Ikem and Chris invite Sam to take the mantle of leadership, but when Sam turns to a dictator the duo begins to devise a mean of dethroning him. The quest for a ideal leadership continues amidst tension and stiff opposition by Sam until the demise of the three main characters including Sam himself. Even after the death of the threesome, there is no hope for an ideal government.

Betrayal

The novel portrays betrayal of trust in relationship. The author shows Beatrice is beautiful but not flamboyant. He shows the bond among Chris Ikem and Sam on one hand and that of Chris and Beatrice and Ikem and Elewa on the other. The relationship between Chris and Beatrice and that of Ikem and Elewa is strong. The greatest form of betrayal of trust is revealed in the novel when Major Sam betrays the trust repose in him by the people of Abazon. He misunderstands their peaceful protest as an act of rebellion and revolution that needs to be crushed with a military might. At last Beatrice and Elewa becomes young widows because of the betrayal of Sam.

Sam's naivety in ruling the country is clearly portrayed by the way he seeks much advise from his cabinet and the fact that he does not want to visit the arid areas like Abazon, the poorest district of the country, to avoid the disturbance from the people of the district. Power thus becomes the center of attention in such a regime with flaws being made by the leaders leads to the disintegration of democracy until the humanity in the people is replaced with barbarism. Achebe, through the novel engages with tribalism and ethnic politics within independent African states that contribute to civil war.

Quest for Better Government

In a state which is characterized by leaders who have the desire to lead for life the media is used as a tool that relays censored information to the people to avoid falling out with the citizens. It was typical of

leaders of an independent African state to face the challenge of trying to set free the country from the heirlooms left behind by the colonialists. However amid this confusion created by the coups and counter coups, misuse of power definitely find way as the leaders try to find ways in which to protect their position of power.

Other than addressing the issue of misuse of power among the postcolonial leaders, Achebe as also looked at the corruption that is practiced by the leaders themselves to the people that they are supposed to lead as one may think for standing for what he considered as the truth. On standing on the way of President, a fascist who considers himself infallible, Ikem's death is actually predictable.

The most tragic death in the novel is that of Chris who has not only known to President since childhood but also worked closely with him to an extent of advising the whole Head of State. Other than depicting bad leadership as being among the elites of an independent African country, Achebe has also portrayed how the common people contributed to the chaos the already exists in such a country.

Role of Female Character in the Novel

In *Anthills of Savannah* Achebe creates Beatrice, senior assistant secretary in the Ministry of Finance as a strong independent minded and politically empowered Nigerian woman. With no male to lead the naming ceremony for the now- deceased. Ikem's daughter Beatrice takes on the task by performing it herself. By breaking with tradition Beatrice action suggests a new beginning symbolizing a subversion of Western and African traditions. During the naming ceremony the idea of women empowerment is further tied to the strengthening of the country, reflecting the ideas which Ikem introduced explores his letter. Elewa's child has been named a boy's name meaning "May the path –never close" which shows a new beginning of their life.

The title *Anthill* in the novel shows the anthills or termite mounds which are very common in Africa to symbolize independent selfish colonies which African despots have used the sweat of the people to build for themselves. So it's very apt for the novel and shows the life of the African people.

Conclusion

Achebe realizes it is the failure of the national and political leaders of the imaginary Kangan that gives rise to the social problems. The common people such as the elders from Abazon and the student leaders gain respect as they are portrayed as brave and honest. It's the corrupt leadership that makes their lives miserable. Achebe emphasizes the need for Africans, particularly those in power to rethink the process of decolonization, to find out what distance them from identifying with the people. Achebe thinks that what they deficit in their identity is the concept of equality. He points out the danger of concentrating all power in one man through the character Sam and the benefits of including more people in the government.

References

Primary Source

1. Achebe, Chinua. *Anthills of the Savannah*. New York: Anchor Press, 1988.

Secondary Sources

2. Carroll, David. *Chinua Achebe, Novelist, Poet, Critic*. London: Macmillan UP, 1990.
3. Gelfman, Laura Pilar. "The Confluence of Religion and Economic Class in the *Anthills of the Savannah*" <http://www.postcolonialweb.org/achebe/jlg1.html> > 2001.
4. Smith, Jason M. "The Continuing Colonialism" <<http://www.postcolonialweb.org/achebe/contco1.html>>.2001.

STEREOTYPICAL IDEAS THAT RULE SOCIETY

M. IRFANA BEGUM

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts & Sciences for Women, Dindigul

Abstract

Stereo types which make one gender as subaltern and other gender as superior. This paper discusses the prejudice between two genders shown in public and private life. In every culture and region gender norms are followed which makes one gender as intellectually strong and another as weak. Women are deprived of intellectual skills. They are tamed to do life skills like cooking and cleaning which is not considered as a skill to men.

Keywords: *Stereo types, discrimination, liberation, sub-altern, discrimination*

Introduction

Society consists of men and women. It is equally important to look at how the two groups of people interact, as well as at the roles and expectations are a product of the stereotypes of each gender. These attributes arise out of the interaction of a complex set of factors, many of which operate in the context of the family. When sex is biological, gender is social construct.

Men in Privileged Places and Women in Subaltern

Men paly prominent roles the women. The patriarchal society has a notion that a wife must always obey her husband and the male lead of the family and makes decision. Women of one's family marry and leave their homes to live with a different group of people. Men appear to exercise for greater influence in decision making and are far more visible and audible than their wives, most of the tasks within the home are done by the mother, sisters and so on. Men and boys eat first and are given the larger and more nutritious portions. The discrimination in food is not only a function of poverty and scarcity but also of perception and expectations. Women cook, clean, serve, take care of their children and the elderly and all other household chores. They are socialized to look after the domestic chores with the intention of making them economically dependent on men.

Studies for Women

Girls are not encouraged to pursue higher studies. They are only framed to domestic work. Boys are encouraged to pursue higher studies. So, they can earn which is an accustomed practice in society. Even if women pursue their studies they are not encouraged to earn irrespective of social class. Widespread commitment to the notion is that a women's job must not interfere or complete with her primary role of wife and mother. There is also anxiety about her physical safety and the reputation of the occupation. Highly rated occupations for the middle-class women are teaching job at various levels. Librarian, physician particularly with specialization ingynaecology and paediatrics health workers and so on.

Studies for Men

Men are assertive; women, bossy. Men are competent; women, attractive. Promotion for women are probably because they "slept their way to the top". Men can easily choose family a career. Women cannot juggle both without efforts in either or both being doubted. It starts from the moments boys are born. They are the preferred sex. They receive education without it being considered as an excuse, unlike female children, who need to Have 'progressive' families to be educated to the same level as men. But never comes under this dilemma. They are encouraged to study and focus on their career. All school and college also, they are

exempted from opting for subjects prescribed for women, like home science and are encouraged to opt for 'skill oriented' disciplines.

Men who choose to focus on their lives are not branded as selfish. Words like 'motivated', 'focused' and career focused take on a whole new (often negative) meaning when used for women. Popular discourses, on the other hand, create a culture where the men and the home is the only goal women need to be prepared for throughout their lives. One may not fully agree with it because more and more women are working these days, and the situation is much better than old days. As men, they are always expected to work outside. When women need to be 'liberated'. Men enjoys the public sphere women are restricted to the private sphere.

Struggles Faced by Working Women

Women going for jobs also struggle a lot. Even as an earning member she is completely responsible for cooking, cleaning and caring her babies and the elderly. Men do not have the endurance to do that. Women have to sacrifice their comfort for the welfare of the family. Women are not given the rights to make her own choice from childhood and she is tamed to follow the typical rules of the patriarchal society. Her choices are given by the elders of the family. Even a mother shows variation in raising a boy and a girl. There is nothing to blame another. Because she too is a product of conservative, patriarchal society. So, the patriarchal notions are handed from generation to generation. She is expected to groom her daughter in the same tradition. "The boy is also brought up by his mother in the beginning; but she respects his maleness and he escapes from her relatively quickly" (Simone De Beauvoir)

Gender Neutral Parenting

Gender neutral parenting is what should be adopted if a society wants the future generation to respect both the genders equally. Giving male children equal

kitchen and household related tasks; giving female children equal opportunity to participate in outdoor games. Children should be allowed to see TV shows that promotes gender stereo typing. Even the relatives who discriminate children on the basis of gender should be warned. School and workplace should give equal opportunity to male and female. Adolescence and preadolescence phase is the one in which children develop sexual maturation, hence it manifests the most important phase for promoting respect and equal treatment for the genders. While boys go out and play with their friends, girls are restricted to stay at home.

References

1. *de Beauvoir, Simone (1953). The Second Sex. New York: Alfred A. Knopf. pp. xv-xxix ISBN 9780394444154.*
2. Abbott P, Wallace C, Tyler M (2005) An introduction to sociology: feminist perspectives. Routledge, London
3. Abbott P, Wallace C, Tyler M (2005) An introduction to sociology: feminist perspectives. Routledge, London
4. Abbott P, Wallace C, Tyler M (2005) An introduction to sociology: feminist perspectives. Routledge, London
5. Agars M. D. (2004). Reconsidering the impact of gender stereotypes on the advancement of women in organizations. *Psychology of Women Quarterly*, 28, 103-111.
6. Akanbi T. A., & Salami A. O. (2011). Women in managerial positions (problems and prospects). *Journal of Business and Organizational Development*, 3, 47-59.
7. Abbott P, Wallace C, Tyler M (2005) An introduction to sociology: feminist perspectives. Routledge, London
8. Abbott P, Wallace C, Tyler M (2005) An introduction to sociology: feminist perspectives. Routledge, London

TRANSGENDER AS A THIRD GENDER ARE DESPISED AND NOT ADMIRERD IN THE SOCIETY

J. FEVINA RENISHA MARY

*Assistant Professor of English
St. Antony's college of Arts & Sciences for Women, Dindigul*

Abstract

This the research paper at the outset, sheds light on role and portrayal of transgender in Literature across borders that varies in many spectrums. This has become a common element which has been appeared in literature many times. It underpins the common themes as a catalyst by literature were of, the sufferings of transgender and dominance of male, female characters. That set in the backdrop of feminism. The traditional culture view and the treatment of transgender in this article, shows the awareness of humans, treatment of transgenders and their suppression care the important elements that to be noticed, the society which the projects, ignore the problems faced by transgenders, in their out household. The issue of trans literature and transgender abuse were expressed through the talk. This research paper additionally brings out the suppressed state of the transgenders, and the state of resilience by transwomen who endure physical and psychological problems.

Keywords: *Transgender, third generation, oppression transwomen, female sufferings, sexual Harassment, male dominance.*

We believe that all individuals are equal in God's creations, and there are two types of birth. However, this belief is completely incorrect. What is the third type of transsexual birth in addition to these? In the literature written from the Sangam period to the present day, the human race is said to consist of three types. They were referred to by various names in the past, such as 'Aravanis', Alis, Bedu, Bedi, Napunchan, Tundan, Annagan, and Pettaiyan, all of which were considered respectable names. During the Sangam period, grammar rules were established for this, where the combination of male and female characters is called "pedu," and the combination of female and masculine characters is called "ali." Therefore, these three genders are approved by God, and we should not view them as rejected or sinful.

Transgender generally refers to individuals who identify as a gender different from the one they were assigned at birth. They are also referred to as "Thirunambi" and Transgender. People who are assigned male at birth but later transition to female are called transgender women. Similarly, those who are assigned female at birth but later transition to male is referred to as transgender men. The question of how transgender individuals are born is a complex

one, as gender identity is not determined by biological factors alone. It is believed to be influenced by a combination of genetic, hormonal, and environmental factors.

Every human cell contains 46 chromosomes arranged in 23 pairs. The first 22 pairs are referred to as autosomes, and the 23rd pair is known as Allosomes. This final pair of chromosomes is responsible for determining the gender of a baby, with an X chromosome for female and a Y chromosome for male. The Y chromosome includes a gene known as the SRY gene. The determining factor for a baby's sex is the presence or absence of SRY genes. If the SRY gene is present, the protogonads are converted into testes, which in turn produce testosterone and result in a baby boy. If the SRY gene is absent, the protogonads are converted into ovaries, resulting in a baby girl. There are a number of genetic reasons that can cause a transgender baby to form, such as mutations in the SRY gene, CYP17 genes, NRC34 Androgen receptor gene, XX male syndrome, and Klinefelter syndrome. In addition to chromosomal defects, physiological and psychological factors also play a role in the gender identity and expression of a transgender baby.

It is widely believed in South India that transgender people originated from the small community of Aravanis, which is known in the Mahabharata as the character Iravan, also referred to as Aravan. According to the Tamil version of the Mahabharata, before the start of the Kurukshetra war a sacrificial ritual called Kalapali was performed, in which Aravan sacrificed himself in battle and was granted three boons of Lord Krishna. One of these boons was a marriage to Krishna in the form of Mohini. After this contact with Aravan, it is said that transgender people emerged from Aravan's lineage, and transgender people claim that it was the female form of Krishna that should have been born from this union. This is why transgender people, or Kinneras, are also known as Aravanis in Tamil Nadu.

It's their chromosomes that cause transsexualism, not them. A certain change in their body and hormones after a certain age causes them to become transsexuals and transgender. Our society ignores them. Although our society does not accept them, the parents who gave birth to them also do not accept their situation. Parents who do not recognize that their genes are responsible for their children's transsexualism and transphobia push them out of the home and isolate them. They have so many desires in their minds and parents who do not understand their feelings chase them away from home. They are also a sentient being and they also have many desires.

Like women, they have many desires to get married, have children, and achieve a smooth relationship in society. Left alone from home, these people have no other option and, without knowing how to do it, they have to work hard for food. Forced into this situation, they have no other way to survive and are living their lives by doing odd jobs. In the past, transsexuals who were created like this had no separate name and were derisively called 'UZ' and 'ALI'. Eventually, in 2006, Dr.Kalaingar Karunanidhi gave them the name "transgender" in Tamil Nadu to honor them. Then, some welfare schemes were introduced for them today.

One of the biggest requests of transgender people is their acceptance in society. Their lives are

unimaginably rough, painful, and filled with thorns. From that day until today, transgender individuals have been left alone, so they started their own families and destitute transgender individuals began living together as a family. In this family, there is a leader as a senior member, and under them, there are many sections like mothers and children. They spend their lives doing various jobs to make ends meet. Among them, some also engage in prostitution as a means of survival. Unfortunately, our society regards them as a drug and treats them with no regard for their bodies and feelings. The pain caused to them is so terrible that no words can describe it. When I thought about why society does not accept them and why they are subjected to this cruelty, a new kind of thought arose in my mind. One answer lies with their parents.

Parents know the condition of their children and the physical changes they go through. They need to have a basic understanding that genes are responsible for physical appearance. Instead of leaving it at that, we should give them advice and counsel separately. Transgender individuals who follow the instructions of their parents try to make a successful path in life. However, a few transgender individuals who do not accept the advice of their parents leave home and strive hard in society. Transgender individuals who are expelled in this way have started living in society. It is not easy to live in society for them. They are held in contempt and face discrimination. As a result, they undergo many surgeries to fully transform themselves into women or men.

Surgery is not easy and can be a very painful treatment. For transgender individuals who were assigned female at birth and identify as women, the surgery to change their genitalia can be particularly painful. After the surgery, they need to keep the area clean and safe for nearly forty days. Children who are able to leave home often choose to go outside and join a group of transgender individuals. The child's father accepted them as his own and took their condition into account, making it clear that they are a part of the family and will be treated as such by everyone present. The mother teaches them

everything about clothing and lifestyle. In the past three years, they have performed their own organ transplants, but nowadays, medical professionals are increasingly involved in these procedures within the transgender community. After the treatment, the transgender person will spend forty days alone in a room without any contact with others. After undergoing this complete transformation, they face many challenges in society. Despite the changes in their identity, their voices are often ignored by many people. While some argue that they should be given priority in society, many basic rights and facilities have not been provided to them. Just as women and men are given importance in society, the same should be given to transgender individuals.

There are certain basic rights and facilities that should be provided to them. They should have job opportunities in transportation stations, private buses, and small shops. Public toilet facilities should be made available to them. They should receive transgender allowances and be admitted to schools and colleges. There should be punishments for those who make fun of them. They should also have job opportunities in government services and access to free treatment facilities. If these facilities are provided, they will be considered valuable members of society.

There are many individuals who have endured pain and worked towards making a difference in society and within the transgender community. Some of them are still considered achievers. Examples include Lakshmi Narayan Tirupati she is a social activist, padminiprakash- News anchor, kalkisubramaniam-Artist, Actor, Writer, priyanka-Radio Jockey, Dr.Munabi Bandyopadhyay-

professor, Apsara Reddy- politician, journalist, prithikayashini- SI, Anjali Ameer- Actress, Narthagi Natraj- Badma Shree award for Bharatanatyam.

Let us understand the lives of transgender people who experience immense pain and burden, and let us value their feelings. We should all accept transgender individuals as human beings and respect their emotions. In the future, we should strive to create a society that values and supports our younger generation by raising awareness about these issues.

Conclusion

Living in our society, every living being should be admired. Man is a being that possesses mercy, love, respect, and humility. Our society is based on a system that should create understanding and equality for all. We are all born as humans and should strive to be good to one another. It is our duty to honor and create a society where everyone has the right to be treated with dignity. We should remember that we are all God's wonderful creation and should show respect not only in private but also in public places. Making fun of others without considering their feelings is disrespectful. We should treat others as fellow human beings and live with the desire to create a harmonious society.

References

1. <https://www.hrc.org/resources/understanding-the-transgender-community>
2. <https://www.ohchr.org/en/special-procedures/ie-sexual-orientation-and-gender-identity/struggle-trans-and-gender-diverse-persons>
3. <https://www.britannica.com/topic/lesbian-gay-bisexual-transgender-and-queer-community>

FEMINISM AND ITS SOCIAL RELEVANCE IN THE 21ST CENTURY

P. KAVYA

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

Abstract

Feminism always aims to provide equal opportunity in the social and cultural medium which creates the female gender equal to her male counterparts. Being in the 21st century, many feminists have involved in creating an equal right for the females. Feminism by definition means giving equal rights to both male and female. A fight for gender equality exists with constant developments which made to eradicate all the inequalities which suppress women as a weaker gender. As a result of this strive for gender equality seeks equal rights for the women in the social arena such as working equally with the men. But this also seems to be a challenging task for women as they strike to balance between their professional work and taking care of their family. Though the society puts many hurdles it is also the society which ensures the safety laws that protect the women against social evils such as sexual harassment, restricted freedoms, early marriages etc. This paper aims to present the roles and the state of feminism which really focus in the betterment of the women in all aspects.

Keyword: *Feminism, equality, gender, rights, violence, individualism, freedom.*

Various Scholars and feminists undertaken a study related to feminism focusing its aim and role in the 21st Century. The feminist's definition for feminism clearly depicts the ideology of the feminism which shows the state of women's individualism and offers equal rights for both men and women which often mistaken as an individual right. Nowadays feminism is driven into an activism in reaction to the condition of the society which includes women in positions of power. Feminisms after many decades provided the path for women to achieve in many fields such as politics, sciences, technology etc. The history of feminism is that achievable and can understandable only through the study of cultural beliefs and the state of society. With all these improvements there led a pathway for the development of women by eliminating many barriers of suppression they faced. With the result of all these liberations women strives to achieve their life goal by passing all the hurdles rather than being under all the suppression which limits their freedoms.

With all this development through the concept of feminism originates a passion for women to access all the aspects without any struggles to claim an equal opportunity. Feminism mainly focuses on the issues of gender-based issues which consider as the main barrier for achieving certain goals. But the

women of the 21st century sometimes misuse their rights and taking advantages of feminism. Though women have found freedom in choosing their rights when it comes to family they still under some suppression. Social issue such as sexual harassment, marriages, and family issues restricts their freedom in some way. Though certain laws were made in assuring the safety and comfortable life for women, somewhere and somehow women are being tortured and undergoing gender-based violence. The violence against female is of ignorance of rights to freedom, security. Violence happens against women can be categorized as both domestic and public. Hence it is a threatening issue for the development of an individual woman and also a considerable problem for the growth of the society. The Indian Constitution however lays various actions for the welfare and the protection of the women. For the betterment of the society these social issues should be identified and defended as soon as possible. Regardless the Media also plays a vital role in the projection of women to the society. Media projects women to be a weaker and sexualized. They image them to talk less than the male. According to the survey spanning around the world says that only 6% of the movies or any kind of medium highlights the gender equality that too with

less exposure. Men are given much priority while women hold less than one third of exposure. Everyone will agree that the role of women is lesser in any arena comparing to men. However, women's involvement in communicating technologies, media networks, politics in an increasing number but with minimum exposure. Though the media supports women to equally participate in all kind of medium somehow women face hurdles to give their full involvement. This may be due to some social issues which become as the hurdle for women to achieve their goals. Though the society assures freedom and safety for women it is also the society which became as the villain for the women. Even woman who voice out for their rights and freedom, sometimes become voiceless and hide them from the social comments. Education is being considered to be a key factor for gender equality, development and prosperity of the society. According to Indian Constitution RTE-2009 is considered as a fundamental right. It describes a right to free and compulsory education for children between 6-14 years of age irrespective of caste, creed, race and sex.

Girls and women around the world still facing barriers in getting proper education. According to the statistic reports by MHRD the level of male literacy is 78% while women lag at 65% literacy rate. Article 14 of the constitution of India ensures to women the right to equality. Article 15(1) specially prohibits discrimination on the basis of sex, age, caste, Birth Place. As education is the key weapon to defend against all gender discrimination. Only through the proper education women can cut down all the barriers. With the access to education women can fight for her rights, and enables them to participate in any kind of sectors. When women receive education with literacy and skills it enables them to defend against gender equality. Women of the 21st century are no longer a silent victim. With the access to education and numerical skills women empower themselves highly equal to men. According to (Greenfield, 36), women's rights and freedom of choice get based on gender equality, and feminism seeks to protect these factors. Women are making

choices of their favor in choosing their career and lifestyles. However, they strive to balance between their professional environment and the family, which acts as a stumbling block for their successful journey.

Feminists of the 21st century will remain as successful in the quest of their identity, equality and rights to freedom. The women of the 21st century becoming a result for all the struggles faced by the activists who fought for gender equality. Women are no longer a silent victim of all violence, as education has given them the courage to fight their own rights and freedom. The women in the 21st century receives an equal representation as they hold positions in political power, since the society also allows and accepts women to hold positions of leadership. With the result of these women also enjoying their freedom such as decision making, right for expression. Today the freedom woman holds and the empowerment they attain has become one of the important concerns in the 21st century. Empowering women of course will uplift the growth of the society. Hence, women's empowerment refers to the development of the social, culture, gender, economic status. Making women empowered involves in building the society where women can survive with fear of domination, suppression, and violence.

Conclusion

The most needed remedy of this hour is to bring some change in the attitude of the society towards women. It is a mandatory thing to mention here that the thought and action of women leads to the betterment of future of a family and the society and ultimately to the development of the nation. Even the government should make many measures to uplift women's growth which they needed. And it is the society which should take initiative to prepare the society where both the genders receive equal opportunities in all streams including politics, economics, and education.

References

1. *Roles Of Feminism In Life Of Women In The 21st Century*. (2022, February 26). Edubirdie. Retrieved September 13, 2023, from <https://edubirdie.com/examples/roles-of-feminism-in-life-of-women-in-the-21st-century/>
2. Kharwar, Shiv Kumar and Kumar, Vivek, *Crimes against Women In The 21st Century* (January 7, 2021).
3. Buddhadeb, Ghorai, *Women Education In The 21st Century In India: Women Empowerment And Gender Equality*, Vol 11, Issue 5, May/2020 ISSN NO: 0377-9254.
4. Laxmi, Sindhu, *Women Empowerment in 21st Century in India: Some Issues and Challenges*, Volume 7, Issue 3 March 2022 | ISSN: 2456-4184 | IJNRD.ORG

BETRAYAL, HYPOCRISY AND ABOUT THE TRIUMPH OF CORRUPTION OVER HUMANITY IN *PETALS OF BLOOD* BY NGUGI WA THIONG'O

Ms. A. PRINCY

*Ph.D Research Scholar (Part-time), Reg no: P6063
Madurai Kamaraj University, Madurai &
Assistant Professor of English
St. Antony's College of Arts and Science for Women, Dindigul*

Dr. S. LATHARANI

*Assistant Professor of English
NMSSVN College, Madurai*

Abstract

*Ngugi Wa Thiongo's novel *Petals of Blood* was released in 1977. The work mostly deals with the novelist's pessimism of change following Kenya's independence from the British Empire, questioning to what extent free Kenya simply replicates, and hence perpetuates, the tyranny found during its time as a colony. The work is concerned with revolutionary politics and a socialist program. *Petals of Blood* aims to survey the painful occurrences associated with the country's neocolonial scenario between 1963 and 1975. This is Ngugi Wa Thiongo's most important novel, depicting the epic battle of the Kenyan people against the monster of colonialism. The story depicts a civilization in which the powerful governing elite betray the peasant class. Ngugi intends to instill a revolutionary attitude in Kenyans akin to that of the Kenyan liberation Army (Mau Mau) liberation fighters during the battle for independence against European colonization*

Keywords: Colonialism, revolution, liberation, oppression, betrayal.

The novel's protagonist is comprised of four characters: Wanja, Munira, Karega, and Abdulla, who created a force to represent the anti-colonial force. Wanja leads the fight against hostile forces such as the colonial administration that controls Kenya and internal foes who are only interested in achieving selfish goals such as acquiring money and power. People like Kimeria, Mzigo, Chui, and Nderi wa Riera represent the internal hostile force. The majority of the novel's events take place in Ilmorog. They symbolize the larger ones occurring on a national scale throughout the country. As a result, Ilmorog becomes a Kenyan microcosm. Kenya, as represented by Ilmorog in *Petals of Blood*, is going through a difficult time. Thus, *Petals of Blood* paints an epic image of the formation of a new nation, depicting the transition from the old order to the new, as well as the sacrifice of lower values in order to achieve higher values.

Wanja, the protagonist force's leader, is a sex worker who actively participates in raising national consciousness among her colleagues. Despite her traumatic background and miserable marital life with her ex-husband Kimeria, she maintains her confidence and strives for the national cause. She gives up her personal interests for the sake of the country and fights for the people and the country until the end of her life. She adores Karega and Abdulla and is willing to have illicit contact with them, as well as be with them in times of their times of need or struggle. However, she scrupulously avoids any physical contact with Munira, the Headmaster of the Ilmorog High School.

Wanja exhorts and urges the people of Ilmorog to struggle for justice, comforts, and privileges from the government. In this approach, she wants to establish a new national awareness with her coworkers, and it is stressed that they must sacrifice their personal interests and pleasures to reach this

purpose. Wanja is willing to give up her life in order to reach her greater goals. She fights against antagonistic elements such as false religion, sensuality, careerism, blackmailing, hypocrisy, commercialization, and imperialism alongside her band of intrepid men. Sometimes she has to face the internal adversary that lurks within her own gang of fighters.

Similarly, Wanja and her inhabitants must contend with libertines and power-mongers such as Kimeria. When they travel to Kimeria's house without knowing his name, they are abruptly caught by the house's owner. Soon after, it is discovered that the owner, Kimeria, is Wanja's ex-husband, and he refuses to release them until he has had sex with her. Kimeria represents haughty power used to fulfill lecherous desire in this world. He is unconcerned to the feelings of the subjects of his own country. They must contend with politicians who are known for their selfishness, indifference, careerism, opportunism, and corruption. One lawyer suggests they approach M.P. Nderi wa Riera. His statements annoy the delegation members since he expresses little care for their starvation. On the contrary, he thinks deeply about stereotypical topics such as population control and self-help. The audience is enraged by his statements and hurls stones, rotten eggs, and orange peels at him. The M.P. is injured and is being escorted by police. As a result of this routine, Ilmorog residents such as Abdulla, Munira, and Karega are arrested for a day and then they freed on bond. When the news of the famine in Ilmorog makes headlines, Nderi wa Riera considers how to deceive his political adversaries with his smart schemes and designs. Thus, Wanja and her men struggle against political careerists who have little respect for their countrymen's difficulties. Nearly five years have passed, and Kenyans have endured with no significant improvement in the society.

Meanwhile, Wanja must contend with internal foes such as jealousy and malice hurled at one another within their own little group. Although Wanja sleeps with both Karega and Abdulla on occasion, she adores the former and never lets it

hinder her from engaging in her patriotic cause. Munira, the Headmaster of the Ilmorog High School, wanted to sleep with Wanja but the latter refused. He is so envious of Karega's relationship with Wanja that he secretly plots to have Karega expelled from High School. Wanja, on the other hand, screams at Munira for his nastiness. Kenya has changed dramatically in the last five years. The trans-African route is complete, and Nderi wa Riera boasts that he was in charge of the national road that passes through Ilmorog. This trans-African road represents the birth of a new integrated national life entailing the acceptance of new living ideals. This road inspires people to start new businesses. For example, Abdulla and Wanja open a roadside shop and serve the intoxicating drink 'Theng'eta' to travelers. Others are inspired by their success and decide to open a butcher shop and a lodge near the national highway.

After five years, Wanja and Abdulla learn that the lands of Nyakinyua, Wanja, and others are due to be auctioned off by the African Bank since they failed to repay their loans on time. But Wanja and Abdulla are not silent about their difficulties. They sold Mzigo their shared new building and redeem the land. They were willing to give up their property in order to safeguard the land and keep their sense of independence. Wanja eventually announces the closing of the Shambabar and the meat roasting center in Ilmorog. On the contrary, she begins a more successful business of prostitution in her newly constructed 'Sunshine Lodge'. However, her new venture is solely motivated by the commercial notion of profit. Munira, who is ready to sleep with her, gets charged 100 shillings. She later grows her business by employing a few additional girls for the job. Wanja's new business activities demonstrate her understanding of modern world principles such as opportunism, careerism, cut-throat competitiveness, and money-mindedness. As a result, she wishes to survive by swimming with the stream. We discover from flashbacks that Wanja suffered greatly in her youth. According to her, she gave birth to a child and then threw it down the sink. She is so bitter that she claims she has suffered her entire life as a result of

her femininity, and that she has been compelled to pander to the needs of leaders such as Mzigo, Kimeria, and others. She recognizes that the old world has given way to the new, and she must accept it. Wanja is a prostitute by trade, but she adores Karega and wishes to marry him. But circumstances separate Karega from her.

As a result, she was forced to start the Brothel not because of pleasure but out of protest. She invites Mzigo, Kimera, and Chui because she despises political scumbags and wants to embarrass them by declaring her love for Abdulla in their presence. She kills Kimeria with her Panga and awaits Abdulla. Her hut, however, catches fire before she completes her duty. Later, it is revealed that Munira, the internal enemy, set fire to the building out of jealousy for Wanja's love for Abdulla. Blood petals may be seen extending from the burning cottage. Wanja goes into a coma after learning about the arson.

Petals of Blood paints a picture of Kenya's transition from the old to the new system in this way. Kenya's national freedom requires a number of people to make sacrifices. In this way, the new world emerges from the ashes of the old. *The petals of blood* make up the blossom of Kenyan freedom.

References

1. Anita Shrev, interview with Ngugi', VIVA (July 1977), p.35.
2. Ibid., p.36.
3. Thiongo Ngugi Wa, *Petals of Blood*, 1977.print.

Retrieved

1. http://shodhganga.inflibnet.ac.in/bitstream/10603/858553/11/11_chapter%205.pdf
2. http://www.researchgate.net/publication/299367976_Ngugi_wa_Theiong's

REPOSITIONING OF IMMIGRANT WOMEN'S PSYCHE AS ILLUSTRATED IN THE SELECT NOVELS OF BHARATI MUKHERJEE: AN ANALYSIS

Mrs. R. SHARLIN

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts & Sciences for Women, Dindigul

Abstract

This paper focuses on the moving demeanor within cross-cultural milieus, as the challenges faced by the transient within the outsider arrive in all the novels of Mukherjee portrays the life of an aim migrant who yearns for a better life, but arrives with torment and wistfulness, and provers their sufferings, torment, anguish, concealment, and male-dominated society. The paper explores how they oversee to overcome their circumstances and sufferings. Tara, Dimple, and Jasmine are the stereotyped heroines who endure and whose states of mind are sandwiched between two substances, and whose demeanor changes according to the circumstances. Tara is a split identity, Dimple is the spouse as a psychic killer, and Jasmine is a compatible of her American dream. As a major writer, Bharati Mukherjee has achieved a lucky position through her works.

Keywords: *Culture, change, segregation, male domination, character, anguish, stereotyped, concealment.*

The situation for women hasn't gotten any better, with men still perpetrating acts of violence against them. Formerly, violence perpetrated against women was frequently concealed behind closed doors. Regrettably, it seems that there are individuals who derive satisfaction from perpetrating acts of violence against women. The woman, despite supposedly representing women worldwide, lacks authenticity as she has been subject to detrimental influences over an extended period. According to her perspective, women possess equal worth to men and deserve to be supported by their loved ones. From her perspective, women were not made from a man's feet or head, but were created from a rib on his side.

Women in today's society have undergone various transformations. The distinction between traditional and modern women is evident, as it is a result of their unrestricted access to education, reduced societal constraints, and the support they receive from their families. A multitude of female writers have initiated the practice of conveying their emotions to society through their written pieces. Women writers have delved into the subject of immigrant lives through their novels on numerous occasions. Bharati Mukherjee skillfully captures the

beauty of immigrant life in America through her writing. Her narratives aim to shed light on the journeys of women experiencing transformations while addressing the influence of cultural distinctions, external manipulation, and challenges faced in unfamiliar territories. In an interview, stated her views in her novel as:

"We immigrants have fascinating tales to relate. Many of us have lived in newly independent or emerging countries which are plagued by civil and religious conflicts. When we uproot ourselves from those countries and come here, either by choice or out of necessity, we suddenly must know about 200 years of American history and learn to adapt to American society"(Interview).

The intercultural marriage of Mukherjee marked a turning point in her life. Upon emigrating to Canada with her spouse, she faced instances of racism and the sensation of being an outsider. Her time as an immigrant in Canada and the US had a significant impact on her decision to portray the lives of women in her novels. Her main protagonists, like Mukherjee, confront challenges due to

immigration and strive to carve out their own individual identities. They aim to break free from a society characterized by male dominance as a means to achieve liberation. They alter their conduct and make an effort to be exemplary figures for other women of immigrant backgrounds in the search for identity in different cultural contexts. The predicaments experienced by new immigrants, specifically Indian women, and the factors of their location and circumstances.

By exploring women's experiences, the author reveals the changes in their perspectives that occur when they venture into a new and foreign territory. People may feel a sense of not fitting in when they find themselves in an unfamiliar location. They strive to modify their actions and exhibit a different attitude within that specific place and new environment and circumstances. Occasionally, individuals find themselves in scenarios where they become detached from their own cultural roots due to various reasons. Women in India are perceived as symbols of respect or prestige. Women are obliged to adhere to rules, traditions, and customs in order to safeguard the family's reputation.

The role attributed to them is to oversee the family's growth and ensure their well-being. While men desire their spouses to uphold ancestral customs and practices, women aspire to lead autonomous lives where they can exercise personal freedom and choices. Mukherjee demonstrates the shifting sentiments of the central character throughout the story. In the beginning, the primary character is introverted, affectionate, and deeply religious. Their essence remains intact, yet they undergo a change when yearning for independence in a society primarily influenced by men. Their evolution portrayed in Mukherjee's works depicts them as a woman who is both gutsy, sharp, and resourceful.

The novel by Jasmine Mukherjee recounts the tale of Joty, a resident of a small town who eventually relocated to the United States. As an immigrant, she confronts various demanding scenarios while endeavoring to integrate and adjust to the arduous environment. In the novel *Wife*, Dimple lives in a make-believe world.

Her approach to tackling issues involves encountering obstacles and then striving to surpass them through independent decision-making. Dealing with the variations between Indian and Western traditions proved to be a challenge for Tara in *Desirable Daughters*. The conventional representation of Tara, a woman symbolizing vulnerability and subjugation linked to the metaphor of a tree, has undergone a transformation. She has become a capable and independent person who navigates through life on her own. The protagonist in the novel *Tiger's Daughter* faced numerous challenges and hardships, leading her to eventually engage in an assertive act of protest. Mukerjee believes that individuals have developed new perspectives as a result of their exposure to diverse languages, histories, races, and eras. Dimple, a Hindu Brahmin woman of a middle-class background, features as a character in the novel "*Wife*". *Despite her* maturity, she puts up a fierce fight to secure her freedom and ultimately resorts to murdering her husband to accomplish her goal. During her early years, she would engage in the pretense of residing in an imaginary realm, purposefully avoiding the difficult aspects of the actual world. In India, it is customary for women to endorse and respect their parents' desires when it comes to selecting a partner; hence, she complied with her parents' wishes. Her initial notion of finding happiness and freedom through marriage was shattered, as her experience portrayed a different outcome. Her mother-in-law's actions have left her feeling trapped and under constant control, causing her to feel suffocated. She experienced a great sense of delight upon finding out that she and her husband were going to be moving to America together. Nevertheless, her joy diminished as soon as she discovered her pregnancy. Pregnancy is generally regarded as a positive experience by most women, but she regards it as a hindrance. The fact that she puts an end to the life of a pregnant mouse reflects her disinterest in having her own offspring. She is seeking to terminate her current pregnancy. Without understanding her, Amit advises her:

"you must go out, make friends, do something constructive, not to stay at home and think about Calcutta." (Wife 111).

Following her move to America, she feels incredibly lonely and fails to discover any source of reassurance or backing. Dimple desires to achieve a harmonious blend of her native country and the foreign land she calls home. Her goal is to imitate Sita's character and become the epitome of a perfect wife. Sita is commonly perceived as a symbol embodying purity, patience, and a willingness to make sacrifices for others. As time went by, Dimple's feelings turned into sadness. Her opinion is that Amit restricts her from embracing greater openness and modernity, as exemplified by American culture. This led to her falling in love with Milt Glasser. As their relationship progresses, they grow closer and embark on a physical intimacy. This display illustrates the transformation in her thinking resulting from exposure to the American way of life. Dimple shows no guilt or remorse for her infidelity and shirking her marital responsibilities. A conflict arises within her as she grapples with balancing the moral ideals of her native land and the cultural values of her new residence. Amit is held responsible by her for her lack of happiness in life, resulting in her becoming upset. So she made a choice to end his life. Devoid of any self-restraint, she forcefully wielded a knife from her kitchen, inflicting seven successive stabs to his neck.

"She sneaked upon on him and chose a spot, her favourite spot. Just under the hairline, where the mole was getting larger and browner, and she drew an imaginary line of kisses because she did not want him to think she was the impulsive, foolish sort who acted like a maniac just because the husband was suffering from insomnia. She touched the mole very lightly and let her fingers draw a circle around detectable spot, then she brought her right hand up and with the knife stabbed the magical circle once, twice, seven times" (Wife 212- 213).

By committing murder, she deviates from the traditional role of an ideal wife that is expected of Indian women. Her aspiration is to mirror the

flawless qualities of Sita, a perfect wife, but unfortunately, her path diverges tragically, transforming her into a spouse killer. Dimple underwent a change in order to escape a societal structure wherein men were granted ultimate power and control. The social fabric recognizes the worth of women, resulting in their lives being frequently shaped by societal expectations. The Hindu Indian custom advises women to respect and obey their spouses, even in the face of suffering.

Jyoti, the central female character in the novel *Jasmine*, experiences significant difficulties within her community and defies conventional Indian traditions. The story of Jasmine revolves around a female character belonging to the countryside of Punjab. Despite the prevailing power dynamics favouring men, she exhibited bravery by opposing the mistreatment of women. Jyoti flees from a male-dominated village by entering into marriage with Prakash. Prakash fully trusts the importance of freedom, and he has entrusted Jyoti with unlimited freedom. - The name Jasmine has also been bestowed upon her by him. Upon Prakash's death, she opted to move to America. Her aspiration is to strike a harmonious balance between modern and traditional aspects in her life, finding a middle way.

Depending on the scenario, Jasmine's demeanor undergoes alterations during her travels. Throughout her voyage, she faced numerous obstacles and regrettably fell victim to sexual assault by an individual known as Half-Face. In spite of the circumstances, she was able to defend herself and end Half-Face's life. Since this incident, she seems to have taken on the role of Lord Yama in her own perception. What occurred has drastically transformed her entire existence. She gains the knowledge to effectively deal with and overcome any scenario. In an attempt to assimilate into American culture, she makes a conscious effort to hide her Indian heritage. Through her travels, Jasmine demonstrates her strong resolve to adapt to the American way of life. Taylor called her Jase. Taylor and his partner are aiding Jasmine in acclimating to her new surroundings within the community.

Jasmine, upon her arrival in Iowa, starts anew with Bud and assumes the new persona of 'Jane'. Jasmine did not find satisfaction in that particular location. She dedicates herself to ensuring his happiness at the expense of her own authenticity, yet Bud remains unaware of the significance of her emotional state. Her actions and identity keep evolving, leading her to switch names multiple times, transitioning from Jyoti and Jasmine to Jase, before ultimately choosing Jane. From a village named Hasnapur, Jyoti begins her journey as a young girl. After getting married, she changes her name to Jasmine. When she moves to a foreign country, she becomes Jase. Later on, she changes her name again to Jane. Eventually, she transforms into a woman from Iowa. She has encountered numerous transformations throughout her life and has welcomed each of them as a fresh chance. She has changed her responsibilities accordingly with each shift. Jasmine declines to embrace her ordained future and firmly maintains that superstitions lack validity. Assisted by others, she experienced a significant change, becoming an extraordinary individual and establishing her own life. Becoming skillful in adaptation, she attains success in every situation she faces. Jasmine's transformation into a formidable opponent was a result of the series of incidents she experienced. Indira talks about the explicit manner of Jasmine as:

"with healing touch of people like Lillian Gordon, Kate and Taylor who treated her as an intelligent, refined, sincere person. Jasmine blooms from being a different alien with forged documents into adventurous Jase living only for the present. The tugging between the opposing forces does not intimidate her rather it excites her Amidst the other immigrant domestics who hang suspended between the two worlds, Jasmine feels proud that she is getting rooted in the world." (Indira 86)

The novel *Desirable Daughters* delves into the lives of three sisters hailing from a privileged Calcutta upbringing, offering a masterfully crafted and thought-provoking account. These sisters have

gained a reputation for their beauty, affluence, and privileged social position. In her conversation with Bill Moyers, Mukherjee sheds light on the significance behind her novel's title, "*Desirable Daughters*." The title was chosen because in societies following Hindu beliefs, specifically within families where fathers exert an excessively protective authority, daughters hold no importance or worth. The three sisters possess beauty, are academically qualified, and aspire to live life according to their own terms, defying the conventional societal norms imposed on women in orthodox Indian culture. Padma and Parvati, two brave women, make the bold decision to marry even though their father opposes it.

Tara lacked courage compared to her sisters, thus she followed her father's instructions. Following her marriage, she settled in San Francisco and adopted the mannerisms of a typical Indian spouse. With the intention of meeting her husband's expectations, she endeavours to simultaneously attend to her family's welfare and adhere to traditional norms. She became exhausted from attending to her household tasks and yearned for liberation. Over time, she adapted to the American way of living and started using her spouse's name when talking to him. It goes against the conventions of a typical Hindu wife, who is expected to refrain from mentioning her husband's name.

Tara modified her thinking process and actions. Her mindset was previously inclined towards traditional concepts, but it has now evolved towards embracing more modern ideas. Following their divorce, Tara embarked on a fresh chapter in her life after parting ways with Bish. Andy and her crossed paths, leading to a subsequent intimate connection. With her newfound identity as an American, she harbours no remorse about being involved with Andy. She defies the traditional customs of her Indian society, embodying a modern mindset. She grappled with the challenge of embodying two distinct personas. Due to her conflicting attitude, she feels torn between two opposing paths and is fully conscious of her uniqueness. She said that she couldn't escape her Indian upbringing. Her great

grandma Tara Lata serves as a source of inspiration, demonstrating that embracing traditional femininity can be an act of defiance in a male-oriented society. In an effort to blend her American and Indian backgrounds, she strives to construct a novel version of her identity.

Her storytelling reflects Mukherjee's strong bond and intense admiration for the Indian land and culture. The central point of her work centres on the changes experienced by her characters upon immigrating to a different country. She presents an understanding of the distress individuals undergo when faced with alterations in their cultural, societal, political, or geographical context, impacting their sense of self, community, and overall well-being. Living in a patriarchal society means women face significant limitations on their personal freedoms and the agency to make choices in line with their desires. Women are subjected to a great deal of influence and manipulation by men. It is essential for people to exercise judgment and select what is advantageous or detrimental to their personal interests. Women are unable to develop their own unique identity or sense of self. They are viewed as being manipulated by men, similar to puppets. The perception of women implies that they are objectified and stripped of emotions or feelings. Mukherjee comprehends and shows compassion towards women who confront hardships in a society where men hold greater authority. She depicts the strategies employed by these women to rise above and conquer these difficulties.

References

1. Indira, S " *Jasmine An Odyssey of Unhousement and Exhousement in Commonwealth Writing A Study in Expatriate Experience*. Ed R K Dhawan and LS.R. Krishna Sastri New Delhi: Prestige Book, 1994. Print
2. Moyers, Bill. Bharati Mukherjee: *Interview by Bill Moyer*. June 20, 2003 Web. Junel 2019.
3. Mukherjee, Bharati. *Desirable Daughters*. New York. Theia, 2002 Print
4. Mukherjee, Bharati. *Jasmine*. New York Grove Weidenfeld, 1989. Print.
5. Mukherjee, Bharati. *Wife*. Boston: Houghton Mifflin, 1975 Print.
6. Quoted in Sunday Review. The Times of India Oct1, 1989. Web June1, 2019.
7. Nayyar, Sanjeev " *The Status of Women in India*" eSamskriti Culture Spirituality Travel Nov2000 Web Junel, 2019.
8. Fakrul, Alam. *Bharati Mukherjee*, New York: Twyne Publishers, 1996.
9. Nityanandam, Indria. *Three Great Indian Women Novelists*. New Delhi: Creative books, 2000.
10. Mukherjee, Bharati. " *Immigrant Writing: Give us your maximalists*" The New York Times Book Review Aug 28, 1998.
11. Padma, T. " *Diasporal Dreams in Bharati Mukherjees Jasmine*" Indian Women Novelists ed. R.K.Dhawa.

THEME OF SELF-ACTUALIZATION IN MARGARET ATWOOD'S *JOURNEY TO THE INTERIOR: AN ANALYSIS*

S. ANBU CHRISTA

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

Abstract

This article focuses on the trace of the inner self in the persona of the poem 'Journey to the Interior', taken from the poetry collection 'The Circle Game' Canadian writer Margaret Atwood. This poem sheds light on the interior self, which is one of the major important themes focused on by many Canadian writers. Every human being has a desire to know about their inner self. "At times, they raise questions such as, "Who am I?" Why am I here? And "What is the purpose of my existence? The purpose of the poem that everywoman is to journey to her interior self to discover the answers to the above questions. Further, she could analyze the answers she got from her inner journey of her mind. It is like a traveler's journey into a deep and dark forest in search of a particular place, crossing hurdles like missing roots and directions. Obviously, the travelers get confused with the paths that lead them to a dead end. Likewise, a woman's journey through her mindscape makes them face inappropriate and unreasonable confusions about their destinations. Atwood refers to a traveler's journey to the interior without any maps or milestones to reach the desired place. A woman also has no prefixed plans or any drawings to discover her soft identity.

Keywords: *Self, interior, existence, mindscape, journey.*

One of the most eminent and inexhaustible Canadian writers, Margaret Atwood (born November 18, 1939), is an essayist, teacher, and environmental activist. She has authored numerous novels, poetry, short stories, children's books, and graphic novels. She has won numerous awards for her writing. Her one of the novels, "*Cat's Eye*" was shortlisted for the Booker Prize in 1989. She has been awarded the Booker Prize twice for her novel "*The Blind Assassin*" (2000) and "*The Testaments*" (2019), a sequel to "*The Handmaid's Tale*" (1985).

In the poem "Journey to the Interior," Atwood highlights the "similarities" and, in the second part of the poem, she points out the "differences" in the poet's journey.

The poet begins the poem by describing the beauty of the Canadian landscape. She notices the 'hills' which look like a wall to her eyes. The speaker visualizes:

...that the hills,
which the eyes make flat
as a wall, welded together,
open as she moves to let her
through; become
endless as prairies...(EF 15)

As the speaker walks towards the hill, she sees the hill from a distance which is grouped together like a wall, but when she nears it, she finds, "endless as prairies." The beauty of the landscape behind the hill is magnificent. It is that "the trees/grow spindly, have their roots/often in swamps" (EF,15). The aforementioned poetic lines are the best example of an illusion. What we see and what we experience in this world may not be true at times, like the speaker in the poem undergoes.

She feels that there were only hills, but as she nears them, she witnesses the green environment blooming with its beauty. In "*Survival: A Thematic Guide to Canadian Literature*" (SR), Atwood states that Canada is a country that contains a "high ratio of trees, lakes, and rocks to people, images from Nature are almost everywhere" (30)

The journey will never be the same as she thinks. When an individual is searching for their self she undergoes certain illusions. It seems the poem, at times, feels the reality about the existence of nature. She finds a smooth "cliff" from far, but she comes to "know as rough except by hand".(15). Likewise, there are many situations that make the human mind

enter into such illusions during their interior journeys. For some, their journey,
 is not the easy going
 from point to point, a dotted
 line on a map, location
 plotted on a square surface...

The travelers assist themselves with the map during their journey for clear understanding of their path and direction. Their journey may be like
 being surrounded by a tangle
 of branches, a net of air, and alternate
 Light and dark at all times;
 That there are no destinations
 apart from this. (EF,15)

Life is a journey where people ascend and descend. In life, the path of the journey will not be the same as it is printed in, "a dotted line on a map or located on a surface. The speaker says that she is surrounded by intertwined branches which are intertwined. Though she experiences all such dark phases, she articulates that, there are no destinations apart from this". (EF,15)

The second part of the poem is structured in a way that the speaker compares and contrasts the landscapes of Canada with her interior (mind) journey. Most of the prominent writers of Canada make use of nature in their writing. This is also evident in Margaret Atwood's poem 'Journey to the Interior'. In order to know the speaker's self, the poet makes a comparison of nature with the protagonist's interior journey. In her book 'Survival', Atwood says that:

Poems which contain descriptions of landscapes and natural objects are often dismissed as being more nature poetry. But nature poetry is seldom just about nature; it is usually about the poet's *attitude* towards the external natural universe.

That is, landscapes in poems are often interior landscapes; they are maps of a state of mind. Sometimes the poem conceals this fact and purports to be an objective description, sometimes the poem acknowledges and explores the interior landscape it presents. (30)

There may be distractions in a journey like, "the brambles under the chair where it shouldn't be" or the "... lucent/white mushrooms and a paring knife on the kitchen table, but one should never leave their destination without reaching it. The speaker of the poem declares that although she tries hard to reach her destination, she feels as if she is, "walking in circles again". This line represents that she did not identify herself. The foot stamp of others on the path of our journey should not distract the human mind. Even a "sentence" can be a distraction for people who are travelling into their interior. The mention of "sentence" in the poem denotes the journey within one's mind.

The speaker asserts, "I am sure / I passed yesterday," which gives the hint that she started her mind journey a day before, but still, the travel becomes "sodden as a fallen log" without any progress. Due to the poor progress in her mind journey, she raises the question, "(have I been/walking in circles again?)" (EF, 16)

She confesses that many have undergone this type of interior journey, "but only a few could return safely." The consequences of one's mind travel are witnessed in the aforementioned poetic lines. The power of one's mind is unpredictable, and at the same time when it is tangled and immersed in thought, it is hard to pull the mind to put it in its track. The mind journey is dangerous, and it will make the person to lose their conscious and many psychological problems may attain at this situation.

A compass is useless; also
 Trying to take directions
 from the movements of the sun,
 which are erratic;

The landscape traveler who seeks help from the map or the erratic movement of the sun or any compass during their journey. But these things will not help the traveler who is journeying through their interior. The poet intensely highlights that at times, not trust nature because the "... Canadian writers as a whole do not trust Nature; they are always suspecting some dirty trick. (...) Nature has betrayed expectation; it was supposed to be different" (SR, 31)

The word which is uttered in a region where no one is there to pay attention is also of no use. This plight might have happened in the poet's life. Atwood writes,

...words here are as pointless
as calling in a vacant
Wilderness (EF,16) .

The poet concludes the poem by pointing out that, "Whatever I do, I must keep my head. I know it is easier for me to lose my way forever here than in other landscapes" (EF, 16).

She feels comfortable losing herself in her interior journey rather than losing her self in other landscapes. Homi K. Bhabha, an Indian scholar and critical theorist, in his "*The Location of Culture*", asserts that:

... the challenge is to see what is invisible, the look that cannot 'see me', a certain problem of the object of the gaze that constitutes a problematic referent for the language of the self" (46)

The interior journey helps one to know oneself better, and at the same time, it affects the person psychologically and results in trauma and other mental disorders. When she travels in her own land,

she is firm enough that even if she is lost in her interior journey, she will accept it but will deny losing her self in other landscapes.

References

1. Atwood, Margaret. *Survival: A Thematic Guide to Canadian Literature*.
2. Bhabha, Homi K. 2006. *The Location of Culture*. New York; London: Routledge.
3. Atwood, Margaret. *Second Words: Selected Critical Prose*, Toronto: Anansi, 1982, p.111.
4. Atwood, Margaret. "*A Reply*", *Signs: Journal of Women in Culture and Society* 2, NO. 2, 1976, P.34.
5. Evans, Mari. *Black Women Writers, London*: Pluto Press, 1985.
6. Peach, Linden. *Toni Morrison*, London: Macmillan, 1995.
7. <http://en.m.wikipedia.org>
8. <http://gradesasfixer.com>
9. <http://www.litcharts.com>
10. Ugcenglish.com > literary-theory

STRATEGIES TO ENHANCE LEARNING SKILLS THROUGH TECHNOLOGY

Mrs. S. RAJESWARI

Assistant Professor of English

St. Antony's College of Arts and Sciences for Women, Dindigul

Abstract

Learning is a process that takes us from the unknown to the known through various processes like experience and being taught. Learning in life modifies our behavior, thoughts, and actions.

Learning is made easier with education. It should be purposive and goal – oriented. The aim of learning is to provide students with the knowledge and skills they need to be successful in their future careers. Technology plays a vital role in today's education. In this digital world, technology creates more interest than the words of the teacher. To enhance students' learning skills, teachers can use technology as a powerful weapon. This paper "Strategies to Enhance Learning Skills through Technology" focuses on how technology and education help students to enhance their learning skills.

Keywords: *Learning, technology, education, strategy, goal- oriented.*

Introduction

"Education is the powerful weapon you can use to change the world"

- Nelson Mandela.

Education and agriculture are the two pillars of a nation. The strength of a nation depends on quality education. Education should reach every corner of a country. Apart from these, teaching methods should also be revised. In this modern era, technology plays a vital role in all fields. Hence, it is important to implement technology in the field of education as well. Implementing technology in the classrooms would bring fruitful results in their learning process. This paper analyzes the difference between ancient teaching methods and traditional teaching methods and also discusses the techniques that can be introduced by a teacher in the classroom.

Aims and Objectives of Teaching

- The primary objective of teaching is to imbibe knowledge and to shape behavior.
- To help students develop their skills and prepare them to face the struggles and challenges of life.
- To prepare students for a better life.
- To help the students to develop their abilities and strengths to express their full potential.
- To help the student to become thoughtful, cooperative, independent, and responsible person to the society.

Teaching in Ancient India

"Teaching was considered an art". The ultimate goal of teaching in India is to teach moral values through holistic education. Key aspects of India is its culture, tradition, and teaching methods. In ancient times, debate and discussion were primary teaching methods. In this method students sitting together and listening to teachers. This type of teaching has no practical work. They followed teaching strategies such as mnemonics and direct instructions. In the direct instruction method, the teacher teaches concepts directly to students, with less participation from students. They taught more values through stories. Lecture method was also one of the teaching methods in India.

In ancient India were called as "Guru" and had a vital responsibility in shaping the minds of students. They inculcated moral, spiritual, ethical, and intellectual skills through their lectures. The educational system also focused on ethics such as truthfulness, mercy, self- dignity, and humbleness. They transferred all the knowledge they had in their minds to their students. Teaching in India has faced so many changes, but still some of the traditional customs and beliefs exist without any change.

Traditional Teaching Methods in India

In traditional method, teaching between the teacher and student inside the classroom. The traditional teaching method includes tools like textbooks, charts, models, flip cards, worksheets, blackboard, quiz, storytelling, etc. The classroom teaching is also based on lectures, case studies, and team projects.

Here, the students are expected to develop their knowledge through a writing practice called "Homework". In this method, a student purely depends on the teacher who teaches them face to face. The teacher practices rote memory, and the children learn the concepts through memorization and repetition. In traditional teaching, the teacher prepares the students for exams. They do not pay much attention to the concept and syllabus. Students are being trained to get marks in the exam. The school toppers follow the concept of rote memory and get good results. This method is a teacher – centric method that shows the power of the teacher inside the classroom. This teaching method still exists in many parts of India.

Disadvantages of Traditional Teaching Method

- In traditional teaching, the student blindly follows the notes given by the teachers.
- Chalk and talk method is still in use. Both the teachers and students may become disinterested in teaching and learning.
- Since it is mostly based on the lecture method, there is no space for imagination, creativity, and innovation. Most of the time, students study alone.
- Group activity is lacking.
- Students hesitate to ask questions, and they may not be allowed to express themselves freely, since it is a teacher – centric method.
- Unable to provide individual care, and students become passive listeners.

Time to Introduce Technology based Teaching in the Classroom

In the 21st century, technology has created magic and greatest impact on the minds of the younger

generation. It has made our lives smarter. Teachers can use technology effectively to enhance students' learning skill of the students. Through power point presentation, teachers can present the important points of the lesson. Google Classroom and YouTube are boons to teachers. In Google Classroom, teachers can upload their course materials. Students and teachers can interact during class hours. It helps mentors create an innovative teaching experience. The Duolingo app teaches language in a gamified way. Hence the learning process simple. It offers courses in different languages. Duolingo encourages students in their learning process. It motivates students to try again if they make any mistakes. It has quizzes, innovative stories, and exercises that make learning more fun.

Quizlet, an online gamified teaching tool, provides a variety of classroom games, learning materials, and texts. It converts concepts into quizzes, flashcards, and games. Through this educational app, students can learn from anywhere at any time. Kahoot is also a teaching- learning app. It teaches language through games and quiz and create a fun-filled classroom. Kahoot is used by millions of teachers and students. Teachers can own YouTube channels and upload their teaching contents. By uploading their teaching materials in google drive, they can share the link with the students.

Advantages of Technology based Teaching

- Students can watch their teacher's YouTube videos repeatedly until they get clarification on the subject.
- Students can refer to the study materials anywhere and at any time.
- Learning through innovative methods creates interest in the subject and makes it easy to understand the concept.
- It gives pace to the learners. Students can have unlimited study materials.

Is Technology based teaching necessary in India?

Yes, India is a developing country. The growth of the nation lies in the hands of the younger generation

(students). Teachers should prepare the students for the future. In the future, the world will be based on technology. So, it is right for the teachers to open the windows of technology in their classroom. The current curriculum and teaching methods should also be revised and it should quench the students' thirst for knowledge.

Conclusion

Technology is the bridge between a teacher and a student. It is not a replacement for a teacher. A teacher can use technology only to stimulate the interest of a learner and to create love for the subject. He/she should not depend entirely on technology. At the same time, it is the duty of the teachers to keep their classrooms an active place for learning. If they

bring technology inside their classroom, it would bring effective change in teaching and learning. Finally, I conclude the paper by saying, "Open **the windows for technology, but never allow it to replace you.**"

References

1. Suresh Kumar. E, P. Shreehari, "A Handbook for English Language Laboratories". Cambridge University Press India Private Limited. New Delhi.

Web Sources

1. <https://www.alchemybuzz.com>.
2. <https://www.yaclass.in>
3. <https://www.educationcorner.com>

கடையெழு வள்ளல் காட்டும் கொடைமடம்

சி. சரண்யா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மானிட வாழ்க்கை அற்புதமானது, பெற்றுகரிய மனித வாழ்க்கையைப் பெற்ற மனிதன், தான் பெற்ற இன்பத்தையும், துன்பத்தையும், வாழ்க்கை வழிகளையும் பிறரும் அறிந்து வாழவேண்டும் என்று தொகுத்து வைத்த தொகுப்பே இலக்கியங்களாகும். கடையெழு வள்ளல்களில் கொடைமடம் என்ற தலைப்பிலான ஆய்வுக்கட்டுரையில் முன்னுரை தொல்காப்பியத்தில் கொடை, ஈகை, அறம், கடையெழுவள்ளல்கள், பெருங்கல் நாடன் பேகன், பறம்பிற் கோமன் பாரி, கழல் தொடித் தடக்கைக்காரி, ஆர்வ நன்மொழி ஆய், அரவக் கடல் தாணை அதிகன், தனிமலை நாடன் நள்ளி, ஓரிக் குதிரை ஓரி, ஆகிய துணைத் தலைப்புகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. கட்டுரையின் நிறைவாக தொகுப்புரை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

திறவுச் சொற்கள்: ஈகை அறம், கடையெழு வள்ளல்கள், பெருங்கல்நாடன் பேகன், பறம்பிற் கோமன்பாரி, கழல்தொடித் தடக்கைக்காரி, ஆர்வநன்மொழிஆய், ஆர்வக்கடல்தாணை அதியன், நனிமலைநாடநள்ளி, ஓரிக்குதிரை ஓரி

முன்னுரை

நெடுங்காலமாகவே தமிழ் இலக்கியங்கள் மக்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துரைக்கின்றன. மக்களின் வாழ்க்கையை அகம், புறம் என்று பிரித்தனர். உள்ளம் சார்ந்த வாழ்வை அகவாழ்க்கை என்றும், வீரம் சார்ந்த வாழ்வை போர், கொடை போன்றவற்றை புறவாழ்க்கை என்றும் பாகுபாடு செய்தனர். தமிழரது வீரமும் கொடையும் பாடண்திணைக்குரிய பாடுபொருளாக இருந்தது. கொடைத் தன்மையைப் பெற்ற தலைவனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகப் பண்டைய புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். வீரக்கழல் அணிதல் வீரத்திற்குரிய இலக்கணமாகத் திகழ்ந்து போல, இல்லையெனாது கரவாது கொடுத்த கைகளை, தாழ்தோய் தடக்கைகளை ஈதலுக்குரிய இலக்கணமாக நமது இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. அரசர்கள் தன்னை நாடி வந்த அந்தணர், புலவர், கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறவியர், இரவவர் போன்றவர்களுக்கு வரையாது கொடுத்தனர். அந்த வகையில் 'ஈதல் இசைபட வாழ்தல்' என்னும் குறளுக்கு ஏற்ப கடையெழுவள்ளல்களில் கொடைமடம் குறித்து ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஈகை அறம்

ஈகை என்பது இல்லாதவர்க்கு ஒன்றைக் கொடுத்து இல்லை என்கிற அவர்கள் ஏக்கத்தை மாற்றுவதாகும். மனிதனுக்கு ஏற்படக்கூடிய துன்பங்கள் பலவற்றில் பசித்துன்பமே பெரிது. ஆதலால் அதை நீக்க மேற்கொள்ளப்படும் ஈகையே மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டிய முதன்மையான அறமாகும்.

பண்டையத் தமிழர்கள் வீரம், கொடை, விருந்தோம்பல் போன்றவற்றை சமூக அறமாகப் போற்றினர். இவற்றில் வீரம் மன்னருக்கு மக்களுக்கு உரிய அறப்பண்பாகப் போற்றப்பட்டது. கொடை மன்னருக்கும் பொருள் வல்லாருக்கும் உரிய அறமாக கருதப்பட்டது. விருந்தோம்பல் சாதாரண குடிமக்கள் முதல் அனைவருக்குமான அறப்பண்பாக கருதப்பட்டது. இத்தகைய அறத்தை மன்னர்களும், மக்களும் எவ்வகைகளில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதை தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

மன்னர்கள், வள்ளல்கள், பெருநிலக்கிழார்கள், வீரர்கள், ஐந்து நிலம் சார்ந்த மக்கள், மனையில் வசிக்கும் மகளிர் போன்றோர் ஈகைக் குணத்துடன் இருந்தனர். அதாவது இவர்கள் எவ்வகையான

பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காது, வந்தோரின் வறுமையை நீக்குவது மட்டுமே தங்களது கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

கடையெழு வள்ளல்கள்

கடையெழு வள்ளல்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதியமான், நள்ளி, ஓரி என்னும் எழுவர் ஆவர். இவர்களின் வள்ளல் தன்மையையும், கொடைச் சிறப்பையும் பற்றிக் காணலாம்.

பெருங்கல்நாடன் பேகன்

பேகன் ஆவியர் குலத்தில் தோன்றியவன் பெருந்தன்மையும், நற்குணமும் வாய்ந்தவன். பேரிய மலை நாட்டுக்குச் சொந்தக்காரன். பருவமழை பொய்க்காமல் பெய்ததினால் மலைநாட்டில் செல்வம் பெருகிறது. பேகனது மலைப் பகுதிகளில் களிப்போடு தோகை விரித்தாடும் காட்டு மயில் மழைக்கு அகவியது. அது குளிரால் நடுங்கி அகவுதாக எண்ணி, அருள் உணர்வினால் தன்னுடைய போர்வையை மயிலுக்கு அளித்தான். இவனது சிறப்பினை,

“வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்
கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர்
பெருமகன் பெருங்கல்நாடன்”

(சிறுபாண். வரி84-87)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதே செய்தியினை

“காடஅயானை கழற்கால் பேகன்
கோடைமடம்படுத்துதல் அல்லது
புடைமடம் படான்பிறர் படைமயக்
குறினே”

(புறம். பா.142, வரி4-6)

என்றும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் பேகனின் கொடைத் தன்மையை உணரலாம்.

பறம்பிற் கோமான்பாரி

வெண்மையான அருவி நீரையுடைய பறம்பு மலைக்கு அரசன் பாரி. அவனுடைய பறம்பு

நாட்டில் சுரபுன்னை மரங்கள் நிறைந்து காணப்படும். தேன் உண்பதற்காக சுரபுன்னை மலரில் வண்டுகள் உறையும். அத்தகைய சுரபுன்னை மரங்கள் வளர்ந்திருக்கின்ற நீண்ட வழியில் சிறிய பூக்களை உடைய முல்லைக்கொடி தன் தேரினைத் தடுத்தது என்று கருதித் தனது பெரிய தேரைக் கொடுத்த வள்ளல் பாரி. இந்நிகழ்வினை

“சுரும்புஉண

நறுவீஉறைக்கும் நாக நெடுவழிச்

சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தோர்

நல்கிய பறம்பின்கோமான பாரி”

(சிறுபாண். வரி 87-91)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும் பாரியின் சிறப்பினைக் கபிலர்,

“முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்”

(புறம். பா.110 வரி 34)

என்ற பாடலடிகள் மூலம், பாரி மன்னன் வாரி வழங்குகின்ற வள்ளல் தன்மையையும், அனைத்து உயிர்களையும் நேசிக்கும் மனப்பான்மையும் பெற்றிருந்தான் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

கழல்தொடித் தடக்கைக்காரி

ஒலிக்கின்ற மணிகள் கட்டப்பட்ட, கொய்த மயிரினையும் தலையாட்டம் என்னும் அணியினையும் உடைய குதிரைகள் பூட்டிய அழகிய தேர்களைக் கொண்டவன் காரி, அன்பு கலந்த நன்மொழிகளை இரவலர்கள் வியக்குமாறு பேசும் இயல்புடையவன். நெருப்புப் போன்று ஒளிவிடும் அச்சம் தோன்றுகின்ற நீண்ட வேலினையும், வீரக்கழலையும் அணிந்திருப்பவன். சுழலுகின்ற தொடி அணிந்த தோள்களையுடைய பெரிய கைகளை உடையவன். உலகத்துச் சான்றோர் வியக்கும்படி கொடை கொடுத்தவன். இவனது சிறப்பினை,

“கறங்கு மணி வால்உளைப் புரவியொடு
வையகம், மருள் ஈர நல்மொழி இரவலர்க்கு
ஈந்த அழல் திகழ்ந்து இமைக்கும் அஞ்சுவரு
நெடுவேல் கழல் தொடித் தடக்கை, காரியும்”

(சிறுபாண். வரி.91-95)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். இதே செய்தியினைக் கபிலர்,

“நாட்கள் உண்டு நாள் மகிழ மகிழின்
யார்க்கும் எளிதே தேர் தல்லே
தொலையா நல்லிசை விளங்கு
மலையன்
மகிழா தீந்த இழையணி நெடுந்தேர்
பயன்கெழு முள் மீமிசைப்
பட்ட மாரி உறையினும் பலவே”

(புறம். பா.123வரி-1-6)

என்ற பாடலடிகளில் பாராட்டுவதைக் காணலாம். வள்ளல் தன்மையுடைய காரி இரவலர்க்கு குதிரையும், தேரினையும் மட்டுமல்லாமல் நாட்டையும் கொடுத்து உதவினான் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஆர்வன்மொழியூய்

போதிய மலைச்சாரலில் உள்ள ஆய்குடியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவன் என்பதனால் ஆய் எனவும், ஆய்குடி என்னும் குடியில் தோன்றியமையால் ஆய் எனவும் அழைக்கப்பட்டான். இவ்வள்ளலை வேள் ஆய் என்றும் ஆய் அண்டிரன் என்றும் வழங்குவர். பெறுதற்கரிய சிறந்த மணியையும், நாகம் கொடுத்த ஒளி விளக்கும் நீலநிற ஆடையும் பெற்றிருந்த ஆய், ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து ஞானச்செல்வனாகிய தட்சிணாமூர்த்திக்குக் காணிக்கையாய் கொடுத்து மகிழ்ந்தான். இது அவனுடைய பற்றற்ற கொடைத் தன்மையை விளக்குகிறது.

ஆர்வக்கடல்தானை அதியன்

பெரிய மலையில் மணம் கமழும் மல்களை உடைய மலைகளில் அழகாக வளர்ந்து நின்ற நெல்லி மரத்தின் அமிழ்தம் போன்ற இனிய கனியைத் தான் உண்ணாது ஒளவைக்குக் கொடுத்தவன் அதிகன். வலிமையுடைய சினம் கனலுகின்ற ஒளி திகழும் நீண்ட வேலினைக் கொண்டவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆவான். இம்மன்னனின் வள்ளல் தன்மையினை,

“மால்வரைக் குாழ்ப

ஆமிழ்த்துனினை தீம்கனி ஒளவைக்குஈந்த
உறவுச் சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்
அரவக் கடல்தானை அதிகனும்”

(சிறுபாண். புா. வரி -103)

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் நந்தத்தனார் விளக்குகிறார். அதிகன் தனக்கு கிடைத்த அற்புதமான சாகாத் தன்மை கொண்ட நெல்லிக்கனியை ஒளவைக்கு ஈந்தான். அக்கனியின் கவையையும், தன்மையும் அறிந்த ஒளவையார் அதியமானின் தன்னலம் கருதாத ஈகைத் தன்மையை விடந்து பாராட்டுகிறார்.

அதியமான் அற்புதமான நெல்லிக்கனியைக் கொடுத்ததன் மூலம் ஒளவையின் வாயிலாக இந்தமிழ் வளர்ந்து நிலைத்து என்றும் வாழ வேண்டும் என்ற உயர்வுடையவனாக இரந்திருக்கிறான் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

நனிமலை நாடன்நள்ளி

தன் மனத்தில் தோன்றுவதை மறைக்காமல் கூறித் தன்னிடம் நட்புக் கொண்டவர்கள் மணம் மகிழும் வகையில் அவர்களது இல்லத்திற்குத் தேவையானப் பொருட்களை வழங்கி உதவியவன். தள்ளி போர் முனையில் பகைவரை அழித்ததில் சிறந்து விளங்குகின்ற பெருமை பொருந்திய கைகளை உடையவன் தவறாமல் மழைப் பொழிவினை உடைய குளிந்த மலைநாட்டிற்குத் தலைவன் ஆவான். இம்மன்னனுடைய வள்ளல் தன்மையினை

“கரவாது நட்டோர்உவப்ப, நடைப்பாரி
காரம் முட்டாது கொடுத்த கொடுத்த
முனைவிளங்க தடக்கைத் துளிமழை
பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நனிமலை நாடன்நள்ளி”

(சிறுபாண்.வரி 103-107)

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறியலாம். இதே செய்தியினைப் பரணர்,

“நாடொறுமம் நன்கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து
கூடுவிளங்கு வியனகாப் பரிசில் முற்றளிப்ப”

(புறம்பாட்டு 148, 3:4)

என்ற வரிகள் மூலம் பாராட்டுகின்றார். தன்பால் வந்தவர்கள் வேறொருவர் பால் சென்று இரவாதவாறு நிரம்ப நல்கும் இயல்புடையவன். வள்ளல் தன்மையுடைய நள்ளி நண்பர்கள் மனம் மகிழும் வகையில் பொருளுதவி செய்து சிறந்த பண்பாளனாக வாழ்ந்துள்ளதையும் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஓரிக்குதிரை ஓரி

ஓரி பல நாடுகளுக்கும் அரசனாக விளங்கியவன் நெடுங்கிய கிளைகளில் மணம் கமழும் பூக்கள் நிறைந்த காண்படுகின்ற சுரபுன்னை மரங்கள் நிறைந்த மலைக் குன்றுகள் சூழ்ந்த, நல்ல குறும்பொறை நாட்டினை கூத்தர்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தவன். இவன் தன் குதிரைக்கு தன்னுடைய பெயரையே வைத்திருந்தான். கருப்பான குதிரையைக் கொண்டு காரி என்னும் பெயருடைய மன்னனுடன் போர் புரிந்தவன் ஆவான். இம்மன்னனின் பெருமையினை

“நரிசினை நறும்போது கஞலியநாகுமுதிர்
நாகத்துக் குறும்பொறை நல்நாடு கோடிமாக்கு
ஈந்த குஜூரிக் குதிரை காரியொடு மலைந்த
ஓரிக்குதிரை ஓரி”

(சிறுபாண். வரி. 107-111)

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம். மேலும் இம்மன்னன் கொல்லிமலையை ஆண்டான். வில்லாற்றலில் சிறந்து விளங்கியதால், ‘வல்வில்ஓரி’ என அழைக்கப்பட்டான். இதனை,

“வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேய்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப்
புல்தலை புசார்க்காலை உருட்டி உரல்தலைக்
கேழற்பன்றி வீழ அயலெ”

(புறம். பா.152, வரி-14)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. வறுமையில் துன்பப்படுவார்க்கு அமுது படைத்து வாழ்வதற்குத் தேவையானப் பொருள்களை எல்லாம் அளித்து உதவியவன். மக்களின் வறுமையைப் போக்கி, இரக்கம் மிக்கவனாக மனிததேயம் கொண்டவனாக ஓரி திகழ்ந்துள்ளான். கூத்தர்களுக்கு நாட்டிணையும் பரிசிலாகக் கொடுத்துள்ளான் என்பதிலிருந்து

ஓரியின் கொடைத்தன்மையை நன்கு அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறாக கடையெழு வள்ளல்களும் கொடைத் தன்மையில் மற்ற மன்னர்களைப் போன்றே சிறந்த விளங்கினர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

முடிவுரை

இலக்கியங்கள் அக்காலச் சமுதாயநிலை, மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்வியல் நெறிகள் ஆகியவற்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. காலமநேரம் பார்க்காது வேண்டியதை வாரி வழங்கிய மன்னர்களின் கொடைத்தன்மையையும், அன்பையும் காணமுடிகின்றது. அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்ற வருணத்தாரிடம் கலைஞர் பொருள் பெற்று வாழ்ந்த நிலையானது செல்வச் செழுமை வாய்ந்த ஒரு சமுதாயத்தையும், பொருள் பெற்று வாழ்ந்த ஒரு சமுதாயத்தையுமே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

தொகுப்புரை

அறங்களில் தலையாய அறமாக ஈகை போற்றப்பட்டது.

கடையெழு வள்ளல்களின் கொடைச் சிறப்பும், கொடை மடம்படும் பண்பும் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

அன்றைய வள்ளல் பெருமக்கள், மனிதன் மட்டுமல்லாது வாய் திறந்து பேச இயலாத பிற உயிரிகளின் துன்பத்தைப் போக்குகின்ற வள்ளல்களின் மனித நேயப் பண்பினையும், புலவர்களையும், இரவலர்களையும், நேசித்ததோடு, அணைத்து உயிரினிடமும் அன்பு காட்டியவர்கள் என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. மாணிக்கவாசகன் தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும் உமா பதிப்பகம் சென்னை
2. சோமசுந்தரனார். பொ.வே. சிறுபாணாற்றுப்படை கழக வெளியீடு சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1953
3. துரைச்சாமிப்பிள்ளை உ.ஆ. புறநானூறு கழக வெளியீடு சென்னை முதற்பதிப்பு – 1972

முல்லை நில மக்களின் வாழ்வியல்

டே. சோபியா அன்புச் செல்வி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கற்புக்கு உரிய நிலமாக திகழக் கூடிய முல்லை நிலத்தாரின் நிலம் பற்றிய செய்திகளையும், செம்மண் தோற்றத்திற்கானக் காரணத்தையும், முல்லை நிலமக்களின் பெயர்களையும், இயற்கை வேளாண்மை குறித்தும், இயற்கையோடு ஒன்றிய வழிபாடுகளையும், முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் புலவர்கள் கையாண்டுள்ள இயற்கைச் சார்ந்த உவமைகளையும், இவ்வாறாக முல்லை நிலத்தாரின் வாழ்வியலுக்கு பின்புலமாக அமைந்த இயற்கையின் இன்றியமையா நட்புக்கூறுகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச் சொற்கள்: பொழுது, மக்கள், வழிபாடு, நிலம், இயற்கை வேளாண்மை, கற்புக்கு உவமை, திரிமரம், மத்து, உறி, உரல் உலக்கை

முன்னுரை

மனித வரலாற்றின் ஆரம்பகால கட்டங்களில் மலைகளிலும், குகைகளிலும் வாழ்ந்த மனிதர்கள் மக்கள் தொகை பெருக்கத்தால் காட்டுப் பகுதியான முல்லை நிலத்தை நாடிச் சென்றார்கள். அவ்வாறு நாடிய நிலையில் அ.நிணை உயிர்களான விலங்குகளை பழக்கி வளர்க்கக் கற்றுக் கொண்டான். மனித இனத்தின் நாகரிக வளர்ச்சி முல்லை நிலத்தில் தோன்றியது எனலாம், அவ்வாறு முல்லை நிலத்தாரின் வாழ்வியலை பின்வருமாறு காண்போம்.

பொழுது

பண்டையத் தமிழர்கள் பொழுதை இருவகையாகப் பிரிந்துள்ளனர். ஆவை சிறு பொழுது, பெரும் பொழுது என்பர். அவ்வகையில் முல்லை நிலத்திற்குரிய பொழுதை பற்றி தொல்காப்பியர் கூறுகையில்,

“காரும் மாலையும் முல்லை”

(தொல்காப்பியம் பொருளாதிகாரம் நூ.06)

பெரும் பொழுது கார்காலம் ஆகும். அதாவது மழைப் பொழிவுக் காலம் (ஆவணி, புரட்டாசி) ஆகும். சிறுபொழுது ஆனது மாலை நேரம். அதாவது இரவுபொழுதின் முற்கூறு ஆகும். இவற்றை ஆராயும் போது இவற்றின் பின்புலத்தில்

இயற்கையே இன்றியமையா இடம் வைக்கிறது என்பதனை அறிய முடிகிறது.

மக்கள்

முல்லை நில மக்களை தொல்காப்பியர்

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப் பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”

(தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம், நூ.23)

மேற்கண்ட நூற்பாவில் ஆயர், வேட்டுவர் என வருவன முல்லை நிலத்தாரின் திணை நிலைப் பெயர்கள் ஆகும். மேலும் ஆயர்கள் தொன்மையான குடியை உடையவர்கள் என்பதனை

‘தொல் இறைநட்ட குடியோடு தோன்றிய நல்
இனத்தஆயர்ஞ்.....’

(கலித்தொகை. பா. 104:05-06)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறியலாம். மேலும் ஆயர்களுக்கு இவர்களின் தொழிலைத் தவிர பிறதொழில்கள் தெரியாது என்பதனையும், கையில் ‘கொடுங்கோல்’ வைத்திருந்ததை,

‘புண் கண் மாலையோடு பொருந்தி
கொடுங்கோற்கல்லாக் கோவலர்.....’

(அகநானூறு. பா. 74:15-16)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறியலாம். முயிலை சீனிவேங்கடசாமி முல்லை நிலத்தை பற்றி கூறுகையில் “முல்லை நிலத்து மக்களின் வாழ்க்கை,

குறிஞ்சி நிலத்து மக்களின் வாழ்க்கையை விடச் சற்று உயர்ந்திருந்தது” என்கிறார். (பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், பக்.04)

வழிபாடு

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஓர் முதன்மையான தெய்வத்தை வழிபட்டதை இலக்கியங்களில் வழி அறிய முடிகிறது. அவ்வகையில் முல்லை நிலத்திற்கு தெய்வமாக விளங்குவது திருமால், திருமாலை தொல்காப்பியர் “மாயோன்” (தொல். அகத். நூ.05) என்ற சொல்லாட்சியில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் ஆயர்களை உயர்வாகக் கருதியதற்கு காரணம் “கிருட்டிணன் இவர்கள் குலத்தில் தோன்றினான் என்பதற்காகவே, இவர்களை உயர்வாக மதித்தனர் தமிழகச் சமூகப் பயன்பாட்டு வரலாறு, பக்18) என்கிறார் கோ. தங்கவேலு. மாலைப் பொழுதில் நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபட்டதை,

“நெல்லும் மலரும் தூஉய்க் கைதொழுது

மல்லம் ஆவணம் மாலை யயர்”

(நெடுநல்வாடை, அடி. 43-44)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறியலாம். மேலும் மாயோனின் கருநிறம் போல மலை காட்சியளிப்பதை,

இலக்கியங்களில் இயற்கை

“மாயோன் அன்னமால் வரைக் கவாஅன்”

(நற்றிணை. பா. 32:01)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறியலாம். மேலும் திருமாலின் குணங்கள் இயற்கையோடு ஒன்றியிருப்பதை

“நின் தன்மையும் சாயலும் திங்கள் உள

நின் சுரத்திலும் வண்மையும் மாரி உள

நின் புரத்திலும் நோன்மையும் ஞாலத்து உள

நின் நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவை உள

நின் தோற்றமும் அகலமும் நீரின் உள நின்

உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்து உள்”

(பரிபாடல். பா. 04:26-31)

மேற்கண்ட அடிகளில் திருமாலின் குணங்கள் திங்கள், மாரி, உலகம், பூ, நீர், ஆகாயம் என இயற்கையோடு ஒன்றி இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

நிலம்

தொல்காப்பியர் நிலத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது கற்புக்கு உரியநிலமாக கருதப்படும் முல்லை நிலத்தை முதன்மைப்படுத்தி,

“மாயோன் மேயகாடுறை உலகமும்”

(தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரம், நூ.05:01)

முதலில் முல்லை நிலத்தைக் கூறிய பின் மற்றைய நிலத்தை கூறுகிறார். இந்நிலத்திற்கு பெயர்க் காரணம் முல்லை மலரை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளதை காண முடிகிறது. மேலும் இந்நிலத்தில் செம்மண் பார்த்திருந்ததை

“செம்மணற் சிறு நெறிகம்மென வரிப்ப”

(அகநானூறு. பா. 345:17)

“செந்நிறப் புறவின் புன்மயிர்ப் புரவை”

(நற்றிணை. பா.321:01)

மேற்கண்ட அடிகளின் வாயிலாக செம்மண் முல்லை நிலத்திற்கு உரியன என்பதனை அறிய முடிகிறது.

“செம்மண் பரந்திருத்தலின் இந்நிலத்தைச் செம்புலம் என்பர்”

(பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், பக்.21)

என்கிறார் வி.சி.சசிவல்லி. மேலும் முல்லை நிலத்தின் மரபுப் பெயர்களை பற்றி இல.செ.கந்தசாமி கூறுகையில்

“முல்லை நிலத்தைப் புறவு என்றும், கொல்லை என்றும், கானம் என்றும் வழங்குவர்”

(தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள், பக்.66).

“செம்மண் வகைகள் அமிலத் தன்மையுடைய கருங்கல் பாறைகள், பழங்கால பாறைகள் உருமாறிய பாறைகள் போன்றவை கால்ப் போக்கில் சிதறுண்டு நொறுங்கியதால் உண்டானவை ஆகும். மலைச் சரிவுகளில் இருந்து மழை நீரினாலும், புவி ஈர்ப்பு விசையினாலும் இவை கீழே கொண்டு வரப்பட்டு மலை அடிவாரங்களில்

பரவிக் கிடக்கின்றன. இவற்றில் இரும்பு ஆக்ஸைடு அதிக அளவில் உள்ளதால் இம்மண் சிவப்பு நிறத்துடன் இவை பொதுவாக இளகிய இயல்புடையது ஆகும்” (Wikipedia) மேலும் முல்லை நிலத்தைவன் புலம் என அழைக்கப்பட்டதை,

“வன் புலக் காட்டு நாட்டதுவே”

(அகநானூறு. பா.94:12)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறியலாம்.

இயற்கை வேளாண்மை

முல்லை நிலத்தில் கால்நடையின் சாணத்தை எருவாகப் பயன்படுத்தியதைப் போலவே காஞ்சி மரத்தின் பூக்களை எருவாக பயன்படுத்தியதை,

“காஞ்சித் தாது உக்கன்ன தாது எரு மன்றத்து”

(கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.06:60)

“உழவர் வாங்கியகமழ்பூ மென்சினைக்”

(குறுந்தொகை. பா. 10:03)

மேற்கண்ட சான்றுகளை ஆராயும் போது சங்ககால வேளாண்மை இயற்கை வேளாண்மையாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இன்றைய நவீன காலகட்டத்தில் இயற்கையை உரங்களை பயன்படுத்தாமல் செயற்கை உரங்களை பயன்படுத்துவதன் மூலம் ஏராளமான நோய்களும், நிலத்தின் இயற்கைத் தன்மையும் சீரழிகிறது.

முல்லை நிலத்தாரின் குடில்

முல்லை நில மக்கள் மேற்கூரையை வரகின் தானால் வேய்ந்ததை,

“செறிகழிக் கதவின் கற்றை வேய்த்த”

(பெரும்பாணாற்றுப்படை அடி14:9)

“கருவைவேய்ந்தகவின் குடிச் சீறார்”

(பெரும்பாணாற்றுப்படை அடி19:1)

இயற்கையில் கிடைக்கின்றப் பொருட்களைக் கொண்டு குடில் அமைத்ததை அறிய முடிகிறது. இவற்றின் எச்சமாகக் இன்னும் கிராமப்புறங்களில் தென்னை ஓலை, பனை ஓலை போன்றவற்றால் மேற்கூரை வேய்ந்ததை காண முடிகிறது.

கற்புக்கு உவமை

ஐவகை நிலங்களில் கற்புக்குரிய நிலமாக கூறப்படுவது முல்லை நிலமாகும். அந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில் “பிரிந்து சென்ற கணவன் திரும்பும் வரையிலும் மனைவி பொறுத்துக் கொண்டிருப்பாள்”. கணவனைப் பற்றியாரேனும் பழிச்சொற் கூறினாலும் கடிவாள், மறுத் துரைப்பான், கணவன் பிரிந்து சென்றதனால் உண்டான உள்ளத் துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பாள். இதுவே கற்புடைய காரிகையின் குணம் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதே முல்லைத் திணை என்கிறார்” சாமி சிதம்பரனார். தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், பக்.09) அந்நிலத்தில் பெண்களின் கற்புக்கு உவமையாக அருந்ததியை உவமையாக கூறப்பட்டதை

“இருண்டு தோன்றும் விசும்பின் உயர்நிலை உலகத்து

அருந்ததி மறைய கற்பின்”

(ஐங்குறுநூறு. பா.442:03-04)

இருண்டு காணப்படும் வானத்திலே தோன்றும் அருந்ததியை கற்புக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்

“வடமீன் போல் தொழுதேத் தவயங்கிய கற்பினாள்”

(கலித்தொகை. பா 02:21)

மேற்கண்ட அடிகளில் அருந்ததியைப் போல எல்லோரும் தொழுது போற்றும் படி விளங்குகின்ற கற்பிணை உடையவள் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

நீர்க்கடிகாரம்

பழந்தமிழர்கள் நேரத்தை அறிய நீர்க் கடிகாரத்தை பயன்படுத்தியதை

“குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்து”

(முல்லைப்பாட்டு, அடி 58)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

திரிமரம்

திரிமரம் என்பது அரிசி, உளுந்து, ராகி, பருப்பு போன்ற தானிய வகைகளை அரைக்கும் கல்லாகும். இதனை இலக்கியங்களில் திருவை, திரிகை, திரிமரம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் கொங்கு வட்டாரப் பகுதிகளில் ராகிக்கல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இன்னும் இக்கல்சு கிராமப் புறங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆயர் மகளிர் பதமான பக்குவத்தில் காய்ந்த அரிசியைச் சுழலும் திரிமரத்தின் குழியில் இட்டு, பொடியாக்கியதை,

‘..... மணையோள்

**ஐது உணங்குவல்சி பெய்து முறுக் குறுத்த
திரிமரம் உரல் இசைகடுப்ப”**

(அகநானூறு பா.224:11-13)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

மத்து

முல்லை நிலத்தாரின் புழங்குப் பொருட்களில் இன்றியமையாததாக விளங்குவது மத்து எனலாம். மோரிலிருந்து வெண்ணெய்யைப் பிரித்தெடுக்க பயன்படுத்தப்பட்டவை மத்து ஆகும். இவை மரத்தால் ஆனவையாகும். மத்துக் கொண்டு வெண்ணையை பிரித்தெடுத்த செய்தியை,

“நாள் உரைமத்து ஒலிகேளா தோனோ”

(புறநானூறு. பா.257:13)

மேலும்,

“விளம்பழம் கமலும் கமஞ்சூற் குழிசிப்

பாசம்தின்றதேய்கால் மத்தம்

நெய் தெரியியக்கம் வெளிப்படுதல் முழங்கும்

வைகு புலர் விடியல்”

(நற்றிணை, பா.12:01-04)

விளம்பழத்தின் மணம் வீசும் தயிர் பாணையில் கயிறுக் கொண்டு மத்தினை ஆட்டியதால் மத்தின் தண்டுப் பகுதி தேய்ந்து இருந்ததையும், அம்மத்தினைக் கொண்டு வெண்ணெய்யை அதிகாலையில் எடுத்த செய்தியை அறிய முடிகிறது.

மேலும் அதிகாலைப் பொழுதில் வெண்ணெய் எடுப்பதற்கான காரணத்தை,

“சுடுமண் தசும்பின் மத்தம் நின்று

பிறவாவெண” (நற்றிணை. பா.84:06-07)

மண்ணால் செய்து சுடப்பட்ட தயிர் பாணையில் உள்ள தயிரை வெயில் நேரத்தில் மத்தால் கடைந்தால் வெண்ணெய் திரளாது. அதனாலே அதிகாலைப் பொழுதில் கடைந்த செய்தியினை அறிய முடிகிறது. இவற்றை ஆராயும் போது தொழிலின் நுட்பக் கூறுகளையும், மேன்மையும் அறிந்து தொழிலில் ஈடுபட்டதை அறிய முடிகிறது. மேலம் தயிர் கடையும் ஒலி புலி உறுமுறுவது போல இருந்ததை,

“ஆம்பிவான்முகையன்ன கூம்புகழிழ்

உறையமைதீந்தயிர் கலக்கி.....”

(பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி:156-157)

மேற்கண்ட அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

உறி

உறி என்பது தயிர், பால் முதலியவற்றை வைப்பதற்குப் பயன்படுத்துவர். மேலும் ஆநிரைகளை மேய்க்கச் செல்கையில், தன் உணவினை உறிக்கயிற்றில் வைத்து எடுத்துச் சென்றதை,

“இமிழ் இசை மண்டை உறியொடு தூக்கி

ஒழுகிய கொன்றைத் தீம்குழல் முயற்சியின்

வழு உச் சொற் கோவலர், தத்தம் இன்

பொழுதொடு தோன்றியகார் நனைவியன்

புலத்தார்”

(கலித்தொகை, பா.106:02-05)

இலக்கியங்களில் இயற்கை கோவலர்கள் ஆநிரைகளை அகன்ற இடத்திற்கு மேய்க்கச் செல்கையில் இசை முழக்கம் மண்டை கருவியை தோளில் உறிக்கயிற்றுடன் மாட்டித் தூக்கிக் கொண்டு, குழலிசையைப் பாடிக் கொண்டுதன் இன மக்கள் பேசும் கொள்கை மொழியை பேசிக் கொண்டு சென்றதை அறிய முடிகிறது.

உரல் உலக்கை

தானியங்களின் மேல் தோலை நீக்க பயன்படுத்தப்பட்டவை உரலும் உலக்கையும் ஆகும். உரல் ஆனது கல்லால் ஆனவையாகும். உலக்கை மரத்தால் ஆனவையாகும். ஆரம்ப காலக்கட்டத்தில் உரலானது நிலத்தில் குழித் தோண்டிபின்னர் அக்குழியில் சீரமைப்பு செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் சந்தன மரத்தால் செய்த உரலையும், யானை தந்தத்தால் செய்த உலக்கையும் பயன்படுத்தியதை,

“தகை கொண்ட ஏனலுள், தாழ் குரல்

உரீஇ

முகைவளர் சாந்து உரல், முத்து ஆர்
மருப்பின் வகைசால் உலக்கை.....”

(கலித்தொகை. பா. 40: 03-05)

மேற்கண்ட அடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலம் பச்சை அவலை இடிக்ககரியவயிரம் பாய்ந்த உலக்கையை பயன்படுத்தியதை,

“பாச வலிடித் தகருங்கால் உலக்கை”

(குறுந்தொகை. பா. 238:01)

மேற்கண்ட பாடல் அடி மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலம் வரகினை அறுவடைச் செய்து, அவற்றை பாறைகளில் குவியலாகக் குவித்து, பின்னர் அவற்றை மாடுகளைக் கொண்டு தாம்பு ஓட்டுவார்கள். அவ்வாறு தாம்பு ஓட்டும் போதுவரகுத் தாளிலிருந்து வரகு தனியே உதிரும். அவற்றை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மகளிர் திருவையில் அரைத்து, பின் உரலில் நேம்பி தூய்மை செய்ததை

பண்ணைவெண் பழத்து அரிசி ஏய்ப்ப

சுழல் மரம் சொலித்தசளகு அலைவெண் தாழ்
தொடி மாண் உலக்கை ஊழின் போக்கி

உரல் முகம் காட்டிய சரை நிறைகொள்ளை”

(அகநானூறு. பா. 393:09-12)

மேற்கண்ட அடிகளால் பழந்தமிழர்களின் அறுவடைக்குப் பின் நிகழக் கூடிய வேலைகளையும், அவ்வேலைகளுக்கு திருவை, உரல் உலக்கை, புடைப்பதற்கு முறம் முதலிய இயற்கை சார்ந்த பழங்குப் பொருட்களை பயன்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் அடித்தளமாக விளங்குவது நிலஞ்சார் அமைப்பு முறை ஆகும். அவ்வகையில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாக விளங்கக் கூடிய முல்லை நிலத்தாரின் வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய இயற்கைச் சூழலையும், இயற்கைச் சார்ந்த பழங்குப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளதையும், முல்லைத் திணை பாடல்களில் முதல், கரு, உரி, என இவற்றிற்கு இயற்கையே பின்புறமாக அமைந்துள்ளது என்பதனை காண முடிகிறது.

தொகுப்புரை

1. காட்டுப் பகுதிக்கு உரிய மலராக முல்லை மலர் விளங்குவதால் இந்நிலத்திக்கு முல்லை நிலம் எனப் பெயர்க்காரணம் பெற்றிருப்பதை அறிய முடிகிறது.
2. பாறைகளின் சிதைவால் தோன்றியது செம்மண் என்பதனை அறிய முடிகிறது.
3. முல்லை நிலத்தார் தொன்மைமானக் குடியைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதனையும், இவர்களுக்கு இவர்களின் தொழிலைத் தவிர மற்ற தொழில்கள் தெரியாது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
4. உவமைகளையொன்றும் போது புலவர்கள் இயற்கை சார்ந்தவற்றையே உவமையாக கையாண்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மேற்கோள் நூல்கள்

- சங்க இலக்கிய நூல்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு
- இளம்பூரணர் உரை, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை சென்னை, முதல் பதிப்பு 2006
- கந்தசாமி, இல.செ.தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள், கலைச்செல்வன் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர் முதற்பதிப்பு 2007
- சசிவல்லிவி.சி. பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை முதற்பதிப்பு
- சாமி சிரப்பரணர் தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு 2017

வாஸந்தியின் புதினங்களில் நடையியல் உத்திகள்

முனைவர் மு. கவிதா

இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியக் கலைக்கு அடிப்படை ஊடகம் மொழி. அம்மொழியினைப் பயன்கொள்ளும் வகைமையினால் இலக்கியம் நலம் பெறுகின்றது. மனிதன் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கு, கருத்து வெளியீட்டிற்கு, உணர்ச்சிப் புலப்பாட்டிற்கு எனப் பலவற்றிற்கு மொழியினைப் பயன்படுத்துகிறான். இவ்வாறு அன்றாட வாழ்வில் பயன்படும் மொழி சிறப்படைவது இலக்கியப் படைப்புக்களால் ஆகும். வள்ளுவர் மொழிகின்ற சொல்வன்மை போன்று எழுத்தாளரின் எழுத்துவன்மை அமைந்து இலக்கியம் சிறப்புப் பெறல் வேண்டும். நாவல் படைப்பாளர்கள் தாம் கண்ட, கேட்ட அனுபவித்த அனுபவங்களைப் பிறர் உணர்ந்திட உரைக்கும் திறனை அவரது படைப்பின் வெற்றி எனலாம். நாவலின் வெற்றிக்கு நடையும் ஓர் அடிப்படைக் காரணமாவதை அறியலாம். இலக்கிய வகைமைகள் அனைத்தின் வெற்றிக்கும் அடிப்படையாக அமையும் உத்திகளால் சிறப்பான ஒன்று நடை அமைப்பு. ஒவ்வொரு இலக்கிய வகைமையும் தனக்கென வரையறை செய்யப்பட்ட மொழிநடை அமைப்பைப் பெற்றிருக்கின்றது. படைப்பாளர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதைக்கருவிற்கும், படைக்கும் மாந்தருக்கும், பின்புலத்திற்கும் ஏற்ப நடை பரந்துப்பட்ட ஒன்றாக அமைவதால் மொழியின் அமைப்பில் வளர்ச்சியும் மாற்றங்களும் மிக இயல்பாக இடம் பெறுகின்றன. ஓர் இலக்கியம் வெற்றி பெறக்கருத்து இருந்தால் மட்டும் போதாது நடைச்சிறப்பும் வேண்டும் அதனை வாஸந்தி எவ்வாறு தம் புதினங்களில் கையாண்டு உள்ளார் என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையில் நோக்கம்.

நடையின் தன்மைகள்

இலக்கியத்திற்கு உயிர்நாடியாகத் திகழ்வது நடையாகும். நடை என்பது எழுத்தாளரின் உரைநடை அல்லது கவிதை வடிவில், தான் சொல்ல விழையும் கருத்தை எவ்வகையில் சிந்தித்து எவ்வனம் மொழிவழி வெளிப்படுத்துகின்றான் என்பதைச் சுட்டுவதாகும். 'நடை என்பது எழுத்தாளரின் தனி ஆளுமையைப் புலப்படுத்தவல்ல கூறு' என்கிறார் அட்சன். 'நடை என்பது கருத்து உடை' என்பது போப்பின் கருத்தாகும். 'நடை என்பது எழுத்தாளரின் தோல்' என்கிறார் கார்னலஸ், 'நடை என்பது எழுத்தாளன் சிந்திக்கும் முறை, வெளிப்படுத்தும் திறன், இலக்கியத்தில் ஈடு இணையற்ற சாதனை ஆகிய மூன்று பொருள்களை விளக்குகிறது' என்பது மர்ரேவின் கருத்தாகும்.

“எழுத்தாளரின் தனித்தன்மையை உணர்த்துவதோடு அல்லாமல் புலமையையும், உள்ளத் தெளிவையும், கலையுணர்வின் ஆழத்தையும் புலப்படுத்தவல்லது நடையாகும்.

ஒரு படைப்பில் நடைத்தன்மையை, அடிப்படையில் பயன்படுத்தும் செஞ்சொற்கள், தொடரமைப்புகள், ஒலிநயப்போக்குகள், பிற வெளிப்பாட்டுத் திறன்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டே அறிய முடிகிறது. இவற்றோடு இலக்கியக் கூறுகளைக் கொண்டும் நடையின் தனித்தன்மைகளைக் காண முடிகிறது”¹

என்கிறார் சின்னப்பாரதி. நுட்பம், எளிமை, நயம் எனும் மூவகைப் பண்புகளே நல்ல நடையின் இயல்புகள் என்பார் சாப்மென். இலக்கியக் கலைக்கு உயிர்நாடியாக அமைவது ஆசிரியரின் உணர்ந்தும் திறனை. அவ்வுணர்ந்துத் திறனை ஆய்தலை நடை ஆய்வு எனலாம்.

“மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும் சந்தித்தபோது மலர்ந்த துறையே நடையியலாகும்”²

படைப்பாளரின் உள்ளத்திற்கும் நடைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதனால்,

“மொழியாகிய இக்கருவின் பயன்பாட்டு முறையில் காணப்படும் வேறுபாடுகளே படைப்பாளிகளை இனங்காணவும் படைப்புக்களைப் பிரித்தறியவும் துணை செய்கின்றன.”³

ஆசிரியர் இலக்கண அமைப்பிலிருந்து பிறழாது, எவ்வகை மாற்றமுமின்றி எல்லாச் சூழலிலும் மாந்தர் அனைவரையும் ஒன்றுபோல் உரையாடச் செய்தால் அந்நடை செயற்கைத் தன்மையைத் தோற்றுவிக்கும், நடையின் விரைவை, உணர்ச்சியைத் தடுத்து வாசகருக்குச் சலிப்பினை உண்டாக்கும். இவ்வகை நடைக்கு ஆசிரியரின் மனப்போக்கையும் ஆளுமையையும் தனித்தன்மையையும் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலும் இருப்பது இல்லை. எனவே கதைமாந்தரின் பருவம், பண்பு, வாழும் சூழல், கல்வித்தகுதி, பொருளாதாரம், தொழில், அனுபவம் முதலிய பல்வேறு நிலைகளுக்கேற்ப, ஆசிரியரின் இலக்கிய அறிவிற்கும் படைப்பாற்றலுக்கும் அறைகூவலாக அமைவது நடை. படைப்பாளரின் மொழிநடை அவரது வாழ்க்கைச் சூழல், அனுபவம், சிந்தனை, கற்பனை, தனித்தன்மை ஆகியவற்றினை வெளிப்படுத்தும் கருவியாதலால் நடையினைப் பற்றிய ஆய்வும் தேவைப்படுகின்றது. ‘நடையே மனிதன்’ என்று அன்று தொட்டு இன்றுவரை நிலவி வரும் மொழியும் இதனையே உணர்த்தப் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

படைப்பாளரின் மொழிநடை என்பது அவர் எடுத்துக் கொண்ட கதையினை, கருத்தினை விளக்க மேற்கொள்கின்ற கடிதநடை, விவரிப்பு நடை, தர்க்க நடை, இலக்கிய நடை, உரையாடல் நடை முதலியனவற்றுள் அவரால் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சொல், தொடர் கட்டமைப்புக்கள் எனலாம். அவை, எளிமையாகவோ, கருத்து செறிவு மிக்கதாகவோ, நிகழ்ச்சியாகவோ அமையலாம். உயர்ந்த கருத்தாயினும் புதுமை, புரட்சிக் கருத்தாயினும் தெளிவாகப் பிறர் ஏற்கும்படிச் சொல்லும் திறன் வாய்ந்த நடையே அதன் மதிப்பை மேலும் உயர்த்துகிறது என்பது உண்மை. எனவேதான் மொழியின் உணர்த்தும்

திறனை அடையச் செய்யும் கலையே இலக்கியம் என்பர். ஓர் இலக்கியம் வெற்றி பெறக் கருத்து இருந்தால் மட்டும் போதாது. நடைச்சிறப்பும் வேண்டும். விளக்க வந்த கருத்தினைச் சுவைபட, நயம்பட, மனதில் பதியுமாறு சொல்லிச் செல்லும் அழுத்தமான நடைப்பாங்கும் வாசகர்களை ஈர்ப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணம் எனலாம். எனவே சமூகவுணர்வுடன் சமூக நலனுக்காகக் கதையிலக்கியம் படைப்பவர் கதைக் கருவிற்கும் அமைப்பிற்கும் சிறப்பிடம் தரல் போன்று நடையமைப்பிற்கும் சிறப்புத் தரல் வேண்டும்.

“மொழியென்பது சிந்தனை வெளியீட்டிற்குரிய கருவிகளுள் மிக ஆற்றல் வாய்ந்தது. அதைப் பயன்படுத்தி, ஓர் எழுத்தாளன் சாதிக்க முடியாதது எதுவுமில்லை”⁴

ஆதலின் எழுத்தாளர் படைப்பு பற்றிய ஆய்வில் அவரது நடை பற்றிய நோக்கும் கணிப்பும் இன்றியமையாததாகின்றன.

வடஎழுத்து

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொஈஇ எழுத்தொழு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே”

(தொல்.சொல்.395)

என வடமொழிச் சொற்களை இலக்கியத்துள் பயன் கொள்ளும் போது வடவெழுத்துக்களை நீக்கித் தமிழாக்க, விதி வகுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். ஆசிரியர் இவ்விதியைப் பின் பற்றாது ‘ச’கரம் பயன்படுத்தக் கூடிய இடங்களிலும் கூட ஜ, ஷ, ஸ முதலிய வடவெழுத்துக்களைக் கையாளுகிறார்.

மேஜை, சுவாரஸ்யம், டிஷ்ட்டு, மலேரியா இஷ்யு, ஹரி, ஸார், ஷ்பூர், ஹலோ, ஆபரேஷன் (இடைவெளிகள் தொடர்கின்றன, ப.6,7,8,8,9,9,9, 10,10,12) எனப் பல காணப்படுகின்றன.

ஹலோ, ஹல்லோ

(இ.தொ.ப.9,43)

“அவனிடம் அவள் அந்த கடிதத்தை நீட்டினாள்”

(இ.தொ.ப.44)

“கடிதாசகளை லைப்ரரி புத்தகத்தில் வைப்பது நல்லதல்ல”

(இ.தொ.ப.45)

ப்ரொ.பஸர், ப்ரொ.பசர்

(சந்தன காடுகள், ப.68, 69)

எத்தணிக்கையில்

(புதிய வானம், ப.109)

இவ்வாறு ஒரே சொல்லிற்கு வேறு வேறு வடிவங்கள் அதே பக்கத்தில் அல்லது வேறு வேறு பக்கங்களில் அல்லது நாவல்களில் காணப்படுவதுடன் ஒரே இடத்தில் அடுத்தடுத்த தொடர்களிலும் காணப்படுகின்றன. உள்ளூர்வாழ் தூண்டுதலின் வேகத்தில் ஆசிரியர் கதை புனையும்போது சொற்களைத் தம் மனத்தில் பட்டவாறு எழுதிச் செல்லும் வேகத்தில் இது போன்ற சிறுகுறைபாடுகளை நுணுகிக் கண்டு களைதல் பெருந்தடையாதலின் இவற்றில் அக்கறை காட்டாது விட்டிருக்கலாம்.

இலக்கிய நயம்

சிறுகதை, புதினம் முதலிய உரைநடை இலக்கியங்களில் கவிதைகளில் காணப்படும் உவமை, உருவகம், குறியீடு, வருணனை முதலானவற்றைப் பயன்கொள்ள எவ்விதத் தடையுமில்லை. உரை நடையிலும் கவிதை இன்பம் காண இயலும். உரைநடையாயினும் கவிதையாயினும் படைப்பாளர் இவற்றைப் பயன்படுத்தும் வகையில் சிறப்புறுகின்றன. ஆசிரியர் தம் படைப்புக்களால் இவற்றைச் சிறப்பித்துத் தம் புலமையைப் புலப்படுத்தியுள்ள நயம் போற்றத்தக்கது.

கவிதை நடை

ஆசிரியரது நாவலில் மிக நீண்ட உரையாடல்களோ, தொடர்களோ, பத்தியோ அமையாது. சிறு சிறு உரையாடல்களாக, தொடர்களாக, பத்திகளாக அமைவது வசன காவியம் போல் இனிமை தருகிறது எனில் மிகையாகாது.

“காலையில் கண் விழித்தபோது கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக சூரிய வெளிச்சம் பளீரென்று உள்ளே நுழைந்திருந்தது. வெயில் பட்டு கண்ணாடிகளின் பணிகரைந்து முத்து முத்தாய் நீர் நின்றது”

(புதிய வானம், ப.56)

“அதன் அளவும், அழகும் அவளுள் ஒரு பிரம்மிப்பை ஏற்படுத்தின”

(புதிய வானம், ப.82)

“அவள் ஓட்டமும் நடையுமாகக் கிணற்றடிக்குச் சென்று யாரோ சேந்தி வைத்திருந்த குடத்து நீரைத் தலையில் விட்டுக் கொண்டாள். உடம்பு முழுவதும் நனைந்த நிலையில் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்த வண்ணம் இருந்தது. புடவையின் கொசுவத்து நீரைப்பிழந்து நேராக சந்திதிக்கு ஓடினாள். ஈரப்புடவை உடம்போடு ஒட்டி வழியெங்கும் நீர்த்திவலைகளைச் சொட்டியபடி கோலமிட்டது. பெரிய குருக்களுக்கு பதிலாக சுப்புணி தீபாராதனை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். சந்திதியில் யாருமே இல்லை. இறைவன் அவளுக்குப் பிரத்தியோகமாகக் காட்சி தருவது போல அவளுக்கு மேனி சிலிர்த்தது”

(விட்டு விடுதலையாகி, ப.362)

“பதினாறு பதினேழு வயதில் அவளுக்குள் இருந்திருக்கக்கூடிய தாபங்களுக்கு இப்பொழுது புதிய பரிமாணங்கள் புலப்பட்டன. லீலாவதியின் உணர்ச்சிபூர்வமான நடப்பில், பூவைச் சூட முடியாமல் பட்டை உடுத்த முடியாமல், வாய்விட்டுப் பாட முடியாமல், சிரிக்க முடியாமல் எப்படிப்பட்ட தண்டனையாக இருந்திருக்க வேண்டும்.”

(விட்டு விடுதலையாகி, ப.128)

என்பன போன்ற தொடர்களும் இடையிடையே புள்ளியிட்டு எழுதிச் செல்லும் போக்கும் வசன கவிதையை நினைவு கூறச் செய்கின்றன.

உவமை

இலக்கண வரம்புகளும் கட்டுப்பாடுகளும் மிக்க செய்யுள் வடிவத்தில் இலக்கியம் வளர்ந்த காலத்தில் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி என்பன கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி இருந்தன. இலக்கியத்தில் செய்யுள் பெற்றிருந்த இடத்தை உரைநடையும், புதுக்கவிதையும் பெறத் தொடங்கியவுடன் உவமையும் வரையறையின்றிப் புதுமையுடன் பொலிவுறத் தொடங்கியது. பேச்சு வழக்கிலே எதுகையும் மோனையும் இடம் பெறல் போன்று உவமையும் இடம் பெறத் தொடங்கியவுடன் உவமை இன்று ஒரு எல்லைக்குள் கட்டுப்பாடாது பெருகிக் கொண்டு செல்கிறது.

உவமைதெற்றெனப் பொருள் புலப்படுவதாயும், உள்பொருள் நுண்ணிதின் நுணுகி உணர்வார்க்கே புலப்படுவதாயும் இருநிலைகளில் இடம்பெறும். மக்கள் இலக்கியமாக விளங்கும் புதினங்களில் இவ்விருவகை உவமைகளும் சமூகம், அரசியல், தத்துவம், கலை, இலக்கியம் ஆகிய பலவற்றை உணர்த்துவனாகவும் அவற்றின் அடிப்படையாகவும் விளங்குகின்றன. “அழகுபடுத்துதற் பொருட்டும், தெரியாததை விளக்குதற் பொருட்டும், அறியாததை அறிவுறுத்தற் பொருட்படும் உவமையணி கையாளப்படுகின்றது” என்பதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் ஆசிரியரின் படைப்புக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. அவை உவமைக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ள பொருள், அவற்றை அவர் வெளியிடும் நிலை என்ற இருவகைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றன.

உலகியலில் மக்களிடையே வழங்கப்படுகின்ற பழமொழிகளையும் உவமையாகப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர். இவை இயல்பான பேச்சு வழக்கில் உரையாடலாகவோ, கதைமாந்தரின் எண்ணங்களாகவோ அமைந்து, கதை கண்முன் நிகழ்வது போல் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

“ரிஷி மூலம் நதி மூலம் விசாரிக்கக் கூடாது என்கிற மாதிரி யார் மூலம் வி்யம்

தொஞ்சதுன்னு இந்த ஊரிலே கேட்கவே கூடாது”

(இடைவெளிகள் தொடர்கின்றன, ப.58)

“சலனமற்ற குட்டையில் கல்லெறிந்தாற் போல நிமி' நேரத்தில் மனது கலைந்து போயிற்று”

(சந்தன காடுகள் ப.71)

என்பன போன்ற பழமொழிகள் உவமைகளாக வலிந்து புகுத்தப்படாமல் இயல்பாகக் கதையுடன் இணைந்து நிற்கும் பாங்கினையும் உரை முடிகின்றது.

மரபுத்தொடர்

காலங் காலமாக வழங்கிவரும் ஏதேனும் ஒரு குறிப்பினை உணர்த்தும் மரபுத் தொடர்களும் உவமையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“சாம்பல் பூத்த விடியல் தெரிந்தது”

(கடைசி வரை, ப.151)

“மணையிலே க்காத்தலாம் போல”

(கடைசி வரை, ப.29)

“நிராயுதபாணியாய் நிற்பது போல”

(கடைசி வரை, ப.78)

“ஸ்டூலின் மேல் முஞ்சூறு போல உட்கார்ந்திருந்த”

(கடைசி வரை, ப.85)

“என்னை இறைஞ்சுவது போல் பார்த்தாள்”

(கடைசி வரை, ப.139)

“சூடு பட்டது போல விழித்துக் கொண்டேன்”

(கடைசி வரை, ப.50)

“மனசு நத்தைபோல உள்ளுக்குள் முடங்க ஆரம்பித்தது”

(சிறை, ப.23)

“பங்கர காட்டில் புகுந்துவிட்டக் குருடனைப் போல் தடுமாற்றம்”

(சிறை, ப.89)

“வாடிய மலரைப்போல் அமாந்திருந்தால்”

(சிறை, ப.90)

“ஆற்றுமணலாய் நழுவிப்போன வாழ்க்கையை”
(சிறை, ப.205)
“வானுக்கும் பூமிக்கும் வெள்ளிச்சரம்
கோத்தது போல
“மழை கொட்டுகிறது. ஆரமில்லை அம்பு
பாய்கிற மாதிரி”
(விட்டு விடுதலையாகி,68)

இத்தன்மையை உவமத் தொடர்கள் இலக்கிய
இன்பத்தை மிகுவிக்கின்றன.

வரலாறு

ஒன்றிரண்டு வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் உவமைகளாக
இடம்பெறுகின்றன. இவற்றைப் பாமர மக்கள்
பொருளுணர்ந்து கொள்வது கடினம் எனக் கருதி
ஆசிரியர் மிகுதியாகக் கையாளாமல்
தவிர்த்திருக்கலாம்.

கடைசி வரை புதினத்தில் மனோகரியின்
தோழி கமலினி உடன்கட்டை ஏறினதைப் பற்றி
வரலாற்று நிகழ்வோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதல்,

“கமலினி ராஜஸ்தான் ராஜவம்சப்
பெண்களைப் பற்றிச் சொல்வாள். சென்ற
நூற்றாண்டில் உடன்கட்டை ஏறிய பெண்கள்
சீதையில் ஏறுவதற்கு முன் அந்தப்புரத்துப்
பாதையைக் கடக்கும் வழியில் இருக்கும்
சுவர்களில் எண்ணெய் தடவிய தங்கள்
உள்ளங்கைகளைப் பதித்துக் கொண்டே
போன சுவடு இன்னும் இருப்பதாகச்
சொல்வாள்”

(கடைசி வரை, ப. 34)

மேலும்,

“மாஜி மனைவியையும், அவளது
காதலனையும் கொலை செய்ததாகக் குற்றம்
சாட்டப்பட்டு கடைசியில் நிரபராதி என்று
விடுவிக்கப்பட்ட கறுப்பர் ஓ.ஜே.சிம்ப்ஸன்
ரூபகம் திரென்று வந்தது. உண்மையாகவே
நிரபராதியா அல்லது கறுப்பர். வெள்ளையர்
விவாதத்தினால் தப்பித்தாரா?”

(கடைசி வரை, ப.34)

என்பன போன்ற சான்றுகளில் புலனாகும்.

புராணம்

ஆசிரியருக்குப் புராணங்களில் மிக்க ஈடுபாடு
இருப்பதால் கதைப்போக்கில் மேற்கோள்களாக
இடம் பெறுவதுடன் அவை சிற்சில இடங்களில்
உவமையாகவும் இடம் பெறுகின்றன.

“ரொம்பப்பிடிக்கும் அதுவும் ப்ரஹ்லாத
சரித்திரம் ரொம்பப் பிடிக்கும்”

(இடைவெளிகள் தொடர்கின்றன, ப.24)

“ஆண்மையில்லாத உன்னுடன் போரிடுவது
எனக்கு இழுக்கு என்று பீஷ்மர்
சொன்னபோது சிகண்டிக்கு இப்படித்தான்
கோபம் வந்திருக்கும். நான் இப்படி
வந்துதான் உன்னை ஜெயிக்க முடியும்
என்பதால் இந்த அவமானத்தை சகித்துக்
கொள்கிறேன். நீ சிகண்டி இல்லே என்றாள்
பாட்டிப் பெண்”

(கடைசி வரை, ப.49)

“ஆகையால் பார்த்தா, கடமையை
வேள்வியாகக் கொள்” என்கிறார் அரிதாரம்
பூசிய கிருஷ்ணர் சின்னத்தரையில் தொடர்ந்து
சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு சுலோகத்தைச்
சொல்கிறார். கடமைக்கும் பாசத்துக்கும்
இடையே இருக்கும் குழப்பத்தைவிட
அவருடைய சமஸ்கிருதத்தைக் கேட்டுக்
குழம்பியலனைப் போல் தெரிகிறான்.
அர்ஜீனன், புன்னகையுடன் கிருஷ்ணர்
தொடர்கிறார். திரௌபதிக்கு ஏற்பட்ட
அவமானம் ஒரு தனிநபருக்கு ஏற்பட்ட
அவமானம் அல்ல, மன்னிப்போம் என்பதற்கு,
பெண் குலத்துக்கே ஏற்பட்ட அவமானம்,
அவமானத்தை வேடிக்கை பார்த்த
சமூகத்தில் மேல் கோபம் கொள், போர்
தொடு, நிர் மூலமாகு”

(கடைசி வரை, ப.54)

“சீதைன்னு ஒரு பாத்திரத்தைப் படைச்சாங்க
நம்ம ஆண்கள் என்று சிரிப்பாள்.
நெருப்பிலே குதின்னா குதிக்க வீட்டை
விட்டுக் கிளம்புன்னவுடனே கிளம்ப, ஆம்பளை

கிழிச்ச கோட்டைத் தாண்டினா இந்த கதிதான் உனக்குன்னு சொல்ல”

(கடைசி வரை,ப.64)

“விவரம் புரியாமல் மந்திரத்தை உச்சரித்த குந்தியின் முன் நின்ற சூரியனின் நினைவு வந்தது. ‘வந்து வந்து நிப்பான் நல்லாயிருக்காது’ என்ற வார்த்தைகளை குந்தியும் கேட்டிருப்பாள்”

(கடைசி வரை, ப.151)

“குருட்டு திருதராஷ்டிரனைப் போல சுய பச்சாதாபத்திலும் நிபந்தனையிலும் மனசு அலையாய்ந்தது. பாரதப்போர் வாசுதேவனால் தான் வந்தது என்று திருதராஷ்டிரன் குமுறினதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது”

(கடைசி வரை,ப.99)

“பட்டு வேஷ்டியும் பட்டு அங்கவஸ்திரமும் அணிந்து மகாபாரத நாடகத்தில் வரும் அர்ஜீனன் போல”

(விட்டு விடுதலையாகி, ப.48)

“அபிமன்யு மாட்டிக் கொண்ட பத்மவியூகம் போல் இருந்தது”

(விட்டு விடுதலையாகவிட்டு

விடுதலையாகி, ப.362)

“திருதராஷ்டிரனுக்கு இல்லாத சூட்சுமப் பார்வை தனக்கு இருந்தால் காந்தாரி கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டாள். நான் காந்தாரி இல்லை திருதராஷ்டிரன்”

(கடைசி வரை ,ப.102)

‘கடைசி வரை’ புதினத்தில் அதிகளவு புராணக் கதைகளையும் மாந்தர்களையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

நடையியலில் எழுத்து, வடவெழுத்து, கவிதை நடை, உவமை, குறியீடு இவற்றைக் கொண்டு தம் புதினங்களில் கதையை புனைந்துள்ளார். எளிய இனிய சொற்களைக் கொண்டே, கூற விரும்பும் கருத்திற்கு ஓர் அழுத்தத்தை அளிக்கும் திறனுடைய ஆசிரியரின் நடைக்கு சால்ப் பொருந்தும். பொருத்தமான சொற்கள் பொருத்தமான இடத்தில் அமைவதே நடைக்கு உண்மை அளிக்கும் என்பதற்கேற்ப ஆசிரியரின் படைப்பில் சொற்கள் தக்க இடத்திலமைந்து சுவையூட்டுகின்றன உணர்ச்சியூட்டுகின்றன. தெளிவுபடுத்துக்கின்றன. கதைக்கு அழுத்தம் தருகின்றன. நாவலாசிரியரிடையே குறிப்பிடத்தக்க ஓரிடத்தைப் பெற்றுள்ள ஆசிரியரிடம் சில குறைகள் இல்லாமல் இல்லை. மேலும் மேற்கண்ட சிறப்புக்களை மங்கச் செய்யும் வண்ணம் ஆங்கிலம், வடசொற்ளைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்னும் குற்றச்சாட்டிற்கும் ஆளாகுகிறார். இதனையுணர்ந்து இக்குறைபாட்டைக் களையும் முயற்சியில் ஆசிரியர் ஈடுபட்டிருப்பதைப் புதிய படைப்புக்களில் காண முடிகிறது. பொதுநிலையில் ஆசிரியர் பல புதிய சாதனைகளைப் படைக்க இயலும் என்பதுடன் அவருக்கென ஓரிடம் நாவல் உலகில் உள்ளமையும் தெளிவாகின்றது

அடிக்குறிப்புகள்

1. கு.சின்னப்பாரதி, சிறுகதைகள், ப.17.
2. ஜே.நீதிவாணன், நடையியல், ப.42.
3. மேலது, ப.42.
4. மீனாட்சி முருகரத்னம், கல்கியின் சிறுகதைக் கலை, ப.196.
5. ச.வே. சுப்பிரமணியன், கம்பன் கற்பனை, ப.230.

பண்பாடு கலாச்சார மாற்றங்கள்

முனைவர் செ. லதா ஈஸ்வரி செண்பகம்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

முன்னுரை

தமிழர் கலைகளான ஆயக்கலைகள் 64 மட்டுமின்றி, அகம் – புறம் சார்ந்த நூல்களின் வழியே முன்னோர் வாழ்வையும் வளங்களையும் படம் பிடித்துக்காட்டும் காலக்கண்ணாடி ”சங்க இலக்கியங்கள்” எனலாம். அதன் வழியே அன்றைய மக்களின் பண்பாடு கலாச்சார வாழ்வியல் சிறப்பையும், இன்றைய மக்களின் பண்பாடு கலாச்சாரத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைப் பற்றி விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்காகும்.

தமிழரின் பண்பாடு

பண்பாடு என்பது தனிமனிதனுக்கு வரவேண்டிய நற்குணம். கலாச்சாரம் என்பது சமுதாயம் பின்பற்றப்படும் மொழி, கலைகள், பழக்கவழக்கம், விழாக்கள், சடங்குமுறைகள் போன்றவையாகும். கலாச்சாரம் என்பது காலங்காலமாக பின்பற்றப்படும் செயல்முறைகள். பண்பாடு என்பது நன்மை தரும் வகையில் பண்படுத்தப்பட்டு கடைபிடித்தல் என்பதாகும். எனவே பண்பாடும் கலாச்சாரமும் வெவ்வேறன்று. இரண்டும் நானயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றது.

பாவாணரின் கூற்றுப்படி பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம். நாகரீகம் என்பது திருந்திய வாழ்க்கை. பண்பாடுடன் கூடிய நாகரீக வாழ்க்கையை சிறந்த வாழ்க்கை முறைக்கான அமைப்பு ஆகும். அகமும் புறமும் இணைந்ததே சீரானவாழ்வு என்பர் முன்னோர். கலாச்சாரத்தில் இருந்து நம்மை மேம்படுத்தி வளமான வாழ்வை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்தல் மனிதப் பண்பின் மாண்பு எனலாம்.

ஆடை நாகரீகம், விருந்தோம்பல் பண்பு மட்டுமின்றி இன்னும் பல்வேறான பழக்க வழக்கங்கள் நம்மிடைய காணப்படுகின்றது. நம் முன்னோர்கள் பயன்படுத்திய பல்வேறு பழக்க

வழக்கங்களை இன்று நாம் கடைபிடிக்காமல் விட்டு விட்டோம்.

தமிழரின் பண்பாடு கலாச்சாரம் பற்றி கீழடி மற்றும் ஆதிச்சநல்லூரில் மேற்கொண்ட புதைபொருள் ஆய்வுகளின் மூலம் எமது தமிழ் கலாச்சாரத்தின் தொன்மை எவ்வளவு ஆழமானது என்பதை அறிய முடிகின்றது. மறைந்த நம் முன்னோரின் பழக்க வழக்கங்களை மீண்டும் மீட்டெடுக்கும் முயற்சிகள் நாம் ஒன்றிணைந்தால் இன்று நடக்கும் பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு கிடைக்கும்.

நான் மூதாதையர் பயன்படுத்தி ஒவ்வொரு பழக்கவழக்கங்களுக்கும் பின்னே ஒரு அறிவியல் காரணம் உண்டு.

ஆடை அணிதல்

சங்க இலக்கியம் தொட்டு அன்று முதல் இன்று வரை ஆடை நாகரீகம் என்பது மிகச்சிறப்பாக பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. “ஆள்பாதி ஆடைபாதி” எனும் பழமொழி சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூறு ஆடை உடுத்தும் நிலைபினை பருவகாலங்களைக் கொண்டே வகைப்படுத்தினர் என்பதனை விளக்கியதோடு மக்கள் உடுத்தும் ஆடைநிலையைக் கூறியுள்ளனர்.

“உண்பதுநாழி உடுப்பவை இரண்டே

பிறவுமெல்லாம் ஓரொக்கும்மே”

- (புறம், 189)

எனும் புறநானூறு கூற்றின் வழி அறியலாம். மேலும், வறுமையினால் வருந்திய ஒருவனது ஆடைநிலையையும் கூறியுள்ளனர்.

“வேற்று இழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்”

- (புறம், 69)

என்றும், இதற்கு மாறாக, செல்வத்தில் மகிழும்

மன்னர் முதலியோருடைய நல்லாடையை,

போது விரிபகன்றைப் புதுமலர் அன்ன

அகன்று மடி கலிங்கம் - (புறம், 393)

மேலும், திருக்குறளில் திருவள்ளுவரும் ஆடைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். தன்குடியை உயரச் செய்பவனுக்கு இறைவன் தன்ஆடையை இறுக்கி கட்டிக்கொண்டு தானே முன்வந்து துணைசெய்வார் எனக் கூறியுள்ளார். இதனை,

குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம் மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்.

- (குறள், 1023)

ஆனால், இன்றைய காலக்கட்டத்தில் ஆடை நாகரீகம் எனும் மேலைநாட்டவர் மோகத்தால் இளைய தலைமுறை முறையற்ற, பாதுகாப்பற்ற நிலையை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

“யானை தன் தலையில் தானே மண்ணை வாரி இறைத்தல்”

“வேலியைப் பயிரை மேய்தல்”

எனும் நேரிடைக் கூற்றிற்கு ஏற்ப, தாங்களாக தங்களின் சீரான வாழ்வை மாற்றி சிதைத்துக் கொள்கின்றனர். மனித தன்மையற்ற மிருகங்களின் வேட்டைக்கு பழியாகும் அவலநிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஆண், பெண் பேதமின்றி ஆடை நாகரீகத்தில் மட்டும் ஒன்றுபோல் உள்ளனர். கண்ணியம் காக்கும் ஆடை நாகரீகம் தற்போது இல்லை.

சின்ஸ் அணிதல் உடல் சூட்டை அதிகரிக்கும். பருத்தி ஆடைகள் உடலுக்கு குளுமை. தமிழரின் சேலை, வேட்டி அழகாக இருப்பதோடு காற்றோட்டமான நிலையில் நம்மை வைக்கிறது.

விருந்தோம்பல் பண்பு

விருந்தோம்பல் தமிழர் பண்பாட்டில் சிறப்பான ஒன்றாகும். சங்க இலக்கியங்களின் கூற்றுப்படி, வளமிக்க செல்வர் ஆயினும் வறியவர் ஆயினும் விருந்து உபசரித்தல் எனும் பண்பு ஒன்றே. அன்போடும் அக்கறையோடும் பரிவோடு விருந்தோம்பல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

“மருந்தே ஆயினும் விருந்தோடு உண்”

என்பது விருந்தோம்பல் பற்றிய பழமொழி ஆகும். திருவள்ளுவர் விருந்தோம்பல் எனும் அதிகாரத்தை இயற்றி விளக்கியுள்ளார்.

விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டல் பாற்றன்று.

- (குறள், 82)

விருந்தினரை உபசரித்து மகிழாமல் வெளியில் வைத்து, தான் மட்டும் மனைவி மக்களோடு மறைவில் இருந்து உண்பது சாவினை நீக்கும் தேவாரமீதம் ஆயினும் அது விரும்பத்தக்கதன்று. விருந்து போற்றுதல் அமிழ்தத்தை விட இனியது.

இணைந்துணைத்து என்ப தொன்றில்லை விருந்தின்

துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

- (குறள், 87)

விருத்தினரை உபசரித்தல் என்ற அறச்செயலின் பயன் இன்ன அளவினது என்று வரையறுத்துக் கூறவியலாது. வரும் விருந்தினர் தகுதியைப் பொறுத்தது ஆகும். விருந்தோம்பல் ஒரு வேள்வியாகும். வேள்வியின் பயன் பெரிது.

மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகம்திரிந்து நோக்கக் குழையும் விருந்து.

- (குறள் ,90)

அனிச்சம்பூ முகர்ந்து பார்த்தால் தான் வாடும். விருத்தினரோ உபசரிப்பவனது பார்வையாலேயே வாட்டமுறுவர். அனிச்சத்தை விட விருந்தினர் மென்மையானவர். விருந்து உபசரிப்பவருக்கு இனிய மலர்ந்த முகம் வேண்டும்.

சிலப்பதிகாரம்

கண்ணகி மனம் திறந்து பேசுதல்

அறவேர்க்கு அளித்தலும், அந்தணர் ஓம்பலும், துறவேர்க்கு எதிர்தலும், தொல்லேர் சிறப்பின் விருந்து எதிர்கோடலும், இழந்த என்னை, நும் பெருமகள்-தன்னொடும்

பெரும்பெயர்த்தலைத்தாள்

மன்பெரும் சிறப்பின் மாநிதிக் கிழவன்

- (சிலம்பு, 75)

அற நெறியாளர்களுக்கு அளித்தல், செந்தண்மைப் பூண்டொழுகும் அந்தணர்களைப் பாதுகாத்தல், துறவிகளை வழிபடுதல் - இந்த மூன்றும் இல்லறம் பூண்டோர் கடமை. உன்னால் இந்த மூன்றையும் துறந்து நான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

இராமாயணம்

கம்பராமாயணம் காட்சிப்படலத்தில், சீதையின் நிலையும் நினைவும் என்பதில்,

அருந்தும் மெல்அடகு ஆர்இட

அருந்தும்? ‘என்று அழுங்கும்
விருந்து கண்டபோது என்உறுமோ?’
என்று விம்மும்
மருந்தும் உண்டுகொல் யான் கொண்ட
நோய்க்கு? ‘என்று மயங்கும்
இருந்த மாநிலம் செல்அரித்து
எழவும் ஆண்டு எழாதாள்.

- (பாடல்: 15)

யார் இராமனுக்கு உணவு தருவார்கள்?
அவருக்கு தானே போட்டு சாப்பிடத் தெரியாதே.
யார் அவருக்கு உணவு பரிமாறுவார்கள்? வீட்டுக்கு
யாராவது விருந்தினர்கள் வந்தால் எப்படி அவர்
சமாளிப்பார்? என் துன்பத்திற்கு ஒரு மருந்தும்
இல்லையே” என்று வருந்துகிறாள்.

இன்றைய காலக்கட்டத்தில் விருந்து
உபசரித்தலில் சிற்சில குறை கூறினாலும்
உபசரித்தல் பண்பு மாறவில்லை. விழாக்கள்,
சடங்குமுறைகள், பண்பாடு தோன்றியது
மட்டுமல்லாது பண்பாடு காக்கப்படுவதும்
பார்போற்றும் பாரதத்தில் தான். இதோ ஒரு
பாடலின் மூலம் அவ்வண்மையை அறியலாம்.

பாடல் 1

பாடு பாடு பாரத பண்பாடு
மேலை நாடும் போற்றிடும் பண்பாடு
விண்ணோடு காற்றோடு மண்ணோடு ஒளியோடு
பண்பாடு இங்கேதான் பிறந்ததென்று கொண்டாடு..
பாடு பாடு பாரத பண்பாடு
மேலை நாடும் போற்றிடும் பண்பாடு
மொழிகள் பிறந்ததும் இங்கேதான்
கலைகள் பிறந்ததும் இங்கேதான்
காதல் பிறந்ததும் இங்கேதான்
கற்பு நிலைத்தும் இங்கேதான்
வில்லவன் ராமன் சீதைக்காக வில்
ஊன்றியதும் இங்கேதான்
அக்னி தீர்த்தம் கோடிதீர்த்தம் அத்தனை
தீர்த்தமும் இங்கேதான்
தாலி என்னும் சின்னக்கயிறு வேலி ஆனதும்
இங்கேதான் (பாடு)

அணிகலன்கள்

பெண்கள் காலில் அணியும் கொலுசுக்கு ஒரு
அறிவியல் காரணம் உண்டு. பெண்களுக்கு

இயற்கையாகவே உணர்ச்சிகள் அதிகம். மூளை
நரம்புடன் தொடர்புடைய உணர்ச்சியை
கட்டுப்படுத்துவதற்காகவே காலில் வெள்ளி
கொலுசுகள் அணியப்படுகிறது.

ஆண்கள் இடுப்பில் அணியும் அரைஞாண்
கயிறுக்கு ஒரு அறிவியல் காரணம் உண்டு.
பொதுவாக ஆண்களுக்கு குடலிறக்க நோய் வர
வாய்ப்புண்டு. அந்த குடல் இருக்க நோயை
தடுக்கவே, இடுப்பில் அக்கயிறு
அணியப்படுகிறது என்று காலப்போக்கில் அது
வெள்ளி கொடியாக மாறிவிட்டது.

மெட்டி கர்ப்பபையுடன் தொடர்புடையது.
அதன் நரம்புகள் வலுவடைய அணியப்படுகிறது.
காதணி உணர்ச்சி கட்டுப்படுத்தவும், மூக்கணி
கோபத்தை கட்டுப்படுத்தவும் அணியப்படுகிறது.

வளையல்கள் மங்கலத்திற்காகவும், இரத்த
ஓட்டத்தை அதிகரிக்கவும் அணியப்படுகிறது.
கண்ணாடி வளையல் நேர்மறை சக்தியை
உள்வாங்கி எதிர்மறை சக்தியைத்தரும்.
கருங்காலி வளையல் இறைசக்தியை தருவதோடு
அமைதியான மனநிலையை உண்டாக்கும். சங்கு
வளையல் இறைவனின் அருளைத்தருவதோடு
மகாலெட்சுமி கடாட்சத்தை உண்டாக்கும்.

உணவுமுறை

“ஒருசாண் வயிற்றுக்குத்தான் இப்பாடு”

“வைத்தியனுக்கு கொடுப்பதைக் காட்டிலும்
வாணிபனுக்கு தருதல் சிறப்பு”

தமிழரின் பதினொண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
உணவுமுறை பற்றியும், உண்ணும் அளவு,
எப்போது எந்த உணவினை உண்ண வேண்டும்
என்றெல்லாம் அறிவுறுத்தி கூறிச்சென்று உள்ளது.
நம் உடலில் ஏற்படும் பல்வேறு நோய்களுக்கு
காரணம் நோய்க்கிருமிகளே. எனவே தான் நாம்
முன்னர் இக்கிருமிகள் உடல் முழுவதும் பரவாமல்
இருக்க, வாரம் அல்லது மாதம் ஒரு நாள்
பட்டினி கிடக்கும் முறையை மேற்கொண்டுள்ளனர்.
இதனை “உண்ணா விரதம்” என்பர். மேலும்
வெறும் வயிற்றில் கிருமி நாசினியான துளசி,
வேப்பிலையைச் சாப்பிடும் பழக்கம் உண்டு.

கிராமங்களில் இன்றும் பெரியவர்கள் “இழை
தலைகளைத் தின்னு. வல்லு வதக்கென்று
திண்ணு” என்று கூறும் மரபு இருந்து வருகிறது.

நம் அன்றாட உணவில் கீரைகளை சேர்க்கின்ற போது உடலில் உள்ள கழிவுகள் இயற்கையாக வெளியேறுகிறது. மேலும் கீரையில் உள்ள நார்ச்சத்துக்களும் நமக்கு கிடைக்கிறது. அவ்வாறு உண்கின்ற உணவை நன்றாக மென்று உண்ணும்படி கூறச் சென்றனர்.

நாம் அன்றாட பயன்படுத்தும் உணவில் இஞ்சி பூண்டு சேர்த்து உண்கின்றோம். இஞ்சி செரிமானத்திற்கு உதவும். பூண்டு வாயுத் தொல்லை யை குறைக்கும். மஞ்சள் ஒரு சிறந்த கிருமி நாசினி முருங்கைக் கீரை உண்பதால் கண்கள் தெளிவாக தெரிவதோடு, ஆண்களுக்கு ஆண்மையை பெருக்கும். தமிழரின் சித்த மருத்துவத்தின் பயன்களை மீண்டும் கொரோனா காலம் நமக்கு நினைவூட்டியது. மனிதன் சித்தமான வாழ்வை மேற்கொள்ள தான் சித்த மருத்துவத்தை நம் முன்னோர்கள் பயன்படுத்தினர்.

பழக்க வளக்கங்கள்

“சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” எனும் கூற்றிற்கு ஏற்ப எந்தவொரு செயலையும் தொடர்ந்து பின்பற்றினால் அது நம் வாழ்வின் ஒரு அங்கமாக மாறிவிடும் என்பது உண்மை.

அதிகாலையில் எழுவுதன் மூலம் சுத்தமான காற்றையும், சுறுசுறுப்பான உடலையும் பெற முடியும் என்பதை நம் முன்னோர் அறிந்திருந்தனர். எனவே தான் மார்கழி மாதத்தில் ஆண்கள் விரைவாக எழுந்து பஜனை செய்யும் முறையினையும், பெண்கள் அதிகாலையில் குளித்து கோலம் போட்டு, இறைவனை வழிபடும் முறையினை மேற்கொள்ள செய்தனர்.

அவர்கள் கோலம் போடும்போது அம்மாவை அரிசி மாவாகவே பயன்படுத்தச் செய்தனர். காரணம் பிற சிறு உயிர்களுக்கும் உணவு படைக்கும் பழக்கத்தை உருவாக்கினர். கோவில்களில் தரப்படும் தீர்த்தத்திலும் ஒரு அறிவியல் காரணத்தை புதைத்து வைத்தனர் நம் முன்னோர்கள். துளசி சுத்தமான ஆக்சிஜனை தருவதோடு சிறந்த கிருமி நாசினியாக பயன்படுகிறது. அதேபோன்று வில்வ இலையின் மகத்துவம் சிறப்பானது.

உடலில் உள்ள ஜம்பூதங்களை சமநிலைப்படுத்துவதே அதன் மகத்துவம். எனவே

தான் சிவன் கோவில்களில் வில்வ இலையின் தீர்த்தம் தரப்படுகிறது.

நம் முன்னோர்கள் கூறிச் சென்ற அனைத்தும் நாம் ஆரோக்கியமாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவே தான். முன்னர் கூறி சென்ற செய்தியும் அதன் அறிவியல் தன்மையும் நமக்கு நன்றாகவே தெரியும். இருந்தும் நாம் அதை பின்பற்றுவது இல்லை. காரணம் நேரத்தை சுருக்கிக் கொள்ள எண்ணுதலும், சோம்பேறித்தனமும் தான் இதற்கு முக்கிய காரணம்.

பண்டைய பண்பாட்டை உணர்த்திய காலம்

கனா காணும் காலமாக இருந்த நம் பண்டைய கால உணவு முறையை மீண்டும் நமக்கு கொடையாக அளித்தது காலம். ஆம், கொரோனா எனும் காலத்தை நம்மால் மறக்கவியலாது. உயிர்சேதம், பொருட்சேதம் பலபல.

மீண்டும் சிறு தானியங்களை உண்டோம். ஒருவர்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்தோம். இருப்பதை பகிர்ந்துண்டோம். யாவரும் மனிதரே எனும் பண்பைப் பெற்றோம். இரக்கம், பரிவு உண்டானது. அரோக்கிய வாழ்விற்கு அடிகோலிட்டோம். உள்ளத்தில் பக்தி உருவானது.

பண்பட்ட நாகரீக முன்னேற்றத்தைக் கீழேயுள்ள பாடல் மூலம் அறியலாம்.

பாடல் 2

ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் ஏய உணர்விக்கும் என்நன்மை தூய உருப்பளிங்கு போல் வாள் என் உள்ளத்தினுள்ளே இருப்பாள் இங்கு வாராது இடர் படிக நிறமும் பவளச் செவ்வாயும் கடி கமழ் பூந்தாமரை போற்கையுந் துடியிடையும் அல்லும் பகலும் அனவரதம் துதித்தால் கல்லும் சொல்லாதோ கவி... தங்கமே தமிழுக்கில்லை தட்டுப்பாடு ஒரு சாக்கிருக்குது முறுக்கிருக்குது மெட்டுப்போடு எத்தனை சபைகள் கண்டோம் எத்தனை எத்தனை பகையும் கண்டோம் அத்தனையும் சூடங்காட்டிச் சுட்டுப்போடு மெட்டுப்போடு மெட்டுப்போடு எந்தாய் கொடுத்த தமிழுக்கில்லை தட்டுப்பாடு

மெட்டுப்போடு மெட்டுப்போடு
அட கடலுக்குண்டு கற்பனைக்கில்லை
கட்டுப்பாடு

முடிவுரை

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”

எனும் கூற்றிற்கு ஏற்ப எல்லா நாட்டிலும் தமிழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அனைவரும் நம் உறவினரே. நாம் ஏற்கும் ஒவ்வொரு துன்பமும் நாமே ஏற்படுத்திக் கொண்டதே, பிறர் அன்று. இனிவரும் இளையதலை முறையினருக்கு நன்மையை எடுத்துக்கூறி வளமான சமுதாயத்தை அனைவரும் உருவாக்க முயற்சிப்போம். முயற்சி

எனும் தரமான சிறுவித்தை அனைவரும் விதைக்கையில் வளமான சமுதாய விருச்சங்கள் உருவாகும். மாற்றம் எனும் சொல் மாறாதிருக்க பல நற்பண்பாடுபுடன் கூடிய சமூகத்தை உருவாக்குவோம்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. திருக்குறள், சத்யாகண்ணன், கலா ஆப்செட் காலண்டர், 25, பந்தர்தெரு, முதல்மாடி, சென்னை.
2. தமிழர் பண்பாடு, எஸ்.வையாபுரிபிள்ளை, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், 576, பைகிராப்ட்ஸ்ரோடு, சென்னை

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் மருத்துவம்

மு. பாண்டிமீனா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் & உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
புனிதஅந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பலஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நம் முன்னோர்கள் மூலிகை மருந்து வாழ்வினை வாழ்ந்தனர் என்பதை அனைவரும் அறியும் வகையில் மனதில் நிலைநிறுத்தும் சான்றுகளாக இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்விலக்கியங்கள் வாயிலாக மக்கள் மேற்கொண்ட மருத்துவ முறைகளையும், ஆரோக்கியமான வாழ்வு முறைகளையும், அறியும் போது அவர்கள் உடலுக்கு மட்டுமல்ல உணர்வுகளுக்கும் உள்ளங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்து உண்மையான வாழ்க்கை நிலையையும் கையாண்டுள்ளனர் என்பதைப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. அந்தவகையில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திருக்குறள், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம், திரிகடுகம் போன்ற நூல்களை முதன்மையாகக் கொண்டு அவற்றுள் மருத்துவம் பற்றிய சிறப்புச் செய்திகளை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

திறவுச் சொற்கள்: திருக்குறளில் மருந்து, ஏலாதியில் மருந்து, திரிகடுகத்தில் மருந்து, சுக்கு-மிளகு, திப்பிலி, சிறுபஞ்சமூலத்தின் மருந்து, உணவேமருந்து, உணவு உண்ணும் முறை, சமூகச் சிந்தனை

முன்னுரை

மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே நோய்களும் தோன்றின. எனவே தான் நம் முன்னோர்கள் 'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' எனக் குறிப்பிட்டனர். அவ்வாறு நோய்கள் தோன்றினும் அதனைத் தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளையும் அவர்களே கண்டறிந்திருக்கவேண்டும். அத்தகைய நோய்களையும் நோய்களுக்கான தீர்வுகளையும் அவ்வவ்காலத்து இலக்கியங்கள் பதிவாக்கியுள்ளன. தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் மருத்துவச் சிந்தனை இடம்பெற்றுள்ளது. வேம்பு, கடுக்காய் ஆகியமருந்துப் பொருட்கள் முன்பு சுவைக்குங்கால் கசந்தும், பின்பும் நன்மையக்கும் என்கிறார் தொல்காப்பியர் இக்கருத்தையே,

வேம்பும் கடுவும் போல (தொல். செய். 422) என்கிறார். இதனைப் பார்க்கும் போது தொல்காப்பியர் காலத்தில் சித்தமருத்துவ முறைகளே தலைச்சிறந்து விளங்கின என்பது புலனாகும். சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களின் பெயர்களும் இதற்கு வலு சேர்க்கின்றன. திரிகடுகம், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம் போன்ற நூல்களின் பெயர்கள் அக்காலத்தில் இருந்த மருத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கட்டுரை உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருக்குறளில்

திருவள்ளுவர் பதிவாக்கியுள்ள மருத்துவச் சிந்தனைகளையும் திரிகடுகம், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம் முதலியவற்றில் பதிவாக்கியுள்ள மருத்துவச் சிந்தனைகளையும் எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

“பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலே திருக்குறள், ஆசாரக்கோவை ஆகியவற்றிற்கு அடுத்தபடியாகத் திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி ஆகிய மூன்று நூல்களிலே மருத்துவக் கருத்துக்கள் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. இம்மூன்று நூல்களும் பெயரமைப்பு முறையிலும், நீதி, ஒழுக்கம், நல்வாழ்வுப் போதனை முதலிய விடயங்களைப் பாடல்களிலே வகுத்துக் கூறும் வகையிலும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. நோய் நீக்கி, உடல்நலம் பேணும் மருந்துச் சரக்குகளின் பெயர்களையே இம்மூன்று நூல்களும் கொண்டுள்ளன. இந்நூல்கள் செய்யுள்கள் தோறும் முறையே மூன்றும், ஐந்தும், ஆறும் ஆகிய எண்ணிக்கைகளிலான பொருள்களைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்துள்ளன.

திருக்குறளில் மருந்து

சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வள்ளுவர் திருக்குறளில் 'மருந்து' எனும் ஒரு அதிகாரத்தை இயற்றியுள்ளார். மருந்து என்ற அதிகாரத்தில் ஏழு குறள்களால் உணவின் அருமை உணர்த்திய பின் மருந்தைக் கருவியாகக்

கொள்ளும் மருத்துவன் பற்றியும் அவன் புரியும் மருத்துவம் பற்றியும் பின்னர் வரும் மூன்றுகுறள்களில் உணர்த்தியுள்ளார். நோய்களுக்கான காரணத்தை அவர்

**மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளி முதலா எண்ணிய மூன்று (குறள்.941)**

என்னும் குறள் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார். மருத்துவ நூல்கள் சொல்லியிருக்கின்ற பித்தம், வாதம், சிலேத்துவமம் என்ற மூன்றும் அளவில் மிகுந்தாலும் குறைந்தாலும் நோய் வரும் அத்தோடு துன்பத்தையும் உண்டாக்கும் என்பது இதன் பொருள்.

**மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு
அருந்தியது**

அற்றது போற்றி உணின் (குறள்.942)

முன்பு உண்ட உணவு செரித்த தன்மையை ஆராய்ந்து போற்றிப் பிறகுதக்க அளவு உண்டால், உடம்பிற்கு மருந்து என ஒன்று வேண்டியதில்லை என்று இக்குறள் உணர்த்துகிறது.

அற்றால் அறவறிந்து உண்க அ.துடம்பு

பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு (குறள்.943)

தான் முன் உண்ட உணவு செரித்ததை அறிந்து பின், உண்ண வேண்டிய அளவறிந்து உட்கொள்ள வேண்டும். அப்படி உண்டு வாழ்வது தான் உடம்பைப் பெற்றவன், அதை நெடுநாள் வைத்துக் காப்பாற்றுதற்குரிய வழியாகும் என்றும்,

உற்றவன் தீப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்று

அப்பால் நாற்கூற்றேமருந்து. (குறள். 950)

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். நோய்வாய்ப்பட்டவர், மருத்துவர், மருந்து, மருந்தை அருகிலிருந்து கொடுப்பவர் ஆகிய நான்கும் சேர்ந்தது தான் 'மருத்துவம்' என்பதனை இக்குறள் வழி அறியலாம்.

ஏலாதியில் மருந்து

ஏலாதியின் ஆசிரியர் கணிமேதாவியார் ஆவார். ஏலாதி என்பது ஒரு மருந்தின் பெயர். பண்டைய மருத்துவ நூலார் கொள்கையின்படி ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாவல் பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு என இவை ஆறும் சேர்ந்தது ஏலாதியாகும். இப்பொருளைச் சேர்த்துச் செய்த சூரணம் உடல்

நோய்க்கு மருந்தாகும். இம்மருந்தானது இருமல், நாவறட்சி, கவம், மேல் மூச்சு வாங்குதல் ஆகியவற்றைப் போக்கி உடலை நீண்டகாலம் வாழும்படி செய்யும். அதுபோன்றே இந்நூலும் துன்பத்தைப் போக்கி இம்மை, மறுமை, வீடு பேற்று இன்பங்களைத் தரும் என்ற வகையில் ஏலாதிஎனப் பெயர் பெற்றது.

திரிகடுகத்தில் மருந்து

திரிகடுகம் என்னும் மருந்து நூலானது மூவர் மருந்துஎன்னும் சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி பற்றி குறிப்பிடும் மருத்துவ நூலாகும். இதில் உள்ள மருத்துவக் குணங்களை இனிக் காணலாம்.

சுக்கு

உலர்ந்த இஞ்சிதான் சுக்காகமாறுகிறது. இஞ்சியின் சாறு அனைத்தும் உலர்ந்து போனதால் இவற்றில் சக்தி அதிகமாக இருக்கும். இதில் நாரச்சத்து அதிகமாக இருப்பதால், நமது உடலின் ஜீரண உறுப்புகளுக்கு ஏற்ற அருமருந்தாகும். செரிமானம் செய்யக்கூடிய உணவுகளில் கார்போ 'ஹைட்ரேட்டுகள், புரதங்கள், கொழுப்புகள் மற்றும் குளுக்கோஸ், அமினோஅமிலங்கள், கொழுப்பு அமிலங்கள், கிளிசரால் போன்ற மூலக் கூறுகளாக மாற்றும் வேதிநிகழ்வுதான் இந்தச் செரிமானம் என்பதாகும். திடமான உணவுகளைக் கூட எளிதில் மாற்றக்கூடிய சக்தி நாரச்சத்து உள்ளகாய், கிழங்கு, கீரைவகைகளுக்கு உண்டு. இதில் அதிகச் சக்தி பெற்றது சுக்கு ஆகும்.

மிளகு

இந்தியாவின் கருப்புவைரம் என்று வர்ணிக்கப்படும் பொருள் மிளகு. இவை மலைகளில் கொடிபோல் படர்ந்து வளரக்கூடிய அதிக அளவு மருத்துவ குணம் கொண்டது. சற்றுக் காரமாக இருந்தாலும் அதன் மருத்துவப் பயன்கள் அதிகமாகும். சளிக்கும், ரத்தப்போக்கை நீக்குவதற்கும், கெட்ட கொழுப்பைக் கரைப்பதற்கும், குடல் புழுக்கள் நீங்குவதற்கும் விசக்கடிகள் முறிவு செய்யவும், ரத்தத்தைச் சுத்தம் செய்யவும் இவை உதவுகின்றன.

திப்பிலி

சுக்கு, மிளகு என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் திப்பிலி என்றால் பலருக்குத் தெரியாது. திப்பிலி என்பது கோது என்பவையாகும். கோது என்றால் சூரணம் போன்ற பொடிவகையைச் சேர்ந்ததாகும். திப்பிலி என்பது ஒரு பொருளைக் குறிப்பிடும் சொல் அல்ல. மரச்சக்கை, பழத்தின் மேல் தோல், இலைச்சருகு, மரப்பட்டை, செடி, கொடியின் வேர்கள் போன்ற மூலிகை அம்சங்களைக் கொண்டவைதான் திப்பிலி. இவை நோய்த் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு பல மூலப் பொருட்களைச் சேர்த்து செய்யப்படும் மருந்தாகும். இவை உடலின் மேல் பூசப்படுவதற்கும் உடல் உள்ளே சாப்பிடுவதற்கும் ஏற்ற மருந்தாகத் தயாரிக்கப்படுகிறது.

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி இம்மூன்றும் கொண்டு மருத்துவம் செய்யப்படுகிறது. பழங்கால மருத்துவ வகையில் இவையும் ஒன்றாகும். சித்தா, ஆயர்வேதா மருந்துகள் தயாரிக்க இவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். திரிகடுகத்தின் மருத்துவம் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

அருந்ததிக் கற்பினார் தோளும் திருந்திய தொல்குடியின் மாண்டார் தொடர்ச்சியும்- சொல்லின்

அரில் அகற்றும் கேள்வியார் நட்பும் இம்மூன்றும் திரிகடுகம் போலும் மருந்து. (திரிகடுகம்-1)

திரி என்பதற்கு மூன்று என்று பொருள். கடுகம் என்பது காக்கும் பொருள் என்றும் சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்பதும் பொருளாகும். சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி மூன்றும் உடலுக்கு வரும் நோயைப் போக்கி, உயிர்காக்க உதவும் மருந்தாகப் பயன்படுவதைப் போல 'திரிகடுகம்' நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலிலும் மூன்று அறிவுரைகளைக் கூறி, அவை திரிகடுகம் மருந்து உடல் நோயைப் போக்கி உயிர் காப்பதைப் போலத் திரிகடுகம் நூல் கருத்துக்கள் அறிவுக்கு விருந்தாக அமைகின்றன.

சிறுபஞ்ச மூலத்தின் மருந்து

சிறுபஞ்சமூலம் நூலின் ஆசிரியர் காரியாசான் பஞ்ச என்ற சொல் ஐந்து என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் மூலம் என்றால் வேர் என்றுபொருள்.

மருத்துவ நூலில் கூறப்படும் ஐந்து வேர்கள் பின்வருவன. அவை

- கண்டங்கத்திரி வேர்
- சிறுவழுதுணை வேர்
- சிறுமல்லி வேர்
- நெருஞ்சி வேர்
- பெருமல்லி வேர்

என்பனவாகும். இவை ஐந்தும், உடல் நோய் போக்க உதவுவது போல சிறுபஞ்ச மூலம் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வலியுறுத்தப்படும் ஐந்து நல்லொழுக்கங்கள், நீதி நெறிமுறைகள் சிந்திக்கச் சொல்லும் கருத்துக்கள், செயல்படத் தூண்டும் உண்மைகள் என மனித மனங்களை மேல்நிலைக்கு உயர்த்தி வாழ்வாங்குவாழ உதவுகின்றன.

உணவே மருந்து

'உணவே மருந்து', 'பத்து மிளகு இருந்தால் பகைவர் வீட்டிலும் உண்ணலாம்' போன்ற சொற்றொடர்கள் நம் முன்னோர் தந்த வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள் ஆகும். நோய்கள் தோன்றுவதற்கு உணவு முறையே அடிப்படையேக் காரணங்களாக அமைகின்றது. உணவு அளவுக்கு அதிகமானாலும் குறைவானாலும் நோய்கள் உண்டாகின்றன. இதனையே 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு' என்றார்கள்.

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் முதன்மையானது "உணவு" பழந்தமிழர் உடல்நலத்திற்குப் பொருந்திய உணவினை மேற்கொண்டனர். அறுசுவை உணவினையும் தம் இல்லத்தில் பயன்படுத்தி வந்தனர். ஒவ்வொரு சுவையும் ஒவ்வொரு ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் தன்மையுடையது. அவை இனிப்பு - வளம், துவர்ப்பு - ஆற்றல், கைப்பு-மென்மை, கார்ப்பு-உணர்வு, உவர்ப்பு-தெளிவு, புளிப்பு-இனிமை ஆகிய கூறுபாடுகளை உடையது.

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே

(புறம். 18)

பண்டைய தமிழர்கள் உணவையே மருந்தாக உண்டனர் என்பதைப் புறநானூறு விளக்குகிறது.

உணவு உண்ணும் முறை

ஒருவன் தான் உண்டுணவு செரித்துவிட்டது என்பதை நன்கு அறிந்தபின்பே உண்ண வேண்டும். ஒருவன் தனக்குச் செரிக்கத்தக்க அளவறிந்தே உண்ண வேண்டும். இப்படி அளவறிந்து உண்பவன் நீண்டநாள் வாழ்வான். உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளாத உணவுப் பொருள்களை உண்ணக் கூடாது. உடம்புக்கு ஏற்ற எந்த உணவாக இருந்தாலும் சிறிதளவு குறைவாகவே உண்பது நல்லது. அப்போதே அவனது இன்பம் நீங்காது நிற்கும். அளவறிந்து உண்ணாதவனிடம் நோய் நீங்காது நிலைத்துநிற்கும்.

சமூகச் சிந்தனை

சிறுபஞ்சமூலம் நூலிலுள்ள பாடல் வழியாக அறியும் மருத்துவ சிந்தனைகள் பின்வருமாறு புண்பட்டார் போற்றுவார் இல்லாதார் போகியிரார் கண்கெட்டார் காலிரண்டும் இல்லாதார் கண்கண்பட்டு

ஆழ்ந்து நெகிழ்ந்து அவர்க்கு ஈந்தார்

கடைபோக

வாழ்ந்து கழிவார் மகிழ்ந்து (சி.ப.மூ. 77)

நோயுற்றவர், ஆதரவற்றவர், உயிர்போகும் நிலையில் உள்ளவர். பார்வை இழந்தவர், காலிழந்தவர் இவர்களுக்கு மனம் இரங்கி மகிழ்ந்து உதவுபவர்கள் வாழ்வில் வளம்பெறுவர் என்று கூறுவதன் மூலம் அறம் செய்வதிலும் ஒரு அர்த்தம் இருக்க வேண்டுமெனக் கூறியிருப்பது ஆசிரியரின் சமூகப் பொறுப்பைக் காட்டுகிறது. மேலும்,

சிறைக்கிடந்தார் செத்தார்க்குநோற்பார் பலநாள்

உறைக்கிடந்தார் ஒன்று இடையிட்டு உண்பார்

(சி.ப.மூ. 70)

இவர்களுக்கும்,

சிங்கச் சிதர் சிதலைப்போல் வாய் உடையார்

துக்கர் துருநாமர் தூக்குங்கால் தொக்கு

அருநோய்கள் முண்ணாளில் தீத்தாரே இந்நாள்

ஒருநோயும் இன்றிவாழ்வார்

(சி.ப.மூ. 75)

என்று இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் உதவுவதால் வரும் பயனையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். அதாவது தலை நோய் கண்டவர், மனநிலை குன்றியவர்கள், புற்றுநோய் கண்டவர்கள், காசநோயாளிகள், மூலநோயாளிகள் போன்றவர்க்கு

முன்னாளில் உதவியர்களே இந்நாளில் இனிதாக வாழ்வாங்கு வாழ்பவர்கள் என்று வலியுறுத்துவதன் மூலம் 'அறம் செய்க, பாவம் போகும், புண்ணியம் கிடைக்கும், மோட்சம் உண்டாகும்' என்பதை எல்லாம் புறந்தள்ளிவிட்டு பிறருக்கு உதவி வாழ்வதால் நம் வாழ்வுநலம் அடைகிறது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் ஈகையின் பயனுக்கு இனியதோர் விளக்கமாகவும் இப்பாடல் தோன்றுகிறது.

தொகுப்புரை

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தசங்ககாலத் தமிழர், அவர்களின் இலக்கியங்களிலே இயற்கைக்கும் இயற்கையாம் இறைவனின் கொடையான மருத்துவத்துக்கும் அழியாப் பேரிடத்தை வழங்கியுள்ளனர். ஒருவர் நோயில்லாமல் நிம்மதியாக, மகிழ்ச்சியாக வாழவேண்டுமானால் அவரின் உடல் ஆரோக்கியம் முதன்மையாகதாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே உணவு மற்றும் மருந்து குறித்து அவர் அறிய வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. இன்று பல்வேறு விதமான மருத்துவம் தோன்றி வளர்ந்துள்ளது. ஆனால் தொன்மைக் காலத்திலிருந்தே மருத்துவ முறைகள் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது.

திருவள்ளுவர் மருந்து என்னும் ஓர் அதிகாரம் அமைத்ததில் இருந்து அக்காலத்தில் நிலவிய மருத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் இருந்த பலவகையான நோய்களையும் அதனைத் தீர்க்கும் வழிமுறைகளையும் திருக்குறள் எடுத்துரைக்கிறது. நோய்தோன்றுவதற்குரிய முதல் காரணமாக உணவுப்பழக்கத்தைப்பே திருவள்ளுவர் முன்வைக்கிறார். முறையற்ற உணவு உண்ணாதலே நோய்க்குரிய காரணமாகவும் கருதுகிறார். முறையான உணவை உண்டால் நோய் வராமல் தடுக்கலாம் என்பது திருவள்ளுவரின் கருத்தாகும்.

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கியங்களின் வழி உணவு முறைகளே மருத்துவ முறைகளாக இருந்தன என்பதை அறிய முடிகின்றது. தமிழர்களின் உணவுசார்ந்த மருந்துகளெல்லாம் பொருட்செலவும், பக்கவிளைவுகளும்

இல்லாதவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. நாம் அனைவரும் நம்முடைய வாழ்வில் அதனை மேற்கொண்டு நலமாக வாழ்வோமாக.

துணைநூற்பாட்டியல்

1. இ. பாலசுந்தரம், இலக்கியத்தில் மருத்துவக் கருத்துக்கள், நாட்டார் வழக்கியல் கழகம், யாழ்ப்பாணம், முதல் பதிப்பு, 1990
2. திருக்குறள், மூலமும் பரிமேலழகருரையும், கழகவெளியீடு, சென்னை. 1982
3. மாணிக்கவாசகன். ஞா. (உ.ஆ), ஏலாதி, உமாபதிப்பகம், சென்னை, 2009 இராசாராம்.

- (ப.ஆ), பதினெண்கீழ்க்கணக்கு தெளிவுரை, முல்லை நிலையம், சென்னை-1, 1996
4. இராசாராம். (ப.ஆ), பதினெண்கீழ்க்கணக்கு தெளிவுரை, முல்லை நிலையம், சென்னை, 1996
 5. மாணிக்கவாசகன். ஞா. (உ.ஆ), சிறுபஞ்ச மூலம், உமாபதிப்பகம், சென்னை-1, 2013
 6. மாணிக்கவாசகன். ஞா. (உ.ஆ), திரிகடுகம், உமாபதிப்பகம், சென்னை-1, 2011

மட்பாண்டக்கலை தோற்றம் வளர்ச்சி

பொ. சுபாலெட்சுமி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

புனித அந்தோணியார் கலை மற்றும் அறிவியல் கலைக் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

முன்னுரை

மட்பாண்டக்கலை தோற்றம் வளர்ச்சியினைப் பரந்துப்பட்ட நோக்கல் ஆராயும் முகமாக அதன் வரலாற்றினையும் அன்றாடப் பயன்பாடுடைய பொதுக்கலையிலிருந்து ஆதுநுண்கலையாக வளர்ச்சி பெற்றமையும் தொடக்காலம் முதல் இக்காலம் வரைபெற்றுவந்துள்ள வளர்ச்சியைப் பற்றி கூறுவதாய் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

மண்ணால் உருவாக்கப்படும் பொருள் 'மட்பாண்டம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு மண்ணால் செய்யப்படும் பொருட்களை உருவாக்கும் இத்தொழில் மண்பாண்டக்கலை எனப்படும்.

“கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்தொளைகளுள்ள (முகமுருளு) பாண்டப்பொருள் அனைத்தும் பாண்டங்கள் எனப்படும்.”

எனக் கலைகளுஞ்சியம் விளக்கம் தருகிறது. மட்பாண்டக்கலை மிகவும் தொன்மை வாய்ந்ததாகவும் பண்பாட்டின் எச்சங்களாகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

“ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோவின் காலம் கி.மு.3200-க்கும் 2500-க்கும் இடைப்பட்டது” என்பர். ஏசு கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே மட்பாண்டக்கலைப் பயன்படுத்தியதற்கான சான்றுகள் ஹரப்பா. மொகஞ்சதாரோ அகழாய்வின் மூலம் கண்டுணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

மட்பாண்டக்கலை வரலாறு

மட்பாண்டக்கலை மிகப் பழமை வாய்ந்ததும் (சைனாவைநெளஎள) உலகப் பொதுமை (ருளைநசளயட) உடையதுமாகிய கைவினைத் தொழில் ஆகும். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின் மூலம் மனித வாழ்வின் தோற்றம், நாகரீகம் போன்றவற்றை அறிய மட்பாண்டக்கலைச்

சான்றுகாட்டுவதென்றே இது தொன்மையானது என அறிய முடிகிறது.

மனிதனின் பண்பாட்டுக்கும் நாகரீகத்திற்கும் சான்றாதாரமாக விளங்கும் மட்பாண்டக்கலை உலகம் முழுவதற்கும் பொதுமையாக உள்ளது. மனிததோற்றம், நாகரீகம் போன்றவற்றை அறியவும், நாட்டிற்கு நாடு மனித இனத்திற்குள்ள தொடர்புகளை அறிந்து கொள்வதற்கும் இக்கலை அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

உலக வரலாற்றை நோக்கில் இக்கலையைக் காணும் போது மனிதவாழ்வில் கலையும், நாகரீகமும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. ஊலக வரலாற்றை ஆராயும் அறிஞர்கள் ஒரு சமுதாயத்திற்கும் அதன் கலைகளுக்கும் உள்ள உறவை ஆராய்ந்து கலை வளம் மிகுந்த சமுதாயத்தையும், கலை வளங்குன்றிய சமுதாயத்தையும் வேறுபடுத்துவார்கள்.

“மனிதன் ஆற்றங்கரைகளில் வாழக் கற்றுக் கொண்ட நாட்களிலிருந்து மட்பாண்டம் வளையக் கற்றுக்கொண்டான்”

என்று சண்முகசுந்தரம் கூற்று இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. மனிதனுடைய புதுப்புது கண்டுபிடிப்புகளால் நாகரீகம் வளர்ச்சி அடைகிறான். மட்பாண்டக்கலை இன்ன இன்ன நாடுகளில் தான் தோன்றியுள்ளது என்று கூறிவிடுதலும் இயலாது. எனினும் இக்கலையானது ஸ்காண்டிநேவியா, பாபிலோனியா, கிரேக்கம் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இத்தாலி, வடதென் அமெரிக்கா நாடுகள் இந்தியா முதலிய நாடுகளில் ஆதார அடிப்படையிலே இக்கலையின் தோற்றம் பற்றியகுறிப்புகள் சுட்டப்படுகின்றது.

இதல் கிரேக்க, பாபிலோனிய, எகிப்து நாடுகளில் காணப்படும் மட்பாண்டங்கள் நேர்த்தியும், கலைநயமும், தொன்மையும் உடையன.

“கருப்பு, சிவப்புமட்பாண்டங்கள் மட்டுமின்றி நீலம் பச்சை நிறத்திலான மட்பாண்டகளைச்

செய்வதற்கும் எகிப்தியர் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். இதன் காலம் கி.மு.1500 ஆகும்.”

ஆகவே இக்கலை உலகம் தழுவிய ஒன்றாகவோ தோற்றம் பெற்றிருப்பதை உணர முடிகிறது. டெரக்கோட்ட (Terracotta) என்ற மட்பாண்டங்களை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கூறலாம். இது “ஆரம்பகாலத்தில் கிரேக்கத்தில் தான் தோன்றியிருக்கிறது” என்ற குறிப்பும் காணப்படுகிறது. பின்னர் இவை நாடுமுழுவதும் பரவியிருக்கக்கூடும்.

மட்பாண்டக் கலை பழங்காலத்திலே தோன்றினாலும், “கி.மு. எட்டாம் ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் தான் மெசபடோமியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மேலும், கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டில் அனடோவியாவிலுள்ளடர்க்கி என்ற இடத்திலும் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எகிப்து நகரின் கிழக்குப் பகுதியிலும் சில அடையாளங்கள் கிடைத்தன.”

என்ற அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி இக்கலையின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் அறியலாம்.

இந்தியாவில் ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ முதலிய இடங்களில் அமைந்த கட்டடக்கலைப் போன்றவற்றை கண்டு உலகவரலாற்றாளர்கள் அவற்றின் சிறப்பையும் அக்காலச் சமுதாயத்தின் ஏற்றத்தையும் போற்றியுள்ளனர்.

தமிழகத்தில் மண்பாண்டக்கலை

தமிழகத்திலேயும் மட்பாண்டக்கலை தொன்மைக் காலத்திலேயே தோன்றியுள்ளது. பண்டைய இலக்கியங்களில் மட்பாண்டங்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணும் போது அதற்குப் பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே அவைபழக்கத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“தமிழ் மக்களது படைப்பு விலங்கு வடிவில் உள்ள சுட்ட மண்ணாலான தாழிகளும் இதில் சிலகலைப் பொருள்களுமாகக் கிடைத்துள்ளன”

மட்பாண்ட வரலாற்றில் தொன்மையை ஆராய்பவர்கள் ஆதிச்சநல்லூர் புதைப் பொருட்களைச் சுட்டுகின்றனர். சிற்பக்கலைக்கு உரிய பத்து செய்பொருட்களில் மண்ணும் ஒன்றென்பதைத் திவாகரநிகண்டும் சுட்டுகிறது.

“கல்லும் உலோகமும் செங்களும் மரமும் மண்ணும் சுதையும் தந்தமும் வண்ணமும் கண்டசருக்கரையும் மெழுகும் என்றிவை பத்தேசிறுபத் தொழிற் குறிப்பாவன”

மேலும் சங்க இலக்கியங்களான புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு குறந்தொகை போன்றவற்றிலும் இன்னபிற இலக்கியங்களிலும் மட்பாண்டம் பற்றியசெய்திகள் காணக் கிடைக்கின்றன.

“சென்னை மாநிலத்தில் வடஆர்காடு மாவட்டத்தில் கிரிகிரி என்ற ஊரில் செய்தவை பல அகில உலகப் பொருட்காட்சிச் சாலைகளில் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன. மதுரையில் செய்யும் கருநிற மட்பாண்டங்கள் மிகச் சிறந்தவை. சேலத்தில் ஓவியம் வரைந்த மட்பாண்டங்கள் தயாராகின்றன.”

“தென்னிந்தியாவில் நீலகிரி மாவட்டத்தின் பழையபானைகள் விலங்குகள் மனிதர்கள் முதலியன அலங்கரிப்புள்ளவை. முதுமக்கள் தாழிகள் என வழங்கும் இறந்தவர்களை புதைக்கப் பயன்படுத்தியப் பானைகளில் கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் கிடைத்த மெருகு கொடுத்த பானைகள் விசேசமாகக் கருதப்பட்டன.”

என்ற செய்திகளும் உள்ளன. தமிழகத்தைப் பொருத்தவரை பெரும்பாலும் கருப்பு சிவப்பநிறப் பாண்டங்களே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் தமிழகத்தில் சக்கர உதவியினால் நேர்த்தியான பானைகளை வணைந்திருக்கின்றனர்.

“மலையாள ஊராளிக் குறும்பர் சிங்களத்திலுள்ள வேடர்கள் ஆப்பிரிக்க நீக்ரோக்கள் சைபீரியயாகுட்சுகள் போன்றோர் சக்கர உதவியின்றியே பானைவனைந்தனர்.”

“தென் ஆர்காடு மாவட்டம், திருக்கோவிலூர் வட்டம் கீழ்வாழை என்னம் வெவ்வேறு மூன்று குன்றுகளில் குகைப் பகுதிகளிலும், குன்றுகள் சூழ்ந்துள்ள புன்செய் நிலப்பகுதிகளிலும் கருப்புநிறச் சுடுமண் ஓடுகளும் முதுமக்கள் தாழிகளின் உடைபாடுகளும் பெருமளவு சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவையனைத்தும் கி.பி12 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தவை எனக் கொள்ளலாம்.”

எனவே பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் மட்பாண்டக்கலை தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றது.

மட்பாண்டக் கலையின் வளர்ச்சி

தமிழகத்தில் அக்கலை சிற்பக்கலை வடிவிலேயும் வளர்ச்சி பெற்றுவந்துள்ளது. தெய்வம், மனிதர், விலங்கு பறவை முதலியன வடிவங்களைக் கற்பனை உருவாக்களாக அமைத்து வழிபட்டுப் பொருட்களாகப் போற்றிவந்தனர். தமிழகத்தில் பொதுவாக கிராமங்களில் பெரும்பாலான இடங்களில் சிறுதெய்வவழிபாடு நடந்துவந்த கொண்டிருப்பதனால் இக்கலை மேலும் வளர்ச்சியும், தேர்ச்சியும் பெறுவதாயிற்று.

“பல வண்ணங்களிலும் வடிவங்களிலும் தயாரிக்கப்படும் புண்டங்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரவதுடன் அன்றாட வாழ்வின் அவசியத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்கிறது.

நாட்டுப்புறக் கலைகள் பாரம்பரியத்தின் வடிவங்களாகும். குடும்பச் சொத்துக்களாக வாழையடிவாழையென வந்தவம் சாவிருத்திகளாகவும் விளங்குகின்றன” ஏன்பதற்கேற்றாற் போல் மட்பாண்டக் கலை வாழையடி வாழையாகப் பலபதிய நிலைகளில் வடிவமைப்ப, வர்ணம் தீட்டுதல் கலைநயம் முதலிய நுண்கலைத் திறமைகளுடன் வளர்ச்சி பெற்றவந்து கொண்டுள்ளது.

மட்பாண்டக் கலையும் பிறகலைகளும்

மட்பாண்டக்கலை கிராமியக் கலைக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாய் இருப்பதோடு பிறகலைகளோடும் பொருத்திப் பார்க்கும் வகையில் பயனுடையதாய் அமைவதைக் காணலாம். அறிவியலின் முன்னோடியாகவும் இது திகழ்கிறது. சக்கரத்தின் துடுப்பையும் கண்டுபிடித்தவர்கள் தாம் தொழில் அறிவியல் ஆகியவற்றின் வரலாற்றின் மன்னோடியாவார்கள்” என்பர் அறிஞர் அவ்வகையில் இக்கலை இசை. கல்வி ஓவியம், சிற்பம், மருத்துவம் எனப் பலகலைகளுக்கம் பயன்பட்டுவந்திருக்கிறது.

இசைக் கருவிகள்

இசைக் கருவிகளும் மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது. புல்லாங்குழல், நாதசுரம், மிருதங்கம், தாளப்பாணை, மண்முழவு, உடுக்கை போன்ற கருவிகள் மண்ணால் செய்யப்பட்டவையே.

“கஞ்சத்தால் செய்வது குமுழவும்

கருங்காலியால் செய்வது இடரிகை
செங்காலியால் செய்வது சல்லி
வேம்பாற் செய்வது மத்தளம்
புலாவாற் செய்வது கரடிகை
குரவாற் செய்வது பேரிகை”

சல்லி இடக்கை ஒழித்தமற்ற கருவிகளெல்லாம் இவை ஒன்றும் பெறாத காலத்து மண்ணாற் செய்வது உத்தமம் என்று ஆளவந்தார் தம் நூலில் ஆய்ந்து கூறியுள்ளார்.

ஓவியக்கலை

வர்ணங்கள் தீட்டுவதற்கும் மண் ஒருகலவைப் பொருளாகப் பயன்பட்டிருக்கின்றது. இன்றளவிலும் நாட்டுப்புறங்களில் உள்ளகுயவர்கள், சாமி சிலைகள் குதிரைகள் போன்ற சிலைகளுக்கு மண் கொண்டு வர்ணம் தீட்டுவதையும் வேலைப் பாட்டிற்காகக் கோலமிடுவதையும் காணமுடிகிறது. கோவில்களின் மதிற் சுவர்களிலும் வீடுகளிலும் மண் ஒருவர்ணக் கலையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறதை அறியலாம்.

சிற்பக்கலை

சிற்பக்கலை வளர்ச்சி பெறுவதற்கு முற்பட்ட தொடக்ககாலங்களில் மண்ணைக் கொண்டுதான் சிற்பம் செய்திருக்கக்கூடும். இரும்பைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னரே மரத்தாலும், கல்லாலும் சிலை செய்திருக்கக்கூடும். இன்றளவிலும் மண்ணைக் கொண்டுதான் குயவர்கள் சிலைசெய்யத் தலைப்பட்டு அதில் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பினும் சிலை உருவாக்கத்தின் முன்னோடியாக இருப்பவைமட்சிலையே.

மருத்துவக்கலை

மண்ணிற்கு சிலமருத்துவக் குணங்கள் உண்டு “மட்பாண்டச் சமையல் ருசியான உணவாக இருப்பதுடன் குடற்புண் போன்ற நோய்கள் வராமல் தடுத்து உடலைக் குளிர்ச்சியாக இருக்கச் செய்கிறது.”

சித்த மருத்துவத்தில் மண் மருத்துவப் பொருளாகப் பயன்படுகிறதை அறியமுடிகிறது.

“தலைவலி, கண்ணோய், உடல்குடு, கைகால் வீக்கம், முடி உதிர்தல், பொடுகுதேமல், சிரங்கு

படை போன்ற நோய் களைமண் சிகிச்சை அளிப்பதன் மூலம் நல்லபலனை அடையலாம். எனவேமண் மருத்துவக் கலைக்கும் பயனுடையதாய் உள்ளது.

கட்டிடக்கலை

செங்கல் என்றாலே அது மண்ணைத்தான் குறிக்கம். கோவில் கோபுரங்களையும், மாடமாளிகைகளையும் செங்கற்களால் தான் எழுப்பினர்.

“சிந்து சமவெளியில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்த வரலாற்றாளர்கள் அதன் காலத்தை கி.மு.3200 க்கும் கி.மு.2500 க்கும் இடைப்பட்டது என்று காண்கின்றோம்.”

சிந்து சமவெளியில் சுட்டசெங்கற்களான வீடுகளையும், கட்டிட அமைப்புகளையும் அறியப் பெறுவதனினு அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இது பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கவேண்டும். மண் கட்டிடக் கலைக்கும் பயன்படுமாற்றை இதனால் அறியப்பெறும்..

முடிவுரை

மட்பாண்டக்கலை தொடக்க காலத்தில் மனிதனுடைய வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஒரு அடிப்படையாகவே உருவானதாகக் கருதப்படுகிறது. மட்பாண்டம் செய்தல் முதலில் தொழிலாகவும்

பின்பு அதுகலையாகவும் வளர்ச்சிபெற்றுள்ளது. புதுப்பது உலோகபாத்திர கண்டுபிடிப்பில் மட்பாண்டத் தொழில் நழிவடைந்தது.

அடிக்குறிப்பு

1. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி – 7, ப.135.
2. இராசமாணிக்கனார். ம, தமிழக வரலாறு சிந்து வெளிநாகரீகம் (அ) மறைந்த தமிழகம் கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி, 1962.
3. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, நுண்கலைகள். ப.6
4. NEW Standard Encyclopedia>Vol.10>523
5. சண்முகசுந்தரம், சு. நாட்டுப்புற இயல், ப.65
6. The New illustrated colompia Encyclopedia> Vol.18.p.5466
7. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, நுண்கலைகள். ப.20
8. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-8, ப.46
9. வானமாமலை நா. ஆராய்ச்சி (காலாண்டு ஆய்விதழ்) இதழ் 4
10. ஜார்ஜ் தாம்சன், மனிதசமூகசாரம் ப.46
11. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, நுண்கலைகள். ப.132 -133
12. ஆளவந்தார், ஆர் தமிழர் தோற் கருவிகள் ப.16

நீதி வெண்பா கூறும் மானுடம்

செல்வி வீ. ராஜேஸ்வரி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

அறிவியல் யுகம் தோன்றி, காலம் விரைந்து கொண்டிருக்கிறது. புதுமைகள் பல தோன்றுகின்றன. பண்புகள் மாறுகின்றன. பழக்கவழக்கங்கள் வேறுபடுகின்றன. அன்று முதல் இன்று வரை மாறுதலுக்குக் காரணம் மனித ஆற்றலின் இன்றியமையாச் சிறப்பு. மானுடம் வெல்லக்கூடிய சக்தியாக இருப்பதனால் தான் புதுமைகள் பல தோன்றியுள்ளன. அறிவியல் ஏணியில் ஏறி, எத்தனை யோசாதனைகள் புரிந்து, நம் உயிரணுவிலிருந்தே, நம்மின் நகலாக மற்றொரு உயிரைப் படைக்கும் (Cloning) ஆற்றலையும், இருந்த இடத்திலிருந்தே உலகின் அத்தனை விவரங்களையும் அறிய கூடிய திறனையும் பெற்றுள்ளான்.

ஆனால் அறிவுத்திறன் ஒன்றுமட்டும் போதமா? மனிதநேயம் மிக்கவனே மாமனிதன். அத்தகைய மனிதநேயத்தை வளர்ப்பது எப்படி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றால், மகாகவி பாரதியாரின் வாக்கின் படி,

“நீதி நூல் பயில்”

நீதிகளை நம் முன்னோர் இயற்றிய நூல்வழி அறிந்து அதன் வழி நின்று அறத்தை, நீதியை நிலைநாட்டி நம் தமிழரின் பெருமைகளைப் பறைசாற்றுவோம். அறங்களை அள்ளித் தரும் மொழி தமிழ்மொழி. தமிழை அணி செய்யும் தனிச்சிறப்புடைய ஒரு நீதி இலக்கியம் நீதிவெண்பா. இந்நூலில் இடம் பெறும் மனிதகுலத்தை வாழ்வாங்கு வாழச் செய்யும் மானுடப்பண்புகளை இக்கட்டுரை வழி அறிவோம்.

உயர்ந்த எண்ணங்களுடன் எளிமையாய் வாழ்தலே சிறந்த வாழ்க்கை. இதனை ஆங்கிலத்தில் “High Thinking and Simple Living” என்று கூறுவார். நல்லோர் எங்கும் தோன்றலாம்,

“தாமரைபொன் முத்துசுவரம் கோரோசனைபால்
பூமருதேன் பட்டுப் புனுகு சவ்வாது ஆம்
அழல்மற்று”.

(நீதிவெண்பா-1)

என்னும் அடிகள் மூலம் உணரலாம். தாமரை சேற்றிலும், பொன் மண்ணிலும், முத்து சிப்பியிலும்,

சாமரம் விலங்கின் மயிரிலும், கோரோசனை பசுவின் வயிற்றில் இருந்தும், பால் பசுவின் மடியில் இருந்தும், தேன் தேனியின் வாயிலிருந்தும், பட்டு பட்டுச்சியிலிருந்தும், புனுகு ஒருவகைப் பூணயின் அழுக்கிலிருந்தும் கிடைக்கின்றனவாம் இதுபோன்றதே நல்லோர் பிறப்பு என்கின்றது வெண்பா.

“மென் மதுரவாக்கால் விரும்பும் சகம் கடின
வன்மொழியினால் இகழும் மண்ணுலகம்”

(நீதிவெண்பா-4)

இன்சொல்லையே இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்கள் விரும்புவார்கள் என்பதை இவ்வடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதையே வள்ளுவரும்,

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்ப காய்கவர்ந் தற்று.”

(குறள்-100)

என்று சொல்லின் சிறப்பைக் கூறுகிறார்.

“பகைவரிடம் மெய்யன்பு பாவித்து அவரால்
அகம் உறுதல் நல்லோர் தொழில்”

(நீதிவெண்பா-5)

பகைவரிடமும் அன்பு கொண்டு அவர் வாயிலாகவும் நன்மை பெறுவதே நல்லோர் பண்பாக வெண்பா கூறுகிறது.

“காந்தன் இல்லாத கனங்குழலாள் பொற்பு
அவமாம்

சாந்தகுணம் இல்லார் தவம் அவமாம்”

(நீதிவெண்பா-6)

எனும் வரிகளின் வழி பொறுமையின் சிறப்பை ஆசிரியர் கூறுகிறார். இப்பண்பையே,

“பொறுத்தார் பூமிஆழ்வார்” என்று பழமொழி
நானூறும்,

“பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்து”

(குறள்-155)

“பொறையுடைமை போற்றி ஒழுகப்படும்”

(குறள்-154)

என்று வள்ளுவரும் குறள் வழி பொறுமையின் சிறப்பைக் கூறுகிறார்.

**“நொய்தாம் திரணத்தின் நொய்துஆகும்
வெண்பஞ்சின்**

நொய்தாம் இரப்போன் நுவலுங்கால்”

(வெண்பா-8)

எனும் வரிகள் பிச்சை எடுப்பதுமானுடப் பண்பிற்கு
எதிரானது மற்றும் இழிவானது எடுத்துரைக்கின்றன.

**“கண் இரண்டேயாவார்க்கும் கற்றோர்க்கு
முன்று விழி**

எண்ணுவிழி ஏழாகும் ஈவார்க்கு”

(வெண்பா-10)

இந்த உலகத்தில் உள்ள மனிதர்க்கு
இரண்டு கண்கள் உள்ளன. கற்றோருக்கு முன்று
கண்கள் பிறருக்குக் கொடுக்கும் பண்பு
கொண்டவருக்கு ஏழு கண்கள் என்கிறார்.
(கொடுக்கும் கரங்களில் உள்ள ஐந்துநகக்கண்,
இரண்டு முகக்கண்)

**“உற்றபெரும் சுற்றம் உற நன்
மனைவியுடன்**

பற்றிமிக வாழ்க பசுவின் வால்- பற்றி”

(வெண்பா-11)

பசுவின் வாலினைப் பற்றி பிடித்துக் கொண்டு
ஆற்றுநீரைக் கடந்துசெல்ல இயலும். அந்த
பசுநீந்தி நம்மை இழுத்துச் செல்லும். அதுபோல
உறவினர்களோடு நல்லமனைவியைத் துணையாகக்
கொண்டுவாழ்வதே வாழ்க்கை ஆகும். அவ்வாறு
இல்லாமல் மனைவியை ஒதுக்கிவிட்டுப்
பிறபெண்களுடன் நடத்தும் வாழ்க்கையானது
துன்பத்தையே தரும் என்கிறார் ஆசிரியர்.

இச்செய்தியையே நாலடியார் மற்றும்
திருக்குறள் ஓர் அதிகாரமாகவே (பிறர் மனை
நயவாமை) கூறுகிறது.

பிறன்தாரம்

**“நச்சுவாரச் சேரும்பகைபழிபாவம் என்று
அச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்”**

(நாலடி -82)

பிறர் தாரத்தை விரும்புகிறவர்களை பகையும்;
நிந்தனையும், பாவமும், அச்சமும் ஆகிய இந்த
நான்கு வந்து சேர்ந்து துன்பத்தையே தரும்
என்றுரைக்கிறது நாலடி.

**“ஆசைக்கு அடியான் அகிலலோகத்தினுக்கும்
ஆசுற்ற நல் அடியான் ஆவான்”**

(வெண்பா-12)

ஆசைக்கு அடியானவன் இந்த உலகத்தில்
உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் அடிமைப்பட்டவன் ஆவான்.
ஆசையை அடக்கி ஆள்பவன் இந்த உலகத்தில்
உள்ளவற்றை அடிமையாக்கி அடக்கி ஆள்வான்
என்ற மானுடப்பண்பை இவ்வரிகள் கூறுகின்றன.
இப்பண்பையே வள்ளுவரும்,

**“ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்துக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து” (குறள்-126)**

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மானுடப் பண்பிற்கு எதிரான ஐந்துபாவச்
செயல்களை நீதிவெண்பா,

**“ஆன் அந்தணர் மகளிர் அன்பாம்
குழந்தைவதை**

மானம் தரும் பிசிவார்த்தை இவை”

(வெண்பா-13)

பசு, அந்தணர், பெண், குழந்தை ஆகியோரைக்
கொல்வதும் இழிவானபொய் சொல்வதும் பாவம்
என்கிறார் ஆசிரியர்.

பெற்றபொருள் போதும் என்னும் மனநிறைவு
அல்லாத பெரியோர்களும், பெற்ற பொருள் போதும்
எனஎண்ணும் வேந்தனும், வெட்கம் கெட்ட
செயல் செய்யும் மனைவியும், வெட்கம் கொள்ளும்
விலைமகளும் உயர்வு அடையாமல் தாழ்வு
அடைவார் என்று,

**“பெற்றுஅமையும் என்னா பெரியோரும்
பெற்ற பொருள்**

**மற்று அமையும் என்றே மதிழ்வேந்து-
முற்றியநன்**

மானம் இலா இல்லாளும் மானமுறுவேசியரும்

ஈனம் உறுவார் இவர்” (வெண்பா-14)

உரைக்கிறது வெண்பா

எந்த ஒரு செயலையும் தெரிந்து செய்தல்
வேண்டும் இல்லையேல் துன்பம் அடைய
நேரிடும் என்று வெண்பா,

**“செய்யும் ஒரு கருமம் தோந்து புரிவதன்றிச்
செய்யின் மனத்தாபம் சேருமே”**

(வெண்பா-16)

உணர்த்துகிறது.

**“நாவின் நுனியில் நயம் இருக்கின் பூமாதும்
நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவார்”.**

(வெண்பா-17)

என்று வரிகள் இன்சொல் பேசுதல் வேண்டும்
இல்லையே மரணம் நேரும் என்னுணர்த்துகிறது.
இக்கருத்தையே வள்ளுவரும்.

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று” (குறள்-100)
என்கிறார்.

பெண்ணின் குணமாக நீதி வெண்பா கூறுவன,
“அன்னைதையையும் அடியாள் பணியும்
மலர்ப்
பொன்னின் அழகும் புவிப் பெறையும்”
(வெண்பா-30)

அன்பு, பணிவு, அழகு, பொறுமை, இன்பம்,
அறிவு எனும் ஆறு குணமும் கொண்டவளே
சிறந்தபெண்.

“உள்ள பொழுது ஏதும் உவந்து அளிப்பது
அல்லால் ஓர்
எள் அளவும் ஈய இசையுமேர்”
(வெண்பா-36)

செல்வம் நம்மிடம் இருக்கும் போதே
இரப்பவர்க்கு மதிச்ச்சியுடன் வழங்கிட வேண்டும்
எனும் கொடைச்சிறப்பை இவ்வரிகள்
உணர்த்துகின்றன.

“இல்லென்னும் எவ்வம் உரையாமைஈதல்
நலனுடையான் கண்ணேஉள்” (குறள்-223)
ஒவ்வொரு மனிதரும் வாழ்க்கையைத் திட்டமிடல்
வேண்டும் திட்டமிட்டு வாழ்வதால் எதிர்பாராமல்
நேரும் துன்பத்தை தவிர்கலாம்.

“ஆபத்து வந்தால் அரும் பொருந்தான்
வேண்டுமே
ஆபத்துஏன் பூமாத் அருகிருந்தால்”
(வெண்பா-45)

என்பதை இவ்வரிகள் கூறுகின்றன.

“தானே புரிவினையால் சாரும் இருபயனும்
தானே அனுபவித்தல் தப்பாது”
(வெண்பா-45)

நாம் செய்கின்ற செயல்களால் நன்மை,
தீமைஎனும் இரண்டும் நிகழ்கின்றன. எனவே
நன்மையே செய்க அதுவே நாம் ஊழி கடந்தாலும்
நன்மைதரும் என்று இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல்
என்று இவரோடு
இன்புறத்தான் உண்டல் இனிதாமே”
(வெண்பா-49)

தென்புலத்தார் எனும் முத்தாயை, தெய்வம்,
விருத்தினர், உறவினர் சூழமகிழ்ச்சியாக உண்பது

இனிமையானது. இதுவே “கூடி வாழ்ந்தால் கோடி
நன்மை” எனும் பண்பை வெளிப்படுத்துகிறது
இப்பாடல் வரிகள்.

“புத்தியொடுமுத்திதரும் புண்ணியத்தல்
அன்றியே
மத்தமிகு பாவத்தால் வாழ்வு ஆமோ”
(வெண்பா-57)

அறியுடன் கூடிய புண்ணியச் செயல்களால்
மட்டுமே நல்வாழ்வு வாழ முடியும் பாவத்தால்
வாழ இயலாது என்பதை இவ்வரிகள்
உணர்த்துகின்றன.

“எல்லோர் தமக்கும் இனிதுஉதவல் அன்றியே
நல்லோர் தமக்கு உதவிநாடாரே”
(வெண்பா-92)

கற்பக மரமும் சங்கநிதி, பதுமநிதி எனும்
நிதியமும் மழை மேகமும் எந்த பொருளையும்
எதிர்பார்க்காமல் பிறருக்கு உதவும் இயல்பு
கொண்டவை. அவற்றைப் போன்றதே நல்லவர்கள்
தமக்கு என எதையும் எதிர்பார்க்காமல் பிறருக்கு
உதவி செய்வார்கள்.

மேற்கூறப்பட்ட மானுட்பண்புகள் அனைத்தும்
மறக்கப்பட்டு, பின்பற்றப்படாமல் இருப்பதால் தான்
மனிதசமூகம் சீர்குலைந்து வருகிறது. எனவே
ஒவ்வொரு தனிமனித ஒழுக்கத்தை கடைப்பிடிப்பதனால்
மட்டுமே குற்றங்கள் தவிர்க்கப்படும். சமூகத்தில்
பலகுற்றங்கள் குறையும், இல்லாமலும் போகும்
என்பதையே இக்கட்டுரை வழி கூற
விழைகின்றேன்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. மூலநூல் - நீதிவெண்பா - ஆசிரியர் பெயர்
தெரியவில்லை
2. தெளிவுரை - நீதிவெண்பா - முகிலை
இராசபாண்டியன் - முக்கூடல் வெளியீடு.
3. திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரை -
மணிவாசகர் நூலகம் - சென்னை.
4. நூலடியார் - <https://www.chennaiLibrary.com/pathinenkeelkanakku/naaladiya>

கம்ப இராமாயணத்தில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்

சு. தனலெட்சுமி

உதவிப் பேராசிரியர்

புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

முன்னுரை

இத்தனை இராமாயணங்கள் உலகத்தில் இருக்க இன்னும் ஒரு இராமாயணமா என்று சமஸ்கிருதக் கவியான முராரி என்பவரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் “இராமனைப் போன்று எல்லாக் குணங்களும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற மற்றொருப் புருசனைக் காட்டுங்கள் எழுதுகிறேன். என்றாராம். ஆதிகவியாம் வால்மீகியால் வேதத்திற்குச் சமமான சொற்களால் சொல்லப்பட்டக் கதை பாரத நாட்டைத் தன் அன்பினாலும், தெய்வீக சக்தியாலும் இணைத்துக்கட்டியிருக்கும் கதை ராமனின் கதையாகும். ராமனும் சீதையும், பரதனும், லட்சுமணனும் ஹனுமனும், கௌசல்யையும் இந்த நாட்டு மக்களின் உணர்வுகளோடு ஒன்றாகக் கலந்தவர்கள். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் கம்பனின் மகாகாவியத்தால் வளம் பெற்ற கற்புக்கும், பாசத்துக்கும், தெய்வீகத்துக்கும் முக்கியமான இடம் கொடுத்து வந்திருக்கிறது. இத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த கம்பராமாயணத்தின் தனிச்சுவைகளை இக்கட்டுரையில் காண்பதாக அமைகிறது.

இராமாயண மகிமை

ராமாயணம் என்ற சொல்லுக்கு இராமனின் வழி என்று பொருள். உலக இலக்கியங்களுடன் கதாபாத்திரங்களின் தன்மையிலும், காவிய அமைப்பிலும், மக்களுடைய வாழ்க்கையைத் திருத்துகின்ற முறையிலும் இராமாயணத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த புத்தகம் இருக்க முடியாது. தசரதனுக்கும், விசுவாமித்திரனுக்கும், ரிசிகளுக்கும், அகலியைக்கும், சீதைக்கும், ஜனகருக்கும், ஜடாயு போன்ற பிரானிகளுக்கும் இன்பத்தைத் தந்தவன் இராமன். இராமாயணம் இராமனின் கதை. இராமன் கடவுளின் அவதாரம். வையகத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவன். இராமன். என்ற சொல்லுக்கு ஆனந்தத்தை அளிப்பவன் என்று பொருள்.

இராமாயணப் பயன்பாடு

இராமாயணம், வரலாறு, கவிதை ஆகியவற்றில் பயனுள்ள நூல் என்பதோடன்றி ஒரு தர்மசாஸ்திரமாகவும் விளங்கி சனாதன தருமத்தையும் நல்ல நடத்தையும் விளங்குகின்றது. தரும சாஸ்திரத்தின் நித்திய, நைமித்திக, காம்ப்ய கருமங்களையும் எப்போதும் செய்ய வேண்டிய அவ்வப்போது செய்ய வேண்டிய, விரும்பினால் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை கூறுகின்றது.

அரசியல், நிர்வாகம், அயல் நாட்டுறவு, யுத்தம் ஆகிய அர்த்த சாஸ்திர விசயங்களையும் இராமாயணம் எடுத்து இயம்புகிறது. நல்லாட்சி, குடியாட்சி இவற்றின் நன்மைகள் இராமாயணத்தின் மூலம் விளக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் குறைகள் இராமாயணத்தின் மூலம் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. நியாயமான இன்பம், நீதி சாத்திரம் இவற்றையும் இராமாயணம் எடுத்துக் கூறும்.

பாரத மொழிகளில் இராமாயணம்

கம்பராமாயணத்தின் பெருமையை அறியாதவர் யார்? இராமனின் புகழைப் பாட வேண்டும் என்று “ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்” என்று கம்பன் தானே விரும்பி எழுதிய காவியம் இராமாயணம்.

“இராமன் தன் கதை அடைவுடன் கேட்பவர் அமர் ஆவரே”

என்று கம்பன் கூறியிருக்கிறான்.

வங்க மொழியில் இடைக்காலத்தில் கிருத்திவாசரின் இராமாயணமும் சமீபகாலத்தில் பரசுராமரின் இராமாயண மொழியாக்கும் பக்தர்கள் நன்கு அறிந்தவை குஜராத்தி மொழியில் பிரேமானந்தரின் இராமாயணம், கிராதரின் இராமாயண ஆக்கம் இவற்றை அன்புடன் மக்கள் ஏற்றள்ளார்கள். கம்பராமாயணம் நரஹிராமாயணம்,

குவேம்புவின் இராமாயணம், இவை கன்னட மொழிக்க அழகு சேர்ப்பன. மலையாளத்தில் பூனம் நம்புதிரி எழுதிய இராமாயண சம்பூ என்ற மணிப்பிரவாள நூலும், எழுத்தச்சனின் அத்யாத்ம இராமாயணமும், வள்ளத்தோலின் இராமாயண மொழிப்பெயர்ப்பும் புகழ் பெற்றவை.

கம்பர் கூறிய இராமநாமத்தின் பெருமை

சிவநாமமும், இராமாயண நாமமும் சேர்ந்து ராம நாமமாயின் என்பது பெரியோர் கருத்து சிவன் பார்வதிக்கு ராம நாமமாகிய தாரக மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறார்.

கம்பர்

“மும்பை சால் உலகுக்கு எல்லாம்
முலமந்திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும்
பதத்தை தானே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும்மருந்தினை
ராமன் என்னும்
செம்மை சேர் நாமம் தன்னைகண்களின்
தெரியக் கண்டான்”

என்று பாடுகின்றார்

இப்பதத்தை உலகில் ஒளியாய்ப் பரவச் செய்ய வேண்டும் என்றே சமர்த்த ராமதாசர் நம்மவர் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கும்போது ராம் ராம் என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். ராமநாமம் துன்பம் தீர்க்கும், பொருள் தரும், ஞானம் தரும் மோட்சமும் நல்கும் பெருமை உடையது.

கம்பனின் கவிச்சுவை

கம்பனின் கவிச்சுவைக்கு ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கூறலாம்.

கைகேயி இராமன் வனம் புகவேண்டுமென்று அவனுக்குச் சொல்லுதல் அதைக்கேட்ட இராமனின் மறுமொழி

“எந்தையே ஏவ நீரே உரை செய
இயைவது உண்டேல்
ஊயர்ந்தனெள் அழயென் என்னின் பிறந்தவர்
உளரோ வாழி

வுந்தது என் தவத்தில் ஆய வரு பயன்
மற்று ஒன்று உண்டோ
துந்தையும் தாயும் நீரே தலை நின்றேன்
பணிமின் என்றான்”

பரதன் நாட்டை ஆள நீபதினான்கு ஆண்டு காடு உறைதலை மன்னன் இட்ட ஆணை என்ற கூறியதும் எதனைக் கேட்டு மனம் மகிழ்ந்த ராமனின் தோற்றப்பொலிவை கம்பர் விளக்குகிறார்.

“இப்பொழுது எம்மனோரால் இயம்புவதற்கு
எளிதோ யாரும்

செப்ப ரெங் குணத்து ராமன் திருமுகத்துச்
செவ்வி நோக்கின்

ஒப்பதே முன்பு பின்ப அவ்வாசகம் உணரக்
கேட்ட

அப்பொழுதே அலர்ந்த செந்தாமரையினை
வென்றது அம்மா”

அதைப்போல ராமனின் எதிரில் சூர்ப்பணகை
நடந்து வருவதை

“பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சு குளிர் பல்லவம் அனுங்கச்
செஞ் செவிய கஞ்சம் நிகர் சீறடியள் ஆகி
அம்சொல் இள மஞ்சை என அன்னம் என
மின்னும்

வஞ்சி என நஞ்சும் என வஞ்சமகள் வந்தாள்”

ஒளிமிகுந்த செம்பஞ்சு தனது செம்மைக்கு ஒப்பாகாமல் வருந்த குளிர்ச்சி மிகுந்த தளிர்கள் தனது மென்மைக்கு ஒப்பாகாமல் வருந்த சிறந்த அழகு அமைந்த தாமரை மலரைப் போலத் தோன்றும் சிறிய அடிகளை உடையவளாகி அழகிய சொற்களைப் பேசும் இளைய மயில் போலவும் பெண் அன்னம் போலவும் மின்னலிடும் வஞ்சிக்கொடி போலவும், நஞ்சு போலவும், அந்த வஞ்சனை உடையவளான சூர்ப்பணகை நடந்து வந்தாள், என்று கூறுகிறார்.

ரிசியுலகத்துக்கே சிகரமாக விளங்கிய விசுவாமித்திரரும் அழகே தேகமெடுத்தாற்போன்ற ராஜகுமாரர்களும் தசரதனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போகும் போகும் மங்களக் காட்சியை கம்பர் மிகவும் அனுபவித்து

“வென்றி வாள்புடை விசித்து மெய்மைபோல்

என்றும் தேய்வறாத் தூணி யாத்திரு
குன்று போன்றுயர் தோளிர் கொற்றவில்
ஒன்ற தாங்கினால் உலகம் தாங்கினான்
அன்ன தம்பியும் தானும் ஐயனும்
மன்னன் இன்னுயிர் வழிக்கொண் டாலெனச்
சொன்ன மாதவன் தொடர்ந்த சாயைபோல்
பொன்னின் மாநகர் புரிசை நீங்கினான்”

தனக்கே உரிய பாணியில் பாடுகிறார். ஒரு காலத்தில் ஜனக மகாராஜா யாகம் செய்வதற்கென்று இடம் கண்டு அதைத் தாமே கலப்பை பிடித்து உழுதார். உழுது புதிரும், பூண்டுமாக இருந்த பூமியைத் திருத்தி ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது மண்ணில் ஒரு திவ்யரூபமான பெண் குழந்தையைக் கண்டார். ஜனகருக்குக் குழந்தையில்லை. தரையில் புரண்டு உடலெல்லாம் மண் பூசிக் கிடந்த அக்குழந்தையைப் பூதேவியே தமக்குத் தந்த வரம் என்று மகிழ்கிறார்.

கடலைக் கடந்தபோது அமுதத்தோடு எழுந்த தேவியும், சீதையின் அழகைக்கண்டு வியந்து தொழுவாள் என்று கம்பர் பாடுகிறார்.

**உழுகின்ற கொழுமுகத்தின் உதிக்கின்ற
கதிரின் ஒளி
பொழிகின்ற புவிமடந்தை உருவெளிப்பட்
டெனப்புணரி
எழுகின்ற தெள்ளமுதோடு எழுந்தவளும்
இழிந்(து) ஒதுங்கித்
தொழுகின்ற நன்னலத்துப் பெண்ணரசி
தோன்றினாள்**

பாட்டில் மொழிச் சிக்கனம் அதிகம். பொருளோ மிக அடர்த்தி இது கம்பர் பாடல்களின் தனிப்பண்பு. சீதா கல்யாணத்திற்காக ஜனகர் வில்லை வளைத்து நாண் ஏற்றினால் அவருக்கு மகளை திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக கூறினார்.

ராமச்சந்திரனை ! பெட்டியைத் திறந்து வில்லைப் பார் “என்றார் விசுவாமித்திர முனிவர். குருவின் ஆணையைப் பெற்ற ராமன் இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்து, வில்லைப் பார்த்துவிட்டு மிக விரைவாக “இந்தப் புண்ணிய தனுசை நான் தீண்டலாமா? எடுத்து நாண் ஏற்ற அனுமதி உண்டோ?” என்றார்.

ஜனகரும் விசுவாமித்திர முனிவரும் “மங்களம் ஆகுக” என்றார்கள். ஒரு பூமாலையை எடுப்பது போல் அவ்வில்லை விளையாட்டாக எடுத்தான் ராமன்! அதை கம்பர்

**சீதை என்னும் பூந்
தோடலர் கொம்பினைச் சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலை இதென்ன எடுத்தான்
ஏன்று தன் பாணியில் பாடியிருக்கிறார்.**

பின்னர் இராமன் -சீதா திருமணத்தின் போது கூறப்பட்ட மந்திரம் அன்றும் வடநாட்டில் திருமணத்தன்று சொல்லப்படுகிறது.

**“இயம்ஸிதா மம ஸீதா
ஸஹ தர்மசீ தவ
ப்ரதீச்ச சைனாம் பத்ரம்தே
பாணிமா மஹா பாகா
சாயா இவானுகதா ஸதா”**

என்பதை அந்த விவாக மந்திரம் ஆகும்.

நல்லவர்களுடைய தூய சிந்தையும் தீடீர் என்று திரிந்து போகும் கெட்டவர்களுடைய துர்புத்தியும் அதனோடு விதியும் சேர்ந்துவிட்டால் யாருமே கெட்டுப்போகலாம்.இதுவே கைகேயி விஸயத்தில் வேலைக்காரி மந்தரையால் நடந்துவிட்டது.

முடிவுரை

கம்பராமாயணத்தில் அடிக்கடி மிக ரசமான இடங்களில் ராமன் மகாவிஸ்ணுவை ,கடவுளே அனைத்திலும் பரவி நிற்கும் பரம்பொருளே என்று மனதை உருக்கும் முறையில் அற்புத அழகோடு பாடியிருக்கிறார்

வால்மீகி ராமாயணத்துக்கும் கம்பராமாயணத்துக்கும் பெரும் வித்தியாசம் உண்டு. வால்மீகி பகவான் பாடிய நூல் தமிழ் அகவற்பா முறையில் அமைந்தது என்று சொல்லலாம். கம்பர் பாடியது நிறுத்தியத்துக்குத் தகுந்த பாட்டு ஆங்கிலத்தில் சொல்வோமேயானால், வால்மீகி ராமாயணம் கம்பீர் நாதம் பொருந்திய “blank verse” என்றும் கம்பராமாயணம் ஒரு “lyrie” என்றும் கூற வேண்டும். கம்பருடைய பாட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றும்

எதுகையும் மோனையும் சந்தமும் கலந்து பளிச்
பளிச்சென்று

ஆபரணங்களைப் பூண்ட மங்கையின்
ஆடலைப் போல் மின்னித்துள்ளி நடனமாடுகின்றது.
தெய்வீக அவதார விசயத்தை வைத்து உண்டாக்கும்
உணர்ச்சியுடன், நடனச்சுவையும் கலந்து

கம்பருடைய ராமாயணம். பேரழகு அடைந்து
விளங்குகிறது. அதைத் தமிழ் மக்கள் மட்டுமே
அனுபவிக்க முடியும். அதன் அழகு
மற்றவர்களுக்கும் சரியாக விளங்காது இவ்வாறு
பல்வேறுபட்ட சுவைகளை நாம் கம்பராமாயணத்தில்
காணலாம்.

வழ்வியலை வகுத்த குறலும் இலக்கியமும்

Dr. வெ. ராமத்திலகம்

உதவிப் பேராசிரியர்

புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

இன்றைய தமிழ் இலக்கிய உலகையும் ஆய்வுலகையும் திரும்பி பார்க்க வைத்த இயக்கங்கள் பல அவற்றுள் குறலுமும் இலக்கியமும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. வாழ்வியலில் வேவ்வேறு கோணங்களில் குறலும் இலக்கியமும் இடம் பெற்றுள்ளன. வாழ்வியலில் குறலும் இலக்கியமும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

வாழ்வியலின் பெண்கள்

கல்வி அறிவொளி தருவது அறிவு, வாழ்க்கையில் எதை மேற்கொள்வது எதை மேற்கொள்ளக்கூடாது என்பதைப் பற்றி அறிவுறுத்தும் சிறந்த கருவி. பெண்கள் “அறிவு அற்றம் காக்கும்.” அற நூல்கள் நீதி நூல்கள் யானை, குதிரை, தேர், படைக்கலம் என்ற இவற்றின் நூல்களையும் அரசன் கற்க வேண்டும். அரசன் கற்பதால் தனக்கு மட்டுமின்றி அவன் ஆளும் நாட்டிற்கும் பயன் என்பதால் கல்வியைப் பொதுப்படக் கூறினார் வள்ளுவர். வாழ்வில் பெண் எவர் மிகமிக முக்கிய பங்கு வகிக்கிறாள் அதனால்தான்

“அச்சமும் நாணமும் மடலும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப”

இதனையே குறலும்

“அணிச்சம் அனைத்தும் தூவியும் மாதர்

ஆடிக்கும் நெருஞ்சிப் பழம்”

இவை யாவும் இச்சமுதாயப் பெண்களுக்கு அளித்த பாதுகாப்பு கவசங்களாகும். பாதுகாப்பு கவசங்களில் பொதுவான பண்பாகும். மாறாக இதை அணிந்தவரை முச்சு முட்டிச் செய்கின்றன. பெண்ணடிமைத்தனத்திற்கு வித்திடுகின்றது. பெண் என்பவள் பண்பு நலனால் கவர்வதைத்தவிர

ஒப்பனையால் கவரக்குடாது. பெண்மையே அழகுக்கு வித்திட்டவள். அவ்வாறு இருக்க செயற்கை அணிகலன்களால் அழகு செய்து இன்பம் நுகர்வாயின் அவ்வின்பம் இயற்கை இன்பமாகாது. என்று கருதலாம்.

கற்பு

விபரீத ஐயங்களை நீக்கி மெய்ப் பொருளை நல்லோர் பலருடன் பலகாலம் பயின்று அறம், பொருள், இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களைக் கற்று அதன் நெறிப்படி நிறறல் வேண்டும். இதைத் திருவள்ளுவர் கூறி இருப்பின் கற்பிற்கு முக்கியத்துவம் தருகிறார்.

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள
கற்பென்னும்

திண்மை உண்டாகப் பெறின் (குறள்-56)

“சிறைகாக்கும் காப்பு வென் செய்யும் மகளீர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை”(குறள்-56)

பெண்ணி கற்பை மட்டுமே இவ்விரண்டு திருக்குறலும் வலியுறுத்துகின்றன. முதன்மைப்படுத்துகின்றன இவை உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தும். குறள் வகுத்த வள்ளுவர் கற்பைப் பற்றி கூறும் போதும் மட்டும் ஆண் பெண் இருவருக்கும் தேவை எனப் பொதுவாகக் கூறாமல் சென்றுள்ளார். சமுதாயத்திற்குச் சொன்ன வள்ளுவர் அதன் குறையைச் சுட்டிகாட்டவில்லை. இல்லறம் நல்லறமாகத்திகழ ஆண் பெண் இருவரின் பண்பு சிறந்திருக்க வேண்டும் ஆனால் கற்பை மட்டும் ஒருவருக்கு சார்புடையதாகக் கூறியுள்ளார்.

விருந்து

விருந்து என்பது நட்பைக் குறிக்கும் அது உறவுமுறை, இயற்கை, இரு வகைப்படும்.

இவ்விரண்டு வகையும் அறமுதற் பொருள்களைக் காண்பதற்கு கருவியாக உள்ள ‘விருந்து’ என்று கூறுகிறார். இதனை

**‘மோப்பம் குழையும் அனிச்சம் முகம்திரிந்து
கநோக்கம் குழையும் விருந்து’**

**இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை
விருந்தின்**

துணைதுணைத் வேள்விப் பயன்”

என்று இக்குறளில் குறிப்பிடுகிறார்.

புதியவர் நம் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தால் வருபவரை வாசலிலேயே பேசி அனுப்பி வைக்கிறார்கள். விருந்தினரின் முகம் வாடும் அனிச்சம் மலரைப் போல என்று சுட்டிக்காட்டி அறிவுருத்திகின்றார் வள்ளுவர். நட்பை வளர்க்க இன்று பாகெட் பிரியாணி, ஆடா பிரியாணி, டொக்கமா பிரியாணி, வீடுதேடி வரவழைத்தும் கடைக்குச் சென்றும் முகம் மலரவைக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. வாய் ருசி தான் பெரிது என அடிமை பட்டுக்கிடைப்பது வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது. விருந்தினரின் பெருமையை விருந்தின் பெருமையாக்கும் குசேலரின் கதை விருந்தினராகச் சென்ற வரிய நிலை குசேலர் அளித்த எளிய அவள் உணவு கிருண்ணன் முகம் மலரச்செய்தது. நட்பைப் போற்றிய விருந்தினரின் மாண்பினை இதன்முலம் அறியலாம்.

நாம் விருந்திற்கு அழைப்பவருக்கு வயிறார உண்ண உடலுக்கு எளிய நயன்பயக்கும் உணவையே வேள்வியாக எண்ணி அளிக்க வேண்டும். ஆடம்பரத்திற்காக வேண்டுமா? வேடாமா? என்றுகூட கேட்காமல் இலையில் பரிமாரிய உணவுகள் எவ்வளவு வீணாகிறது. சிந்திக்கத்தான் வேண்டும். உயிர் பயம் அச்சம் அனைவரையும் வாட்டுவிடுகிறது. உடலைப் பற்றிய அக்கரை இல்லை உடலுக்கு அறிவு உள்ளது. ஆதன் குறைகளை அதுவாகவே சரிசெயும் குணம் முடையது. அதற்காண காலம் தேவைப்படுகிறது. பொருமை இல்லாமல் உடனடியாக மருந்து உட்கொள்கின்றோம். அவை பக்கவிலைவுகளை ஏற்படுத்திகின்றன.

**“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திறம்பட**

**மேய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார் உடம்பை
வளர்க்கும்**

ஊபயம் அறிந்தே உடம்பை வளர்த்தேன்

ஊயிரை வளர்த்தேனே (திருமந்திரம்)

பற்றற்ற துறவு திருமூலர் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூறியுள்ளார். துறவிற்கே உடம்பை வளர்க்கும் அவசியம் தேவைப்படும் அதனதலையே ‘உடம்பை வளர்த்தேன். உயிரை வளர்த்தேன்’ எனச் சாடுகிறார். விருந்தே ஆனாலும் நம் உடலரிந்து உணவு உண்ண வேண்டும்.

மரபுகளை தவிர்த்தல்: கள்ளுண்ணாமை

கற்றவர்களுக்கே ஞானக்கண் இருப்பதால் அவர்களைக் கண்ணுடையார் என்றும், பொருள் நூல்கள் கூறுகிறது. இருந்தும் கற்றவர்களும் மது அருந்தியும் விற்பும் நாட்டைச் சிதைக்கின்றனர். மது அருந்துதல் பழக்கம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்கம் என்னும் நிலை மாரி மனித மனத்தினை பயனை தடம்மாறும் தவறு என வள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டி உள்ளார்.

**“இலங்கு இழை மகளீர் பெல்லாங்கு
காலத்திய**

“மணம் கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்

மகிழ்ந்து இனிது உறைமதி பெரும் மன்னே

பெரியகட் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே

பெரியகட் கெறினே யாம்பாடத்தான்

மகிழ்ந்து உண்ணும் மன்னே என்றும்”

என்றும், கற்றவர் நல்லொழுக்கம் உடையவராதலாலும், கற்றாரிடம் அனைவரும் அன்புடன் நடந்து கொள்வர். மது அருந்துதலால் கற்றவரும் கல்லாதவர் ஆகிவிடுகின்றனர். கள்ளுண்டு களித்தலையும் கள்ளுண்ணல் பெருமித வாழ்க்கையாகக் கருதி மரபுகளையும் பின்பற்றக் கூடிய ஒழுக்கமாய்க் காட்டும் வாழ்க்கையையும் மாற்றி அதை சமுதாயமாக முதன்முதலில் உணர்த்தியவர் திருவள்ளுவர் எனலாம். மது

அருந்துதலின் தீமையைக்காட்டி தனிமனிதன் வாழ்வு சிறக்கும் வழியைக் காட்டியுள்ளார். மும்மை அறங்கள்

“ஓதல் அறம் ஈதல் அறம் காதல் அறம்” ஓதுவதையும் கற்பதையும் ஊக்கப்படுத்தும் வள்ளுவர். ஆதன் வலிமையை நன்கு உணர்ந்தவர் ஆவர் வள்ளுவர்.

“கற்கக் கசடு அற கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.

எனக் கூறுகிறார். குற்றமில்லாமல் கற்கவும். கற்றது போல ஓடுகவும் வலியுறுத்துவதன் நோக்கமே தனிமனிதன் தன்னை உணர்ந்து மேம்பட்டி அவசியமாகும். கல்வி மேன்மை கல்லாமை தனிமனிதன் வளர்ச்சி மனித நேயம் மறைமுகமாக உணர்த்தியுள்ளார்.

“தெட்டணைத்து ஊறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்கு

கற்றணைத்து ஊறும் அறிவு.”

மனமாற்றத்தையும் புதிய அறத்தையும் தந்துள்ளார். மதம் சாதி கடவுள் பெயரால் சண்டையிடும் மனிதனுக்கு கற்கதால் ஒழுக்கமும் அறமும் பெருகும் என கற்பதன் பயனை வெளிப்படுத்துகிறார்.

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு.

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அத்துஒருவன் பெற்றான் பொள்வைப்பு உழி”.

மனித பண்பின் ஒரு நெறி பிறருக்கு கொடுத்து உதவுவதே என மக்களை நெறி படுத்தியுள்ளார். வள்ளுவர் ஈகை குணமே மனிதனின் மாண்பு

என்று சாடுகிறார். ஈகை குணமே உயிரின் ஊதியம் என்று கூறுகிறார். புகழுடைய வாழ்கை என்பதே பயனுடைய வாழ்கை என்று சாடுகிறார்.

காமத்தால் ஆண் பெண் உறவை நெறிபடுத்துகின்றார். மாசு இல்லா வாழ்வியலின் படி நிலையை வடித்துத் தந்துள்ளார். பிறமனை நயத்தையும் பரத்தையிக் உறவையும் பெரும் குற்றமாகச் செல்லி அன்புடைய காமத்தை சமுதாய அறமாகத் தந்துள்ளார்.

நிறைவாக

எல்லா உயர் சிந்தனையும் கூறி வாழ்கையை மருமலச்சி அடையச் செய்தவர். ஒரு சில விசயங்களை மக்களிடமே விட்டுவிடார் போலும். மக்களே சிந்திக்கச் செயல்படுத்தத் தான் வேண்டும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. பாரதியார் கவிதைகள் வானதி பதிப்பகம் கழக வெளியீடு, சென்னை (பதி- 1983)
2. புறநானூறு கழக வெளியீடு, சென்னை (பாடல்-235)
3. சீத்தலை சாத்தனார் மணிமேகலை பரதி நிலையம்- சென்னை எட்டாம் பதிப்பு-1985)
4. மாங்குடி மருதனார். மதுரை காஞ்சி கழக வெளியீடு சென்னை (பாடல்-77-782)
5. வள்ளுவம் இதழ் திருக்குறள் பண்பாட்டு ஆய்வு மையம்-விருத்தாசலம் (மார்சு-1999)

அறத்தின் அரண்

த. மலர்விழி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்தறை

புனித அந்தோணியார் பெண்கள் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

மானுடத்தில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்குநெறி முறைகளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்வதே அறம் எனப்படும். அந்த அறத்தின் அரிய உயிரின்பு படைப்புகளில் உன்னத படைப்பால் உணரும் மானுடப் பிறப்பில் அறம் எவ்வாறு இயங்க வேண்டும் என இயம்புவதே இந்த அறத்தின் நோக்கமாகும். அறநெறி முதற்றே அறத்தின் கொற்றம் என்று அறம் சார்ந்த சமூக வாழ்வியலின் அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது புறநானூறு.

அறம் நனி சிறக்க அல்லது கெடுக என்று வாழ்வின் விழுமங்களை விருந்தளித்து வழங்கியது ஐங்குறுநூறு. அறத்துப்பாலை முதலில் வைத்து அறத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், அவசியத்தையும் பாரெங்கும் உணர்த்தியது வள்ளுவம். ஒரு தனி மனித அறம் சார்ந்த வாழ்க்கை வாழ வாய்மையே ஒரு மனிதனுக்கு அறமாகும். இது குறித்து வள்ளுவர்

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொல்ல”

இக்குறளில் நற்சொல், நல்ல எண்ணம், நற்செயல், வாய்மை இது தனிமனிதனுக்குரிய அறமாகும். அறம் என்பது பசித்தோர்க்கு உணவு அளித்தல், பெற்றோர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் தலை வணங்குதல், நோய் உற்றோருக்கு உதவுதல், புற சுத்தம் பேணுதல் இடையறாது சமுதாயத்தில் புறச்செயல் ஒழுங்குகள் தனிமனிதனின் புற அறமாகும்.

அறம் என்பது நெறிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டு அறநெறியோடு வாழ்வது தான் அறம் என்பதாகும். சமுதாயத்தில் நாம் எவ்வாறு இணைந்து இயங்க வேண்டும் என்று தொன்று தொட்டு முன்னோர்கள் வகுத்த நெறியே அறம் ஆகும்.

அன்பாய் பேசுவது, கருணையோடு பார்ப்பது, கடுஞ்சொற்களைத் தவிர்ப்பது, நல்லதையே நாடுவது, மானத்துடன் வாழ்வது, உயிர்களுக்கு ஊக்கம் தருவது, அருள் வழியில் ஆண்டவனை உணர்வது, இயற்கையை பேணிப்பாதுகாப்பது, பொய், சினம் தவிர்ப்பது, தீமையில்லா வழியில் பொருள் தேடுவது, அறநூல்களை கற்று கற்பித்து வாழ்வது போன்ற நற்செயல்களே அறமாகும். இவ்வாறாக தன்னலவில் பண்புகளை வரையறுத்துக் கொண்டு ஒழுக்குவதால் அது பண்பாடு எனப்படுகிறது.

அறம் என்பது தியாகம், சுயக்கட்டுப்பாடு, சுயநலமின்மை, பிற உயிரினங்களின் வாழ்வில் வசந்தத்திற்கு வாழ முற்படுவதே அறமாகும். மனிதனின் எண்ணம், சொல், செயல், இவை மூன்றையும் உள்ளடக்கி நேர்வழியில் வாழ்வதே நெறி சார்ந்ததே அறமாகும்.

பஞ்சபூதங்கள்

இறைவன் படைப்பில் அவனியெங்கும் உலவி வரும் ஐம்பூதங்கள் நீர், நிலம், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் ஆகும். இந்த பஞ்ச பூதங்களின் இயக்கமே உயிரினத்தின் இயக்கமாகும். இந்த பஞ்ச பூதங்களின் பண்புகளாவது ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், சுவை என்ற ஐந்து தன் மாத்திரைகளை கொண்டது. இந்த பஞ்ச பூதங்களின் அறம் எனப்படுவது யாதெனின் பின்வருமாறு காணலாம்.

நிலத்தின் அறம்

நிலம், மண், பூமி, பிரித்திவி என பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. உயிரினத்தின் வாழ்விடமே நிலமாகும். பொறுமையின் சிகரமாக திகழும் நிலம் என்ற பூமியாகும்.

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போல தம்மை

“இகழ்வார் பொறுத்தல் தலை”

என்று வள்ளுவர் பெருந்தகை கூறுகிறார்.

நிலத்தை பண்படுத்தி விளைபொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்றன. காய், கனி, கிழங்கு தானியம், பூக்கள் என்று பல பொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்றன. மண்மகள், நிலமகள், நிலமடந்தை, பூ மனை என நிலத்தை சம்மந்தப்படுத்தி மண்ணின் பெருமை பேசப்படுகிறது. மக்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கு தேவையான கரிம வளங்கள், கனிம வளங்கள் மற்றும் உணவுப்பொருட்கள் போன்றவை நிலம் என்னும் பூதமே வழங்குகிறது.

‘நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருள் எனப்படும்’ என்று தொல்காப்பியம் வியம்புகிறது. இந்த பூமியில் நிலம் இல்லையேல் உயிரின் இயக்கமே இல்லை. வரப்பு என்ற பண்பை செயலாக்கி நீரை தடுத்து விவசாயத்திற்கு பயன்படுத்தினர். மண்ணின் பல பரிணாமங்கள் இருக்கின்றன. விவசாயத்திற்கு மண்ணை பயன்படுத்துகிறான். செம்மண் கட்டிடங்கள் உருவாவதற்கு செங்கற்களாக மாற்றுகின்றான், களி மண்ணை பொம்மை போன்ற கலைநுட்பத்திற்கு பயன்படுத்துகின்றான். கடம் என்ற வாத்தியம் செய்ய பயன்படுத்துகிறான், மணலை வீடு கட்டுவதற்கு பயன்படுத்துகிறான், நிலத்தை நிலமாகவும், மண்ணாகவும் மாற்றி மனித வாழ்வியலுக்கு பயன்படுத்துகிறார்கள் மனிதர்கள்.

நீரின் அறம்

நீரினை புனல், குருதி, உமிழ் நீர், வியர்வை, உடலில் இருந்து வெளியேறும் கழிவுநீர், சுக்கிலம் (விந்து) எனப் பிரித்து பார்க்கலாம். இவை அனைத்தும் பஞ்ச பூதங்களுக்கு நேரிடை தொடர்புடையவை. நீரும் மண்ணும் சேர்ந்தால் உமிழ் நீராகிறது. எழும்பு, தோல், நரம்பு, தசை, மயிர் இவை உடம்பின் மண்ணோடு தொடர்புடையது. நீரோடு நீர் சேர்வதால் அது நம் உடம்பில் இருந்து வெளியேறும் கழிவு நீர் ஆகும். வியர்வை என்பது நீருடன் நெருப்பு சேர்ந்தால் அது வியர்வையாக வெளியேறுகிறது. குருதி எனப்படுவது நீருடன் வாயுவான காற்று இணைவதால் உடம்பில் இரத்த ஓட்டமாக செயல்படுகிறது.

“நீர்நிற் அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்

வானின்று அமையாது ஒழுக்கு”

என திருவள்ளுவர் பறை சாற்றுகிறார். உலக உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் அடிப்படை தேவை நீர் தான் எனக் கூறுகிறார். நீரின் தத்துவம் மருத்துவத் துறையில் ஊசி மூலம் ஏற்றும் மருந்தாக செயல்படுகிறது. ஐவகை நிலங்களான குறிஞ்சியில் அருவியாகவும் தடாகமாக மாறி அடுத்து முல்லை நிலத்தில் சிற்றோடையாகவும், மருத நிலத்தில் காட்டாறாக பெருகி நதியாக ஓடி நெய்தல் நிலத்தில் போகும் போது கடலும் கழிமுக உடைமையாக மாறுகிறது, வறண்ட பகுதியான பாலைவனத்தில் மழை மழை பெய்தாலும் பூமித் தாய் ஏற்றுக்கொண்டு உயிரினங்களுக்கு உயிர்வாழ வாழ்வாதார நீராகப் பயன்படுகிறது. (ஆறும் கடலும் சேரும் இடம் கழிமுகம்) குளம், குட்டை, ஊரணி, ஏரி என்று பெயரிட்டு மக்கள் பல வகை பெயர்களால் அழைக்கின்றன. வானில் இருந்து பொழியும் நீரை மழை என்றும் அது பூமியை வந்தவுடன் குடிநீர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. அதே நீர் கடவுளின் கருவறைக்குள் தீர்த்தம் என்றும், புனித நீர், அருமருந்து என்று பரிணமிக்கப்படுகிறது. வேதியியல் துறையில் ஈ2பு ஹைட்ரஜன் இரண்டு, ஆக்ஸிசன் ஒரு மடங்கும் சேர்ந்து நீராகிறது. நீர், ஒளி, ஓசை, உருவம், தொடுஉணர்வு, சுவை என்ற நற்குணங்களாக விளங்குவதே நீரின் அறமாகும்.

தீயின் அறம்

நெருப்பு என்றும் தீ என்றும், அனல், கனல், வெப்பம், சூடு என்று அழைக்கப்படும் நெருப்பு மற்ற நான்கு பூதங்களில் உள்ளீடாக உள்ளது. இதன் குறியீடு முக்கோணம் தீ எப்பொழுதும் மேல் நோக்கிதான் எழும், ஆகவே இந்த குறியீட்டை முன்னோர்கள் பயன்படுத்தி உள்ளனர். தீ என்றும் பூதம், ஒளி, ஊறு, ஓசை என்ற வித தன்மாத்திரைகளை கொண்டது.

கற்காலங்களில் மனிதன் சிக்கி முக்கி கற்கள் மற்றும் அரணி கட்டை முறைகளில் நெருப்பை உருவாக்கி அதனை பாதுகாத்து ஒளிக்கும், உணவு தயாரிக்கவும் பயன்படுத்தினார்கள்.

அடுத்த காலத்தில் இந்த நெருப்பை வளர்க்கும் விதமாக பாதுகாக்கும் விதமாக தாவர எண்ணெய், கொழுப்பு முதலியவற்றை பயன்படுத்தி தொடர் உபயோகத்திற்கு பயன்படுத்தி வந்தார்கள்.

(எ.கா) அணைய அடுப்பு, தீ வட்டி தீபங்கள் முதலியன தற்காலத்தில் கந்தகத்தை பயன்படுத்தி தீப்பெட்டி முதலிய பொருளின் மூலம் இந்த தத்துவம் மானுட சமுதாயத்திற்கு இந்த ஒளி தத்துவமாக பயன் உள்ளதாக விளங்குகிறது. நெருப்பு பல பரிணாமங்களை கொண்டது. உணவு சமைக்கவும், போர்க்களத்தில் பகைவரை அழிக்கவும், தீபம் இறைவனுக்கு ஒளியேற்றவும், ஞானத்தீ அறத்தை வலியுறுத்தவும் பயன்படுகிறது.

காற்றின் அறம்

ஐந்து பூதங்களிலே பிரதான மானது காற்று. காற்றின் வழியாக ஆகாச சக்தி, பிராண சக்தி உடலில் பரவி உடலை இயக்குகிறது. இந்து மதத்தில் காற்று கடவுளான வாயு கண்ணுக்கு தெரியாது. நம் மீது படும் போது மட்டுமே உணர் முடியும். உருவமற்றது. வாழ்வின் விதைகளை மாற்றும் ஆற்றல் உடையது.

'வாயு' என்ற சொல் அண்ட காற்றையும் காற்றின் கூடவுளையும் குறிக்கும் அணைத்து பரிணாமங்களிலும் ஊடுருவிச் செல்கிறது. இந்த வாயு என்று சொல்லக்கூடிய காற்று உயிரின் அடிநாதமே இந்த சுவாசக் காற்று என்று சொல்லக்கூடிய ஆக்சிஜன் ஆகும். அதன் பல பரிணாமங்கள் தென்றல் காற்று. மனதுக்கு இதமானது இந்த காற்று இயற்கையின் சீற்றத்தினால் சூறாவளியாக மாறுகிறது. காற்றின் உராய்வினால் மேகத்தில் இடி, மின்னல் தோன்றி மழையாக பொழிகிறது. பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான காற்று ஓடல், நடத்தல், நிறறல், உட்காருதல், படுத்தல் என்ற 5 நிலைகளில் காணப்படுகிறது.

ஆகாயத்தின் அறம்

பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றான வெளி என்று அழைக்கப்படும் விசம்பு ஒளி என்னும் ஒரு குணத்தை உடையது. இந்த ஆகாயம் மற்ற நான்கு பூதங்களை உள்ளீடாகக் கொண்டுள்ளது. வெற்றிடமே ஆகாயம் உருவமற்று குணங்களற்று இருப்பது போல் தோன்றினாலும் அணைத்து உயிரினங்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவையான

நீரை மழையாகத் தருகிறது. உராய்வினால் இடி மின்னல் தோன்றுகிறது. புற ஊதாக்கதிர்களை தடுக்கிறது. சூரியக்கதிர்களின் மூலம் வைட்டமின் "ஏ" கிடைக்கிறது. வெப்பக்கடத்தியாகவும் ஆகாயம் செயல்படுகிறது. கோள்களின் குடும்பமாகவும், சந்திர சூரியனுக்கு அடைக்கலமாகவும், விண்ணுக்கும், மண்ணுக்கும் தொடர்பை இன்றியமையாச் செயல்களை செய்த வண்ணம் உள்ளது.

உலகமானது பஞ்ச பூதங்களின் மூலமாக உருவானது. உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அணைத்து ஜீவராசிகளும் ஐம்பூதங்களின் மூலமாகவே தோன்றியது. இந்த ஐம்பூதங்களை சங்க இலக்கியங்களில் பின்வருமாறு பாடப்பட்டன.

“மண் திரிந்த நிலமும்

நிலம் ஏந்திய விசம்பும்

வளித் தலை இய தீபும்

தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை”

என புறநானூறு சொல்கிறது.

“நிலம் நீர் தீ வளி விசம்பொழு ஐந்தும்

கலந்த மயக்கம் உலகம்”

என தொல்காப்பியம் சொல்கிறது.

பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது உலகம், ஐம்பூதங்களை குறியீடுகளாக குறித்தார்கள் முன்னோர்கள். ஆம். நிலத்தை சதுரமாகவும், நீரை வளைவாகவும், காற்றை கொடியாகவும், நெருப்பை முக்கோணமாகவும், ஆகாயத்தை வட்டமாகவும் வடிவமைத்தார்கள்.

நிரைவுரை

ஒரு மனிதன் சகமனிதனுக்கு தான் கற்ற அறத்தையும், கேட்ட அறத்தையும், பிறருக்கு கற்பித்தல் என்ற முறைப்படி வாழ்வதே அறமாகும். இவ்வாறாக மனித உயிரின வாழ்வியல் அறம் சார்ந்த வாழ்வியலாக அமைய வேண்டும், ஐம்பூதங்களின் ஆசியில் ஐம்புலன்களை நெறிப்படுத்தி வாழ்வது, வாழக் கற்றுக் கொடுப்பதே அறவாழ்க்கையில் இயற்கையை காத்து இன்னல்களை தீர்த்து அன்பை வளர்த்து ஆசைகளை அடக்கி பண்பை வளர்த்து பண்பாட்டை காத்து அறிவை வளர்த்து அறிவியலைத் தேடி கருணையில் களிந்து கடமையை ஆற்றி உண்மையை உணர்ந்து பொய்மையை போக்கி (அகற்றி)

மனித நேயத்தை வளர்த்து மண்வளம் காத்து
மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வோம்.

அறத்தோடு வாழ்வோம்.

அறமே அறத்தின் அழகு

**அறத்தையே அறனாக அடியெடுத்து
வைப்போம்.**

வாழ்க தமிழ்! வாழிய நற்றமிழர்!

துணை நூல் பாட்டியல்

1. சந்திரசேகர்-திருக்குறள் ப.எ.64 ராஜேஸ்வரி
புக்ஸ் 995 நேருஜி ரோடு-பராசக்தி காலனி-
சிவகாசி
2. திருக்குறள்-சந்திரசேகர் ப.எ.8ராஜேஸ்வரி
புக்ஸ் 995 நேருஜி ரோடு-பராசக்தி காலனி-
சிவகாசி
3. தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர்
உரை-சாரதா பதிப்பகம், சென்னை-6
4. புலியூர் கேசி-புறநானூறு ப.எ.3 கௌரா புத்தக
மையம் 9, செயின்ட் ஜான் சர்ச், வணிக
வளாகம், ராக்கின்ஸ் சாலை, திருச்சி.

உளவியல்

A. ஆரோக்கியமேரி

Nursing, B.Sc., Psychology, Counseling Psychotherapy
புனிதஅந்தோணியார் பெண்கள் கலைமன்றம் அறிவியல் கல்லூரி, திண்டுக்கல்

முன்னுரை

சமூக அறிவியற் துறைகளுள் ஒன்றாகும். அன்றாட வாழ்க்கையில் சிரமங்கள் மற்றும் மனசோர்வுகள் மருத்துவ நோய்கள், உணர்த்தும் உளவியற் செயற்பாடுகள், நடத்தை ஆகியவை பற்றிய அறிவியற் கல்வியான இது நடத்தை அறிவியலுக்குள்ளும் அடங்குகின்றது. “1899”-ஆம் ஆண்டில் வில் ஹெல்ம் வண்டட் ஜெர்மனியிலுள்ள லிய்ப்சிக் பல்கலைக் கழகத்தில் உளவியலுக்கான ஆய்வுக் கூடத்தை நிறுவினார்.

சிறப்புச்சொற்கள்: உளவியல், மனோதத்துவம், மனிதனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி, மனிதனின் உணர்வுகள் மற்றும் உறுப்புகள்

உளவியல் வரைவிலக்கம்

உளவியல் அல்லது மனோதத்துவம் (Psychology) என்பது மனதார செயல்பாடுகள் மற்றும் நடத்தைகளை அறிவியல் முறையில் ஆய்வு செய்யும் பயன்பாட்டு ஒழுங்கு முறையாகும். கொண்டு மனிதனை ஆய்வு செய்யவும். இந்தத் துறையில் தொழில்முறை ஆய்வாளர் ஒரு உளவியலாளர் எனப்படுவர். உளவியலாளர் சமூகநடத்தை, விஞ்ஞானிகள் என்றும் வகைப்படுத்தப்படுவர்.

உளவியல் சிந்தனை

நம் சிந்தனை தொடர்புடையது உளவியல் கருங்கச் சொன்னால் நாம் சிந்திப்பது உள்ளத்தால், எனவே, உள்ளம்+இயல் என்பதே உளவியல் உங்கள் உள்ளம் சில கற்பனைகளை உண்மை என நம்பிக் கொண்டு இருக்கலாம். அதனை உளவியல் இறுதியாக ஆராய்ச்சி மற்றும் சிந்தனை துளிகள் கொண்டுள்ளார்.

உளவியல் அல்லது மனோதத்துவம்

உளவியல் மனோதத்துவம் என்பதுமனிதன் செயல்பாடுகள் மற்றும் நடத்தைகளை அறிவியல் முறையில் ஆய்வு செய்யும் கற்கை மற்றும் பயன்பாட்டு ஒழுங்கு முறையாகும். இதுவே உளவியல் உண்மை சான்றாக கருதப்படுகிறது. இந்தத் துறையின் தொழில்முறை நெறிஞர் அல்லது ஆய்வாளர் ஒரு உளவியலாளர் எனப்படுவர். இது மனோதத்துவம் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்ய உதவிகிறது.

உளவியலின் அடிப்படைகள்

உளவியலின் அடிப்படை ஆய்வு என்பது உள்ளுணர்வு, அறிவும் ஆற்றல் கவனம் மனஉணர்வு அல்லது உணர்ச்சி வேகம், இயல் ஊக்கம் மூளை செயல்பாடுகள். அறிவுசார்ந்த உண்மைகள் ஆளுமை நடத்தை மற்றும் உள்ளார்ந்த தொடர்புகள் ஆகியவை தொடர்பான ஆய்வைக் குறிக்கும். இது உளவியலின் சில குறிப்பாக ஆழ்ந்த உளவியல் என்பது மயக்க நிலை மனது என்று

கருதப்படுகிறது. எனவே இதனை உளவியலின் அடிப்படை கருத்து.

உளவியலாளர்கள். உளவியல் சமூக நல சில வேறுபாடுகளுக்கு இடையேயான காரணம் மற்றும் எதிரெதிரான தொடர்புகளைத் தீர்மானிப்பதற்கு மெய்யறிவான குறிக்கோள் முறைகளை பின் பற்றுவர். மருத்துவர் உளவியலாளர்கள் சில நேரம் குறிப்பாக உணர்த்தும் முறைகளை அல்லது இதர தூண்டும் வன்மையாக நுட்பங்களை சார்ந்திருப்பர். எனவே இதனை உளவியலின் அடிப்படை உண்மை வெளியில் கொண்டு வரப்படும்.

ஆராய்ச்சி வழி முறைகள்

உளவியல் பல கோட்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவத்தை அளித்து நம்மை பன்னலத் திரட்டாளர் ஆக்கும், அதற்கு செய்ய வேண்டியது அறிவை பிற துறைகளில் இருந்து ஈரத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் மனிதனை கொண்டும், விலங்குகளை கொண்டும் ஆராயப்படுகிறது.

அகாடமி சார்ந்த உளவியலாளர்கள்

அகாடமி சார்ந்த உளவியலாளர்கள் ஆராய்ச்சி. உளவியல் கோட்பாடுகள் மீதே கவனம் செலுத்துவர். அவர்கள் நோக்கம், பலமுறைகளை கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை உளவியல் ரீதியில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதேயாகும். ஆனால் மற்ற உளவியலாளர்கள் தம் துறையை பயன்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக உளவியலாளர்கள் பயன்படுத்தி அந்த அறிவை உடனடி செயல் முறைபலனுக்காக உபயோகிப்பர். எனவே தான் அகாடமி சார்ந்த நிலைகளை கொண்டு உளவியலாளர்கள் இதனை உணர்த்தும் முறைகளை பயன்படுத்துகின்றனர். பல கோட்டுபாடுகளையும், உளவியலாளர்கள் முறையும் மனிதநேயமாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டனர்.

உளவியலின் உயிரியல் பார்வை

மனித மூளை செயல்களைக் கொண்டு உளவியலின் உயிரியல் நோக்கத்தை கொண்டு இக்கட்டுரையானது உளவியலின் சமீபத்திய ஆராய்ச்சித் துறையான உயிரியல் உளவியல் பற்றிய தகவல்களை வழங்குகிறது. இதுவே பல்வேறு உளவியலாளர்களின் வரலாறு, ஆராய்ச்சி பங்களிப்புகள் மற்றும் அவர்களின் பார்வைகள் மற்றும் சமீபத்திய வளர்ச்சிகள் பற்றிய ஒரு புதிய ஆராய்ச்சி கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் முடிவுகளுடன் ஒரு விளக்கம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மனித மூளை செயல்பாடுகள் நடத்தையை எவ்வாறு பாதிக்கலாம் மற்றும் நடத்தை செயல்முறைகளை விளக்குவதற்கு உளவியலின் உயிரியலின் கொள்கைகளை பகுப்பாய்வு செய்ய முயற்சிக்கும் கேள்விகளுக்கு கட்டுரை பதில் அளிக்கிறது. என்று உளவியல் உயிரியல் பார்வைநோக்கமாகும்.

உணர்வு மற்றும் உணர்ச்சி உறுப்புகள்

மனிதனைப் பற்றி உணர்வு, இயல்பு நிலைகளை கொண்டு உணர்வின் செயல்பாட்டில் உணர்ச்சி உறுப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை இந்தக் கட்டுரை விவரிக்கிறது பார்வை மற்றும் தணிக்கை/கேட்டல் போன்ற உணர்வுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இது மனிதனைப் பற்றி உணர்வுகள் எவ்வாறு நிகழ்கின்றன மற்றும் தகவல் பரிமாற்றம் மற்றும் விளக்கத்தில் கண்கள் மற்றும் காதுகள் போன்ற உணர்வு உறுப்புகளால் ஆற்றப்படும் பங்கு பற்றிய விளக்கம் வழங்கப்படுகிறது. இந்த உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள் எவ்வாறு நிகழ்வுகிறது என்று ஆராய்ச்சி பங்களிக்கப்படுகிறது.

மனதை வழி நடத்த பயிற்சி

மனதை ஒருமுகப்படுத்துல், வலுவான மனநிலை கொண்ட நபர்களில் காணப்படுகிறது. இது மனதை நினைவாற்றலும் அறிவாற்றல் பயிற்சி அல்லது மனதை ஈடுபடுத்துதல் மற்றும் சிந்தனை செயல்முறையை வடிவமைத்தல் என்பது சூய வழிகாட்டப்பட்ட அணுகுமுறையாகும். இது எண்ணங்களை சூய பிரதிபலிப்பு மற்றும் சூய-திசையை நம்பியுள்ளது. மனதில் அறிவாற்றல் தன்னைப் பற்றியும் மற்றவர்களைப் பற்றியும் ஒருநபரின் புரிதலுக்குமையான முக்கிய யோனைகளை உரையாற்றுவது மற்றும் தொடுவது அதன் அணுகு முறையில் முழுமையானதாக இருக்க

வேண்டும். மனதின் திறமையான செயல்கள் கட்டுப்படுத்துகிறது.

அறிவாற்றல் உளவியல்

மனிதனை கொண்டு ஒரு திறமையையும் உளவியல் என்பது உளவியல் துறையின் உட்பிரிவு ஆகும். உளவியலுக்கான அறிவாற்றல் அணுகுமுறை என்பது எண்ணங்கள் மற்றும் நினைவுகள் போன்ற மனிதனைகளை வலியுறுத்தும் மற்றொரு முக்கியமான சிந்தனைப் பள்ளியாகும். இது மனதின் செயல் முறைகள் இந்தக் கட்டுரையில். அறிவாற்றல் உளவியலின் முக்கியக் கொள்கைகள் பற்றியவிளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் இந்த அறிவாற்றல் மாறிகள் தனிநபர்களின் நடத்தையை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன. பிரச்சினைக்கான தீர்வு காணல் போன்ற மனதின் செயல்முறைகளை விளக்குகிறது என்பதை விவரிப்பதற்கு பல்வேறு சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இது தவிர அறிவாற்றல் அணுகுமுறையின் பலம் மற்றும் வரம்புகள் உளவியலின் மற்ற அணுகுமுறைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் அதன் ஒப்பீட்டு முக்கியத்துவத்துடன் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

முடிவில், உளவியல், அதன் பரந்தநோக்கம் மற்றும் பல்வேறு முறைகளுடன், மனிதமனம் மற்றும் நடத்தை பற்றிய விலைமதிப்பற்ற நுண்ணறிவுகளை வழங்குகிறது. இது நம்மைப் பற்றியும் மற்றவர்களை பற்றியும் நமது புரிதலை மேம்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல் சமூகத்தின் பல்வேறு துறைகளுக்கும் பங்களிக்கிறது. மனித மனதின் சிக்கல்களை நாம் தொடர்ந்து புரிந்து கொள்ளும் போது, உளவியல் துறை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி தொடர்ந்து உருவாகி வளரும், புதிய முன்னோக்குகள் மற்றும் எதிர்கால சவால்களுக்கு தீர்வுகளை வழங்கும். அதிகமான மன அழுத்தம் போன்ற கருத்துகளை கொண்டு இதன் தொடர்பாக குறிக்கப்படுகிறது. புதிய முன்னேற்றங்கள் மற்றும் எதிர்கால சவால்களுக்கு தீர்வுகளை வழங்கும்.

Bodhi International Journal is assigned
by ISSN National Centre, India
National Science Library, New Delhi

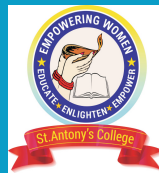
Journal Indexed and Impact Factor by
International Institute of
Organized Research (I2OR)

Information of Bodhi Journal

Subjects for Papers

The journal welcomes publications of quality papers on research in humanities, arts, science, agriculture, anthropology, education, geography, advertising, botany, business studies, chemistry, commerce, computer science, communication studies, criminology, cross cultural studies, demography, development studies, geography, library science, methodology, management studies, earth sciences, economics, entrepreneurship, bioscience, fisheries, history, information science & technology, law, life sciences, logistics and performing arts (music, theatre & dance), religious studies, visual arts, women studies, physics, fine art, microbiology, physical education, public administration, philosophy, political sciences, psychology, population studies, social science, sociology, social welfare, linguistics, literature and so on.

Hosted by

ST. ANTONY'S COLLEGE OF ARTS AND SCIENCES FOR WOMEN

(Approved under 2(f) & 12(B) Status of UGC)
(Affiliated to Mother Teresa University for Women, Kodaikanal)
Thamaraipadi, Dindigul, Tamil Nadu

ORIENTAL COLLEGE KOHIMA

(Approved under 2(f) & 12(B) UGC Act of 1956)
(Affiliated to Nagaland University)
D. Khel, Kohima Village, Nagaland

Articles should be mailed to
bodhijournal@gmail.com

BODHI

International Journal of
Research in Humanities,
Arts and Science

www.bodhijournals.com

Powered & Published by
Center for Resource, Research and
Publication Services (CRRPS) India.
www.crrps.in